

CARTEA DE VACANȚĂ

iosif vianu

CARUSELUL URMELOR

CARTEA
DE
VACANȚĂ

Coperta : ILIE VICTOR
Desene : GHEORGHE BLAŞCU

iosif vianu

CARUSELUL URMELOR

editura
SPORT-
TURISM

București • 1986

OPERAŢIUNEA SE DECLANŞEAZA

Trecuseră mai mult de zece minute de cînd colonelul Dorin Nedelea terminase expunerea planului de acţiune. Nimeni nu cerea cuvîntul. Comandantul îi privi zîmbind.

— Tăcerea e generală. Pot să trag concluzia că elementele planului nu sînt realiste ? Sau, poate, nu sînteţi pregătiţi pentru această discuţie, deşi am înţeles că o aşteptaţi de mult. De altfel, aţi contribuit cu toţii la lichidarea bandei de traficanţi de tablouri [1], aşa că nu v-am oferit prea multe noutăţi.

Colonelul îşi aprinse o nouă ţigară, în timp ce-i observa cu coada ochiului. Se sculă de la birou, făcu cîţiva paşi prin încăpere, apoi se întoarse :

— Poate începi tu, Roman ?

Căpitanul Roman se ridică în picioare, deschizîndu-şi carnetul de notiţe. Părea gata pregătit pentru un veritabil discurs.

— Stai jos şi dă-i drumul, fără fasoane !

Roman roşi uşor, ezită un pic, închise carnetul şi, în sfîrşit, începu :

— Evident, nu aş vrea să repet datele anchetei care au dus la arestarea şi condamnarea lui Meingast

[1] Vezi volumul *Filiera traficanţilor*, Editura Sport-Turism, 1984.

şi Sauer, precum şi a infractorilor indigeni, dar, din cîte ştiu eu, au rămas cîteva probleme nelămurite. Unele date operative rezultate din interogarea celor doi străini au rămas neexploatate, neputîndu-se corobora cu alte elemente probatorii, iar informaţiile pe care aceştia ni le-au dat cu privire la itinerarul tablourilor ce au fost furate din Muzeul Municipal de Artă... ei bine, în prezent nu avem posibilitatea să le verificăm. Şi Roman se opri o secundă, ridică din umeri şi ţuguie buzele, ca un copil ce se autoalintă. Şi apoi, aceste informaţii nici măcar nu sînt certe, ele sînt doar „presupuneri". Nici nu pot fi acreditate altfel. În aceste condiţii trebuie să acţionăm singuri, vreau să spun, în principal singuri, întrucît, după cîte am înţeles, vom obţine sprijin şi din partea Interpolului...

— Şi al poliţiilor locale din ţările în care ne vor purta misiunile. Cu atît mai mult, dacă sînt afiliate la Interpol, interveni, poate prea brusc, colonelul.

— De fapt, cooperarea nu va fi uşoară, zise căpitanul Andrei Zara. Va trebui să ne bazăm pe datele pe care le avem, să acţionăm numai în cadrul legislaţiei ţării respective, să le urmăm „sfaturile", adică să nu încălcăm anumite interese operative, ca să zic aşa, zonale, şi să cunoaştem şi cîteva limbi de circulaţie internaţională...

— Ştiam că o să-mi mulţumiţi odată că v-am bătut la cap să urmaţi cursurile intensive. Fără ele eraţi acum, într-o asemenea situaţie, surdo-muţi. Nu am fi putut construi nici o strategie comună. Tot e bine că m-aţi ascultat, făcu Nedelea, apoi continuă : Se mai cere însă în plus multă prudenţă, discernămînt şi, mai ales, profesionalism. „Acolo" se va acţiona de

cele mai multe ori pe cont propriu, în cele mai diverse situații, avînd în față un inamic extrem de viclean, periculos, pentru care săvîrșirea unei crime de sînge constituie un mod firesc de a se manifesta. Apoi, nu trebuie uitat și faptul că ei vor acționa, ca să mă exprim așa, pe terenul lor, cu ajutorul relațiilor lor tenebroase care se pot întinde în cele mai diverse locuri.

— Va fi greu, foarte greu, dar atîta timp cît există o cît de mică posibilitate de a readuce tablourile în țară, trebuie să încercăm tot ce este cu putință, zise cu o voce albă maiorul Mișu Stancu.

— Am așteptat cuvîntul dumitale, zîmbi colonelul, fiindcă s-a hotărît că vei fi primul care va pleca. Mai departe vom vedea.

— Cînd ? Vocea acestuia răsună calmă și liniștită.

— Cît mai curînd. De fapt, așteptăm confirmarea Interpolului.

Urmă o tăcere semnificativă, după care începu o anume vînzoleală întreruptă tot de Nedelea.

— Evident, îmi închipui că amîndoi ați vrea să plecați, dar cred că vă dați seama că, pentru moment, acest lucru nu este cu putință. Într-o altă etapă, poate. Și acum v-aș ruga să mă lăsați singur cu maiorul, avem de vorbit. Fiecare dintre voi va primi spre executare pachetul de sarcini care-i revine. Ca să-l ajutăm pe maior, va trebui să pregătim terenul. Cine știe, poate ne mai vin în vizită cîțiva „musafiri" de genul lui Meingast și Sauer ? ! Și acum la treabă, băieți !

Ieșiră. Nedelea deschise fereastra, lăsînd să pătrundă în cameră aerul rece de toamnă. Privi în-

delung la joaca vîntului cu frunzele îngălbenite şi, fără să se întoarcă, zise cu un glas neutru :

— Ei bine, ce gîndeşti ?

— Nu ştiu dacă în această clipă avem aceleaşi gînduri, dar nu reuşesc să-mi explic moartea lui Fritz Albers, zis „Mistreţul". Poate o bandă rivală, poate cineva din propria sa bandă, un asasin plătit de concurenţă... Datele pe care ni le-a furnizat Interpol Wiesbaden nu sînt concludente în această direcţie.

— Doar asta te frămîntă ? Vocea colonelului răsună aproape veselă. Înseamnă că ai şi început să intri în rol. Perfect ! Vom discuta şi cele cîteva ipoteze posibile, deşi, după aprecierea mea, acest fapt îl vei putea elucida mai precis la faţa locului. Credeam că te gîndeşti dacă vor „rezista" cunoştinţele tale de limbi străine.

— Nu am probleme cu germana, vorbesc şi cîteva dialecte. Cunosc şi engleza şi italiana... Tot la „Mistreţ" mi-e mintea. Şi mă mai întreb de ce a fost scos din circulaţie Sommer. Ştiţi bine că a fost găsit mort în prăpastie. Aşa se afirma în nota primită de la Interpol Wiesbaden. Mort la volanul propriei sale maşini. Curios e doar faptul că, deşi venise de la un chef, medicul legist nu a determinat nici o picătură de alcool în stomacul său. E cel puţin ciudat. De altfel, îmi aduce aminte de cazul „Răceanu". Vă reamintiţi ? Un şofer a luat un autostopist pe şoseaua Braşov — Sibiu, l-a lovit şi l-a aruncat în prăpastie la volanul maşinii sale. A sacrificat o maşină, dar... a trecut drept mort un timp destul de îndelungat, pînă ce am descoperit noua sa identitate, tocmai la Timişoara.

— Cazul e asemănător, doar mobilul e schimbat ! Pe schema asta s-a scris atîta literatură ! Ba, parcă, s-au făcut şi filme. În fond, sînt variante pe tema substituirilor de identitate.

Maiorul părea îngîndurat. Nedelea îl privi zîmbitor.

— Dacă ar fi să-l parafrazez pe Pierre Larousse aş zice că „într-un singur loc pe lume eşti sigur că poţi găsi dragoste, sănătate, bogăţie, fericire... aş adăuga : certitudine imediată, prevederea oricăror întîmplări, noroc în toate. Într-un „dicţionar". Maiorule, să revenim la oile noastre. În acest moment dispunem încă de date insuficiente. De acord. Şi mai trebuie să rezolvăm o ecuaţie cu mai multe necunoscute. Sau, dacă vrei altfel, să construim un mozaic în care toate piesele sînt pătrate şi alcătuiesc un tablou

absurd cînd le asamblezi, indiferent de ordinea în care le pui. Asta-i situaţia deocamdată. Dar avem unele elemente din anchetă, din datele pe care le-am primit prin Interpol, avem experienţă şi o poftă îndrăcită de a readuce tablourile furate în ţară. De altfel, noi acţionăm legal, indiferent unde se află la ora actuală aceste opere de artă. Doar sîntem şi noi parte la Convenţia U.N.E.S.C.O. Nu uita: „orice opere de artă care au fost scoase ilegal dintr-o ţară şi sînt deţinute contrar legilor trebuie înapoiate proprietarului lor de drept". Poate nu am citat exact, dar acesta e conţinutul prevederii, iar la ea au aderat majoritatea ţărilor lumii.

— Cred că nu vă îndoiţi de faptul că tablourile vor intra, dacă nu cumva au şi intrat, în mîinile unuia sau unor colecţionari particulari care nici nu se gîndesc să le înapoieze „proprietarului lor de drept" şi nici nu riscă să le expună în vreo expoziţie, pentru a putea fi identificate de organele de ordine şi confiscate în baza urmăririi lor internaţionale dispusă de Secretariatul General Interpol!

— Evident. Doar am mai discutat acest aspect. În nici un caz faptul nu ne va împiedica de a le depista, indiferent unde s-ar afla şi de a acţiona în vederea obţinerii lor. „That is the question", Stancule, în rest vom folosi metode şi tehnici de lucru dintre cele mai eficiente, subordonate acestui scop, ori, mai bine zis, pentru îndeplinirea acestui scop. E clar? Şi acum, dacă eşti pregătit, hai să discutăm amănuntele planului, modalităţile de abordare a variantelor posibile şi, dacă vrei, laturile noii tale personalităţi. De acord, maiorule?

Prin ochii lui Stancu trecu un fulger.

SUPRAVOLTAJ

În holul larg al aeroportului capitalei bavareze îl aştepta un bărbat de talie mijlocie, puţin plinuţ, care, mai curînd, făcea impresia de voinic decît gras. Avea ten trandafiriu, ochi albaştri ce clipeau des, o mustaţă pe „oală". Un fel de surîs se desena la colţul buzelor sale groase. Faţa lui era rotundă, părul pieptănat spre spate era şaten, presărat cu meşe gri pe la tîmple. Un nas drept şi o bărbie ascuţită accentuau particularitatea fizionomiei sale. Părea un funcţionar oarecare, cumsecade, cu griji gospodăreşti ce nu-l părăsesc niciodată. Era îmbrăcat într-un costum cenuşiu, cămaşă albastră de mătase şi o cravată de culoare închisă, cu dungulițe albe. Se apropie de el, surîzînd, de astă dată, cu toată gura.

— Herr Kommissar Stancu ? Willkommen !

— Guten Tag, Herr...

— Kommissar Werner Wachter, la dispoziţia dumneavoastră.

— Încîntat de cunoştinţă, domnule comisar, îi răspunse Stancu într-o germană impecabilă, amuzîndu-se de surpriza ce se putea citi pe faţa interlocutorului său, deşi acesta făcea eforturi vizibile să nu se trădeze.

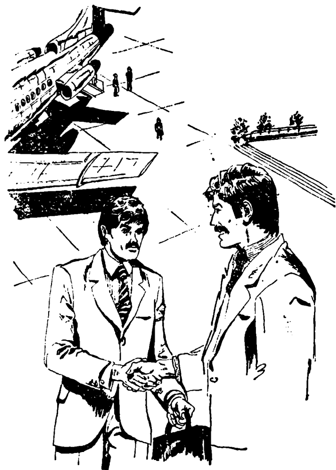
— Cum aţi călătorit ?

— Ca de obicei, bine, mulţumesc. Vreau să spun, fără probleme deosebite.

— De ce ? Au fost ceva probleme ? se alarmă acesta.

— Nu în mod special. Totul a decurs O.K.

Se îndreptară spre ieşire.

— O clipă, făcu comisarul. Aveţi vreo armă la dumneavoastră ?

— Evident.

— Vă rog să mi-o daţi mie în maşină. Ştiţi, la noi...

— Ştiu. Dar, spre regretul meu, acest lucru e imposibil, cel puţin deocamdată. „Leider muss ich absagen !". Din păcate, trebuie să vă refuz.

— Totuşi, insist, fiindcă nu puteţi... să vedeţi, la noi se pune altfel... zîmbi el strîmb, fără să termine ceea ce începuse.

Îl ajută însă Stancu, scoţîndu-l din încurcătură.

— Pentru a-l parafraza pe Heine, aş zice că nu pot să predau o armă care există numai în capul meu. E, cum s-ar zice, capacitatea mea de a combina, de a imagina „kriegsspiele", jocuri de război, de contracarare a unor acţiuni ori alte manevre ale criminalităţii...

— Mă uimiţi, Herr Stancu ! În mod cert, mi-a plăcut.

Izbucniră amîndoi într-un rîs zgomotos, la care se alătură şi şoferul... din simpatie.

Maşina străbătu mai multe bulevarde largi, cu o circulaţie foarte intensă, zăbovi de cîteva ori la unele gîtuiri şi, în sfîrşit, opri pe o stradă liniştită, în faţa unui hotel de trei stele, „Der Weisse Hirsch".

— Sper să vă convină acest hotel, zise Wachter, e liniştit, curat şi foarte comod. Este o împletire a utilului cu plăcutul, la nivelul exigenţelor moderne. Vă veţi simţi bine aici şi,... făcu o pauză, după care continuă cu o uşoară maliţiozitate, în siguranţă.

— Ce vreţi să spuneţi ? făcu Stancu, puţin contrariat.

— Ei, nu o luaţi şi dumneavoastră aşa. Ziceam şi eu că în acest edificiu particular sînteţi mai în siguranţă decît în alte hoteluri... mai centrale. La noi, ştiţi...

— Ştiu sau încep să ştiu cum e la dumneavoastră, replică puţin ironic Stancu. Dar nu-i nimic, mă voi acomoda împrejurărilor.

— E bine atunci, zise comisarul stingherit. Vă las, să zicem, două ore, ca să vă schimbaţi, să vă odihniţi eventual, după care ne întîlnim în hol. O.K. ?

— Einverstanden !

Formalităţile de la recepţie au fost „mînuite" de o blondă plină de bunăvoinţă. Încă tînără, încă atrăgătoare, puţin prea voinică, însă periculos-senzuală prin priviri şi surîs, femeia chemă un lift-boy care preluă bagajul maiorului. Încredinţîndu-i cheia, blonda îl întrebă cu o voce suavă :

— Veţi sta mai mult timp la noi, Herr Stancu ?

— Asta depinde de mersul afacerilor, Frau...

— Fräulein Nori, Nori Dreher.

— Sehr angenehm, Fräulein Nori.

Femeia îl privi visător-proteguitor-insinuant, în timp ce el se îndrepta spre lift.

Ajuns la etajul al doilea, străbătu culoarul, se opri în faţa camerei cu numărul 217, descuie uşa, apoi îi făcu loc liftierului să ducă geamantanele înăuntru, îi dădu bacşişul clasic şi închise după ce acesta ieşi. Despachetă, îşi pregăti un costum maro, o cămaşă crem şi o cravată de culoarea vişinei coapte, apoi aruncă pe pat o pijama curată, se dezbrăcă şi intră în baie. Duşul rece înlătură oboseala călătoriei şi a concentrării nervoase. Pînă acum totul a decurs bine. Se temuse puţin de primul contact cu reprezentantul poliţiei müncheneze, dar lucrurile au demarat în li-

mitele fair-play-ului. Îi veni în minte, pentru o clipă, ultimul cuvînt al colonelului Nedelea, înainte de a se despărţi : „Prudenţă !".

„Prudenţă ? ! Uşor de zis, mai greu de realizat. La ce s-a referit concret colonelul ?" Nu a avut vreme să se gîndească la toate acestea pînă acum. Fără îndoială că Nedelea s-a referit la investigaţii şi cercetări, la tot ce urma să facă pentru depistarea itinerarului parcurs de hoţii de tablouri pînă la aflarea locului unde acestea erau ascunse. La toţi pe care urma să-i cunoască. După care trebuia să acţioneze pe cale legală pentru asigurarea recuperării lor şi aducerea acestora în ţară.

Ieşi din baie, îşi puse pijamaua, îmbrăcă un halat, îşi aprinse o ţigară şi se culcă pe pat.

„Prudenţă... Evident, prudenţă şi prevedere. Prevedere şi prudenţă. Dar nu numai în efectuarea investigaţiilor, ci şi faţă de «însoţitori», cărora s-ar putea să nu le placă chiar tot din ceea ce am de gînd să fac sau cum am de gînd să procedez".

Fără a se scula din pat, aruncă o privire asupra obiectelor din cameră. Două fotolii, un televizor, un aparat de radio, un frigider, biroul cu oglindă, un şifonier dublu, un lampadar, o lustră, covorul persan şi, evident, patul pe care era întins. Reflectă cîtva timp, pînă cînd ţigara îi fripse degetele. O stinse în scrumieră, apoi se duse la baie, unde dădu drumul duşului, lăsînd de astă dată uşa deschisă. Începu să caute metodic. Într-un tîrziu îşi privi ceasul-brăţară. Mai avea o jumătate de oră pînă la întîlnirea din hol şi rezultatul era negativ. Tocmai se gîndi să renunţe, cînd degetele sale întîlniră o protuberanţă neobişnuită, ascunsă foarte dibaci în unghiul pe care-l făcea tăblia patului cu scîndura laterală din

dreapta. O scoase și o privi cu atenție. O mică bijuterie electronică. Zîmbi cu înțeles. O puse înapoi, se îndreptă spre fereastră și privi afară în timp ce-și aprindea o nouă țigară.

Cerul se voia ștrengar, cu o lumină dulce și crudă în același timp. Exact ceea ce trebuia pentru a pune în evidență verdele gazonului de toamnă.

Reflectă din nou la mica sa descoperire. Nu-l surprindea deloc. Era clasic. „Găina nu este decît mijlocul prin care oul face un alt ou", îi veni în minte. „E totuși bine să știu pe ce picior voi dansa. Un om avizat face cît doi..." Închise dușul, radioul și televizorul, apoi privi prin cameră dacă nu a lăsat ceva nearanjat. Totul era în ordine. Se îmbrăcă la iuțeală, se mai examină o dată în oglindă și ieși. În hol îl văzu pe Wachter angajat într-o vie discuție cu Fräulein Nori. La apariția sa, acesta îi zîmbi, venindu-i în întîmpinare cu mîna întinsă :

— Sper că v-ați odihnit puțin, Herr Stancu. Acum am sosit și eu.

— Cît se poate de bine, mulțumesc. Mergem ?

— Oricînd doriți. Firma noastră va fi onorată să primească vizita dumneavoastră.

O salută cu un zîmbet vesel pe recepționeră, făcînd un gest vesel cu mîna, îndreptîndu-se spre ieșire, unde-i aștepta un „Audi" de culoare roșie.

Sediul poliției municipale se afla pe o stradă mai populată. Urcară cu liftul la etajul cinci, apoi, de aici, printr-un birou în care lucrau trei dactilografe și o secretară, intrară într-o cameră spațioasă prevăzută cu două fotolii, o măsuță din lemn de stejar și un birou enorm, din spatele căruia se ridică un bărbat de statură înaltă, cu o față măslinie, chel, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă.

— Comisarul principal Reinhard Proch, se prezentă acesta, întinzîndu-i o mînă îngrijită, pe al cărei deget inelar sclipea un solitar de toată frumusețea.

— Mă bucur să vă cunosc, zise Stancu, strîngîndu-i mîna cu putere.

— Și nouă ne face o deosebită plăcere vizita dumneavoastră care sper să inaugureze o nouă etapă în cooperarea noastră. Aveți, după cîte am putut realiza, o misiune destul de dificilă. Vă pot spune aceasta întrucît o perioadă m-am ocupat și eu de acest caz, cu ramificații infracționale destul de întinse și nu numai pe teritoriul țării noastre. Dar nu am putut ajunge pînă în prezent la un rezultat cît de cît palpabil. Avem de-a face nu numai cu un singur gang, cel puțin așa reiese din datele pe care le deținem, pe care o să vi le punem la dispoziție. De asemenea, am decis ca domnul comisar Werner Wachter să stea la dispoziția dumneavoastră pe tot timpul misiunii pe care o îndepliniți pe teritoriul nostru, vreau să zic al orașului.

Se opri o clipă cînd secretara intră cu o tavă pe care erau cafele și băuturi răcoritoare. Apoi, după ce aceasta ieși, reluă :

— Se pare că acei doi indivizi care au fost arestați în țara dumneavoastră lucrau pentru Fritz Albers, zis „Mistrețul", un infractor cu vechi state de serviciu în mediul criminal, cunoscut ca traficant de arme, de stupefiante și, în ultimul timp, de obiecte de artă. După cum știți, acesta a fost asasinat în fața „firmei" pe care o conducea, prin explozia unei bombe montate în automobilul său. Jucăria aia l-a transformat în „confetti". Interogatoriul luat secretarei sale nu a avut vreun rezultat concret. Există

indicii că, înainte de a pleca, ar fi avut o convorbire telefonică cu un bărbat... De altfel, acum cîteva zile, în locuința pe care o deținea, în timp ce-și făcea bagajele pentru o călătorie, a fost suprimată și secretara sa, Trude. S-a găsit în poșeta ei un bilet de avion pentru Atena. Astfel, se presupune că aceasta nu a fost străină de asasinarea lui Albers, fostul ei patron, dar, cum se întîmplă de regulă, cei care au folosit-o au și înlăturat-o pentru a nu lăsa nici un fel de urme. E un procedeu tipic. De fapt, în această direcție nu cred că are rost să faceți investigații. Ar mai fi o informație care nu a fost exploatată suficient. Este vorba de proprietarul barului „Arizona", Franz Wild, căruia „Mistrețul" i-a făcut cîteva vizite. Din datele noastre rezultă că aceștia au lucrat cîndva împreună, în mod curent, deci e posibil să fie în legătură cu unele afaceri mai vechi. În sfîrșit, pe parcurs vor mai ieși și alte amănunte care ar putea constitui date operative în acest caz. Nu ar fi rău dacă ați face o vizită și colegilor noștri de la Interpol Wiesbaden, care ar fi în măsură să vă ofere, poate, unele elemente suplimentare. Comisarul principal se opri pentru a-și aprinde o țigară, apoi întrebă :

— Ceva probleme ?

— Aș dori în primul rînd să vă mulțumesc atît pentru primirea colegială pe care mi-ați făcut-o, cît mai ales, pentru prețioasele informații pe care mi le-ați dat, și, desigur, pentru întreg ajutorul... pe care mi-l veți acorda.

— Dumneavoastră nu ați fi procedat la fel ? întrebă Proch, cu o voce prietenoasă.

— Evident. Sîntem de aceeași parte a baricadei. Combaterea criminalilor, a hoților și a altor infractori de drept comun conferă tuturor polițiilor din lume

sarcini comune în acest domeniu. De altfel, poate că timpul nu-i pierdut pentru a ne revanşa. Aş dori totuşi, dacă se poate, să vă întreb ceva.

— Orce doriţi, colega.

— Cum sînt „acoperit" la hotel, în „mediu" şi în contactele pe care le voi avea ?

— Întrebare perfectă. Iertaţi-mă, mi-a scăpat. Aşa cum s-a convenit, numele este cel de pe paşaport. Profesia, muzeograf şi muzeolog. Cu alte cuvinte, sînteţi aici pentru a pregăti organizarea unei expoziţii de pictură românească.

— Cu ajutorul cui ?

— Cu ajutorul lui Kunstmuseum, a cărui conducere ar fi încîntată să adăpostească în sălile sale o asemenea expoziţie acum, în viitorul apropiat sau îndepărtat. Nu am lăsat nimic la voia întîmplării. Vă vom pune în legătură cu directorul muzeului... la timpul potrivit.

— De acord. Intrarea în „mediu" ?

— Prin Wachter care, după cîte ştiu, a şi pregătit legenda, nu ?

Interveni acesta din urmă :

— Desigur, domnule comisar principal. Prin varianta „Zimmerthaler"

— O. K. Altceva ?

— Dacă voi avea nevoie de...

— În afară de Wachter mă puteţi căuta şi pe mine la acest număr la care răspunde secretara mea, Fräulein Hertha. Îi veţi spune simplu „Kern", sîmbure, ea va înţelege despre cine e vorba şi îi veţi transmite mesajul, bineînţeles dacă nu mă veţi găsi chiar pe mine. E bine ?

— Einverstanden, Herr Hauptkommissar !

— Să nu uit. V-am dat o mașină pe care o veți folosi. Iată numărul ei. Este echipată cu tot ce trebuie, inclusiv aparatură telefonică. Ar fi totuși de dorit ca în împrejurări speciale să închiriați o mașină. Nu se știe niciodată... Vă recomand multă prudență, aici lumea interlopă este vicleană și dură. Am avut un „oaspete" francez, anul trecut, care avea o misiune asemănătoare cu a dumneavoastră, un tip vesel și nepăsător. Cînd i-am atras atenția asupra faptului de a fi prudent mi-a răspuns că „nu trebuie să acorzi prea mare importanță vieții. Oricum nu ieși viu din ea".

— Și ?

— A avut dreptate, săracu' !

Cînd ajunse la hotel, recepționera îi făcu un semn discret din cap. Se apropie cu nonșalanță și așteptă ca ea să termine formalitățile de înscriere în registru a unei familii numeroase, apoi își aprinse o țigară și așteptă.

— Fräulein Dreher ? făcu el cu un glas nepăsător.

— Sînteți alergic la prenumele meu ?

— ? ?

— Ziceam că nu văd vreun motiv pentru care să nu-mi spuneți mai simplu Nori, așa cum de fapt mi se adresează prietenii.

— Pot să mă consider ca făcînd parte dintre ei ?

— Nori îl privi printre gene, apoi răspunse tărăgănat :

— Depinde numai de dumneavoastră... Dar nu pentru asta v-am deranjat. Aveți un mesaj telefonic aici. Îi întinse o hîrtie. Maiorul o luă fără s-o citească, apoi o salută zîmbindu-i și se îndreptă spre lift.

Ajuns în cameră, închise uşa asigurînd-o, apoi citi mesajul. Era foarte scurt. „Dacă vă interesează şi alte afaceri decît cea pentru care aţi venit, astă seară, în jurul orei 23,00, la «Arizona». Nici o semnătură. Reciti încă o dată bileţelul scris într-o germană obişnuită, într-un dialect local. Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză mai comod pe un fotoliu pentru a reflecta în linişte. „De la cine poate să vină acest mesaj ? Oare «mediul» a şi aflat despre sosirea mea şi încearcă să-mi întindă o cursă din prima zi ? Sau corespondentul meu vrea doar să mă intimideze, avansîndu-mi această propunere pentru a mă avertiza că *el* este bine informat ? Cum să procedez ? Să nu mă duc, pur şi simplu, ignorîndu-l, să mă duc pentru a vedea mai bine cu cine am de-a face şi să încerc să cumpăr cît mai mult fără să vînd nimic ? Oare exista şi o a treia variantă ? Şi cu prudenţa cum rămîne ? Oricum, trebuie să telefonez la numărul pe care mi l-a dat sau, eventual, comisarului Wachter..." Ridică receptorul şi formă numărul comisarului. Nici un răspuns. Formă şi celălalt număr. După tonuri repetate, se auzi :

— Kriminalpolizei. Sprechen Sie bitte !

— Aş dori să vorbesc cu Fräulein Hertha.

— O clipă, vă rog.

Se auzi un sunet, după care reveni vocea telefonistei.

— Nu răspunde, vă rog. Doriţi să transmiteţi vreun mesaj ?

— Da, vă rog să transmiteţi din partea lui Kern că am fost solicitat să mă prezint la ora 23.00 la barul „Arizona".

— S-a notat. Altceva ?

— Atît. Pentru amănunte mă poate rechema, dacă vrea, la numărul cunoscut. Mulţumesc.

— Alles ist in Ordnung !

„Pe dracu' e totul în regulă, se trezi el vorbind de unul singur. Oricum, mesajul va ajunge, dacă nu pe cale obişnuită, atunci pe linia «a doua». Nimic nu e în regulă, cel puţin deocamdată, atîta timp cît nu ştiu peste cine voi da acolo şi, mai ales, în ce problemă ! Dar este oare cazul să merg ? Fără să-mi asigur spatele ? Riscul e mare. Dar dacă nu merg, *el* ar putea trage concluzia că mă tem sau poate că nu sînt preocupat să cunosc mai multe lucruri despre caz, bineînţeles, aceasta în situaţia în care cel ori cei care ar dori să-mi vorbească au ce transmite sau vinde. fiind de bună-credinţă. Pot pierde o asemenea ocazie ? În definitiv, se poate face omletă fără să spargi ouă ? Sigur că riscul era mare, dar..."

Frica este o stare totalmente sterilă. Dacă o încerci pentru prima oară, nu vei şti cum să reacţionezi şi ea te poate paraliza. Dar dacă ai simţit-o adeseori, în diverse locuri şi situaţii, aşa cum era cazul lui găseşti şi forţa necesară s-o înlături sau s-o stăpîneşti. Era inutil să piardă timpul cu asemenea reflecţii. Într-o asemenea situaţie, acţiunea este totul. Se decise să iasă în oraş la plimbare şi, eventual, să mai dea un telefon la Kripo, poate avea vreun mesaj. Îşi luă impermeabilul pe mînă şi deschise uşa.

— Înapoi !

Stancu ascultă, cu atît mai mult cu cît colosul ce se afla în faţa lui avea aţintit asupra pieptului său un pistol „Lüger" prelungit cu un amortizor.

— La perete !

Namila cunoştea melodia. Maiorul la fel. Va trebui probabil să se sprijine de perete cu cele două mîini şi să îndepărteze picioarele...

— Trei paşi înapoi !

Se pare că individul a găsit o variantă nouă a poziţiei clasice. Se prefăcu stîngaci, împiedicîndu-se. Vocea colosului tună :

— Fără figuri. Aşa. Picioarele depărtate. Ridică braţele şi lipeşte-le de perete.

Simţi mîna stîngă a agresorului palpîndu-l din cap pînă în picioare, în timp ce cu cealaltă ţinea pistolul lipit de spatele său. Îi scoase portofelul şi paşaportul, asigurîndu-se apoi că nu mai are nimic altceva asupra lui. Pe urmă individul îi zise :

— Întoarce-te. Palmele pe cap. Aşa, Herr Stancu. Şi acum să stăm puţin de vorbă, cu voia dumitale, zîmbi individul batjocoritor. Înainte de toate să-mi spui cine eşti şi ce cauţi la noi. Dar grăbeşte-te că eu n-am timp de pierdut.

Maiorul îl privi cu luare-aminte. Nu-l mai văzuse niciodată. Era masiv ca un dulap. Cap uriaş, faţă pătrată şi osoasă, bărbie în formă de galoş. Ochii mici, adînciţi în orbite, erau lipsiţi de orice expresie. Gura îi era asemănătoare cu a unui crap. Părea a fi fost adeseori descusută fără a fi fost vreodată îndepărtată ca lumea. Avea părul negru, înspicat cu fire albe, tuns scurt. Îi privi din nou umerii solizi, impresionanţi prin forţa pe care o degajau, aidoma unui baraj de hidrocentrală.

Individul se aşeză pe un fotoliu din faţa lui fără a lăsa pistolul din mînă. Reluă :

— Ei, ai amuţit, mein Freund ?

— E foarte simplu de răspuns, zise liniştit maiorul. Sînt Mişu Stancu, aşa cum scrie şi în paşaport, sînt de profesie muzeograf şi muzeolog. Urmează să organizez o expoziţie de pictură românească la München.

— ...Şi să vinzi tablouri !... izbucni individul în rîs. Caută altceva... mai convingător !

— Nu vă înţeleg. De ce aş fi altcineva sau aş face altceva decît ceea ce am spus ? Poate că dumneavoastră n-aţi auzit încă de pictorii români : Grigorescu, Tonitza, Pallady, Ressu...

— Termină cu prostiile, vorbeşte, că altfel am să-l fac pe ăsta să vorbească, zise el ridicînd pistolul.

— V-am spus adevărul. Nu am nimic altceva de declarat, făcu maiorul, aşezîndu-se nepăsător pe celălalt fotoliu.

Dulapul de carne îl urmări neliniştit.

— Şi de cînd un „muzeograf" sau muzeo..., în fine, este însoţit de un comisar din poliţia criminală la hotel şi la sediul poliţiei ?

Acum înţelese. Prin urmare fusese urmărit. Cum de au aflat de sosirea lui ? Nu putea fi decît o singură explicaţie care nici nu era aşa de greu de ghicit. Gangul fusese informat. Bun ! Dar cum şi cine ? Şi de cînd se ştie de venirea lui ? De fapt, o asemenea informaţie nu se putea scurge decît... Deci agresorul său este un trimis al gangului. Bun ! Şi atunci cine l-a chemat la barul „Arizona" ? Izbucni :

— Cine eşti dumneata şi ce doreşti de la mine ?

— Răspunde la întrebările pe care ţi le-am pus şi nu te juca cu mine. Vezi că mă supăr uşor. Şi atunci nu mă mai pot stăpîni...

— Ce să-ţi spun, omule ? Am fost atacat imediat după ce am părăsit aeroportul de către şoferul care m-a dus în oraş. O tîlhărie care putea fi însă şi o omucidere, dacă nu m-aş fi opus. M-au aruncat din maşină în plin mers, furîndu-mi servieta în care, presupuneau autorii, aş fi avut bani, bijuterii sau mai ştiu eu ce bogăţii... În timp ce vorbea îl urmărea pe individ cu coada ochiului. Acesta încă zîmbea ironic cînd îl întrerupse :

— Şi cum s-a soldat acest mic incident ?

— Am telefonat la poliţie, mi-am declinat calitatea şi m-am pomenit cu *acest* comisar care, ce-i drept, după ce mi-a luat o declaraţie, m-a condus la *acest* hotel, unde m-am spălat şi apoi m-a însoţit la sediul poliţiei, pentru cercetări. Nu ştiu cine eşti dumneata, nu ştiu ce vrei de la mine, dar dacă vii din partea tîlharului de şofer, poţi să-l linişteşti. Nu am dat semnalmentele sale fiindcă numai la asta nu m-am

gîndit și nu am altă pretenție decît să-mi dea înapoi servieta unde am unele acte fără valoare pentru el.

— Ia stai puțin, interveni acesta. Parcă vorbeai de „autori". Erau mai mulți ?

— Așa este. Erau doi.

— Și celălalt te-a atacat ?

— Da. Acela m-a lovit și mi-a smuls servieta.

— Era un taximetru ?

— Nu. O mașină neagră, marca „Opel-Rekord".

— Interesant. Dar de ce n-ai luat un taxi ?

— Era îmbulzeală mare și ăsta s-a oferit...

— Înțeleg. Numai că povestea dumitale nu stă în picioare. De obicei, cînd vreau *suspense* mă duc la cinema, așa că eu cred, pînă mai e timp și nu-mi ies din fire, că ar fi cazul să-ți golești sacul, bătrîne ! Vocea lui deveni din nou amenințătoare. Crezi că mă poți duce cu asemenea fleacuri ? Te înșeli, amice, deși, n-am ce zice, ai o tehnică bună.

„Am pe dracu' o tehnică bună. Sînt în criză de imaginație tocmai acum, cînd aceasta trebuie să-mi salveze pielea. Am nevoie să cîștig timp, cît mai mult timp."

Stancu gîndi repede și se hotărî să încerce un truc. Rămase cu ochii holbați, ațintindu-și privirea înspre spatele individului, către ușă. Puteai să crezi că vede cel puțin o fantomă. Bruta îl privi neliniștit, apoi, pentru o fracțiune de secundă, întoarse capul. Trucul a ținut. Îi fu de ajuns această șansă. Se aruncă înainte ca o rachetă și, fără a-i da timp agresorului să realizeze ce i se întîmplă, îl lovi cu muchia palmei între sprîncene. Acesta scăpă pistolul din mînă și se înverzi. Dar numai pentru o clipă. Se destinse ca un arc, țintindu-i, la rîndul lui, bărbia cu pumnul.

Dacă l-ar fi lovit în plin, Stancu n-ar mai fi avut replică. Reuşi însă o eschivă, dar nu complet, aşa că primi lovitura în umăr. Avu impresia că fusese atins de un caterpilar în plin mers. Icni de durere. Îşi reveni totuşi suficient de repede şi atacă din nou adversarul. De astă dată, avizat, acesta se feri. Individul, cu toată masivitatea lui, era de o supleţe surprinzătoare, în mod vizibil antrenat pentru toate formele de luptă. Cei doi bărbaţi se luptară sălbatic, cu avantaje ce treceau de o parte ori de alta. Maiorul avu la un moment dat şansa de a prinde cu mîinile gîtul agresorului său. Le închise pe ceafă, apăsînd cu violenţă degetele pe artere. Era o priză mai puţin cunoscută, însă deosebit de eficace. Sîngele, nemaiajungînd la creier, leşinul se poate produce în cîteva clipe. Dar individul nu era încă la capătul puterilor. Stancu, văzînd că acesta se clatină, slăbi puţin strînsoarea. În momentul următor primi o lovitură puternică în burtă şi unda de durere atroce i se ridică pînă la creier. Involuntar, apăsă mai puternic degetele pe artere. Individul se moleşi şi rămase imobil. Maiorul îl lăsă să se prăbuşească în fotoliu. Se aşeză şi el să se odihnească după ce introduse în buzunar pistolul colosului. Ştia că nu peste mult timp atacatorul îşi va reveni. În aşteptare îşi aprinse o ţigară. Urma să aibă o convorbire interesantă, bineînţeles dacă individul îşi va da drumul.

Nu peste mult timp, bruta îşi reveni. Deschise mai întîi ochii, îl fixă pe maior şi, încet, îşi aduse aminte. Încercă să se arunce înainte, dar Stancu îi puse pistolul în faţă, indicîndu-i cu mîna să rămînă la locul lui.

— Stai liniştit, amice, dacă nu vrei ca această jucărie să ia foc. Înţelege că rolurile s-au schimbat în-

trucîtva şi respectă regulile jocului. Acum dă-i drumul : cine eşti şi ce vrei de la mine? Răspunde sincer, fiindcă, oricum, partida ai pierdut-o. Dar viaţa nu. Sau, mai precis, încă nu. Depinde de tine. Eu nu am nimic de pierdut. Sînt, cum s-ar spune, în legitimă apărare. Te ascult...

Individul îl privi cu ură, dar nu scoase nici un cuvînt.

Stancu ridică piedica şi zise :

— Sînt un cetăţean străin cinstit care a fost atacat în propria sa cameră de hotel. A doua agresiune cu mîna înarmată pe ziua de azi. Trebuie să mă apăr, nu ? Dacă nu vrei să vorbeşti ca să înţeleg şi eu ce se petrece va trebui să mă adresez din nou poliţiei.

Se apropie de telefon şi ridică receptorul.

— Dacă asta vrei neapărat, îţi fac pe voie.

— Aşteaptă o clipă ! Vocea colosului sună dogit. Ce se va întîmpla după ce am să vorbesc ?

— Am să-ţi dau drumul, dacă te angajezi să mă laşi în pace, să-mi văd de afacerile mele. Nici mie nu-mi place să am de-a face cu poliţia, aşa că... dă-i drumul ! Ce-ai crezut ? Un muzeograf, un funcţionar, un bleg, şoarece de bibliotecă ! Ce ţi-ai zis ? Ia, acolo, un muzeograf căcăcios care, numai la vederea mea, se va speria de moarte. Unde mai pui că am şi un pistol de killer ! Numai că, ghinionul tău mein Freund, e că am făcut mult sport la viaţa mea box şi arte marţiale — judo, karate, kendo, kun fu — şi am şi o centură neagră cu trei dani, dacă te interesează ! Asta îţi spune ceva ? Nu ? Perfect. Atunci n-am altă alternativă... Se ridică în picioare.

— Aşteaptă o clipă, campionule ! se auzi vocea sugrumată a colosului.

— Te ascult.

— Nu prea am ce să-ţi spun şi, mai ales, de ce să-ţi spun. Ce ai să-mi faci în definitiv ? Ai să mă predai poliţiei ? Bun. Peste cîteva ore mi se va plăti cauţiunea şi voi ieşi, după care nu te văd prea bine, judokane ! Dacă nu va interveni boss-ul, te voi mierli eu, cu orice risc. Dacă însă vorbesc, cred că vor fi ultimele mele cuvinte, apoi mă vor amuţi pe vecie. Ce zici de această poveste ?

Stancu îl privi, legănîndu-şi piciorul. Zise, nepăsător :

— În fond, poţi să nu spui nimic, dacă ţi-e frică! De fapt, nici nu mă prea interesează cine eşti şi pentru cine lucrezi... Am vrut să ştiu de ce sînt agresat şi întrebarea mi se pare absolut normală. Cine şi ce are cu mine, un muzeograf oarecare, sosit de foarte puţin timp aici pentru organizarea unei expoziţii de pictură ? Asta am vrut să aflu. Se pare că prezenţa mea nu-i dorită deşi nu concurez pe nimeni. În fine... am spus şi repet că tu nu mă interesezi decît...

— Ei ?

— ... Dacă m-ai putea ajuta în vînzarea unor tablouri. Poate ai unele relaţii pe aici şi ţi-aş putea da eventual şi un comision bun, ce părere ai?

Colosul îl privi cîtva timp încordat, apoi izbucni în rîs.

— O.K., şefule. Eşti mare ! Îmi placi ! Cred că eşti pe bune ori nu mă mai pricep la oameni. Hai să-ţi spun ceva despre mine, asta ca să nu te frămînţi la noapte şi, poate, cine ştie, ţi s-o aprinde o lanternă la mansardă. Numele meu e Oder. Walter Oder. Lucrez pentru un boss care era în legături de afaceri cu Meingast şi Sauer, arestaţi la voi în ţară pentru furtul unor tablouri. E vorba despre

nişte tablouri de mare valoare, care au trecut pe aici pînă a fi vîndute unui mahăr mare. Cei doi, care se află la ora actuală la pîrnaie, au cerut un pachet de verzi pentru a fi liberaţi. Patronul meu s-a gîndit că, dacă l-am înhăţa pe unul „di granda" de la voi, s-ar putea discuta libertatea spărgătorilor fără verdeaţă.

— Foarte interesant. Dar ce-i aia „verdeaţă"? Şi ce fel de persoană „di granda" sînt eu ?

— Nu fă pe prostu' cu mine ! Asta ştie oricine. Dolari, campionule. Dolari. Cine eşti matale ? Asta da, nu pot să-ţi spun. Asta nu mai ştiu şi nici nu-i treaba mea. Eu sînt un simplu executant şi iau biştarii pe bucată. Dar oricum am impresia că şeful s-a înşelat...

— Aha ! Bine că-ţi dai seama. Nu mă priveşte treaba voastră împuţită, deşi am fost obiectul a două atacuri pe ziua de azi. Şi ziua asta încă nu s-a terminat. Probabil că ăsta-i un obicei aici. Bine. Poftim pistolul, poţi să pleci. Gîndeşte-te la propunerea mea. În caz că nu o accepţi ar fi bine să nu te mai întîlnesc, fiindcă data viitoare poate să fie mai rău.

Colosul luă pistolul din mîna lui Stancu şi îl introduse în buzunar, apoi făcu cîţiva paşi spre uşă şi se întoarse.

— S-ar putea totuşi să ne întîlnim cîndva. Oraşul ăsta nu-i chiar aşa de mare. Poate am să accept, poate că nu. Oricum, faci rău că mă subapreciezi, mein Freund. Auf Wiedersehen ! Şi ieşi.

Maiorul se uită la ceas. Era ora 20,00 şi nici o veste de la Wachter. Nici de la Kripo ! Se hotărî să mai aştepte un timp. Băgă în buzunar încărcătorul plin pe care-l scoase din pistolul colosului, îşi aprinse o ţigară şi se cuibări în fotoliu. Îl aştepta o seară difi-

cilă. Cu sau fără ajutorul lui Wachter, va trebui să riște. Evident, ar fi avut spatele acoperit dacă „umbra" afla la timp de escapada lui. Misiunea începea să-și dezvăluie fațete neprevăzute și deloc simple.

Soneria telefonului îl smulse din gînduri. Ridică receptorul și ascultă. Era vocea lui Wachter.

— Alo, ce mai faceți ?

— Excelent, dar nu disper !

Interlocutorul său rîse.

— Sper că nu sînteți supărat pe mine. Am fost în vizită cu soția mea la niște prieteni, unde am primit mesajul dumneavoastră. Doriți să discutăm înainte de a vă duce ?

„Prin urmare, este sigur că mă voi duce", gîndi Stancu.

— Nu știu dacă e necesar, zise distrat-flegmatic.

— Bine, ne-am înțeles și... „baftă la vînătoare!".

Puse receptorul în furcă. Își privi din nou ceasul. Mai trecu o oră. Se gîndi să plece mai devreme și să facă cîțiva pași pe jos. Poate că aerul rece de toamnă o să-i stîrnească imaginația. Se îmbrăcă și ieși. În hol, Fräulein Nori îi adresă un zîmbet fermecător, etalîndu-și întreaga dantură, albă ca laptele, poate prea albă pentru a fi „natürlich".

— O plimbare înainte de dineu? Perfect și recomandabil. Dar singur, într-o seară atît de frumoasă, nu se face!

— Ce să fac dacă n-am o însoțitoare la nivelul dumitale ? Mai bine singur... în admirarea stelelor...

— ... De revistă ?!

Îi făcu un semn amical cu mîna și ieși.

Noaptea era frumoasă, stelele străluceau indiferente la reclamele luminoase ale magazinelor și ca-

baretelor. Flană prin centru, uitîndu-se din cînd cînd la vitrine, pentru a-și supraveghea spatele. observă nimic. După un timp opri o mașină de pi și dădu o adresă. Peste zece minute coborî, pl cursa, se mai plimbă puțin. Se verifică. Totul pă în regulă. Nu era urmărit, nici măcar de oamenii Wachter. De fapt, nici nu era necesar, din moment acesta știa unde se duce. Dar pînă acolo, oricur

Nici nu remarcă Fordul cenușiu care se opri dreptul său. Portiera din spate se deschise și o vc să spargi nuci cu ea, întrebă :

— Herr Mișu Stancu ?

— Da...

— Poftiți, vă rog, înăuntru, zise personajul mașină, cu o oarecare condescendență.

Fără să ezite, bănuind că acesta a fost trimis s conducă la barul „Arizona", maiorul urcă, iar au mobilul demară imediat. Realiză tot atît de rep că săvîrșise o greșeală. Și ce greșeală ! În maș erau doi bărbați, în afara șoferului, cu niște fig parcă trase la indigo, după eroi din filmele ame cane cu gangsteri de prin anii '30. Cel din față a o moacă de boxer, nasul turtit și foarte lat, ochii depărtați, pomeții feței înalți și tumefiați de lc turile primite de-a lungul anilor în ring și aiur Pălăria era adînc trasă pe frunte, dacă ceea ce rea să ascundă se putea numi astfel. Cel din sp cu fața stacojie și bărbia pătrată, producea senz dezagreabilă că privește prin tine, total lipsit de vi I se adresă :

— Cu ce vă ocupați, domnule Stancu ?

— Muzeograf și muzeolog, răspunse amabil, c tînd o soluție.

— Indivizii izbucniră în rîs. Un rîs strident, zgomotos.

Șocat mai ales de faptul că nu înțelegea cauza acestei veselii subite, maiorul încercă o paradă.

— Vreți poate să-mi propuneți ceva în legătură cu profesia mea ? întrebă el cu intenția de a mobila conversația.

În timp ce șoferul și individul de lîngă el continuară să rîdă, roșcovanul reluă cu vocea ce scrîșnea:

— Avem o afacere strălucită pentru dumneavoastră, care o să vă ajungă, credem noi, și o să vă și prisosească !

Între timp, mașina opri în fața unei clădiri sumbre dintr-un cartier care, după aparențe, nu aducea deloc cu unul rezidențial. Cei doi indivizi împreună cu Stancu coborîră din automobil, îndreptîndu-se spre poarta imobilului, timp în care șoferul încercă să parcheze pe o străduță laterală.

— Dar nu văd barul „Arizo...", încercă să articuleze maiorul, dar a fost brusc întrerupt de lovitura care veni pe neașteptate. Un swing îl zdrobi de poartă. Încercă să prindă brațul agresorului, dar o altă lovitură, în ficat, îl întinse pe trepte. Se sculă buimăcit, legănîndu-se pe picioare, îngăimînd :

— Nu înțeleg... ce aveți cu mine ?

— Să te înveți minte ca altădată să nu mai minți! auzi vocea de șmirghel. Ești muzeograf, ai ? Îți spun eu ce ești. Un nenorocit care a venit să-și bage nasul în niște afaceri care nu-l privesc, iar dacă vei continua s-ar putea să nu mai vezi tablouri în viața ta.

Apoi îi aplică un atémi care-l întinse pe jos, făcîndu-l să se dezintereseze complet de lumea înconjurătoare.

Maiorul se trezi din cauza frigului. Avea senzația că peste cap îi trecuse un compresor, apoi i se păru că o întreagă orchestră s-a dezlănțuit în calota sa craniană. La început nu pricepu ce i s-a întîmplat. Băuse oare ? Nu, era exclus. Atunci ? Încetul cu încetul îi reveni memoria, deși capul continua să-l doară îngrozitor, părînd a fi gata să explodeze. Ridică ochii spre cer. Ușor, încercă să-și miște o mînă, apoi pe cealaltă. Reuși. Încercă același lucru cu picioarele. Realiză că nu avea nimic la coloană. Capul însă continua să-l doară, mai ales cînd îl mișca. Perseverînd, se rostogoli pe burtă, se propti de mîini și încercă să se ridice. Căzu din nou. Rămase puțin întins pe jos, încercînd să-și recompună în minte ceea ce se întmplas.e Unele imagini îi reveniră în minte, incoerente încă, asemenea succesiunii secvențelor în vis. Încă un efort și reuși să se ridice în picioare, sprijinindu-se de poartă. Se căută în buzunare. Nu-i lipsea nimic. Dimpotrivă, avea ceva în plus : un bilet pe care o mînă nu prea obișnuită cu stiloul scrisese ceva. Aprinse bricheta. „A fost doar un avertisment, așa că, deocamdată, ați făcut o afacere bună ! Vă acordăm 24 de ore ca să plecați acasă. După expirarea acestui timp vom sta din nou de vorbă. Aceasta ar putea fi și ultima dumneavoastră discuție".

Scurt și la obiect ! O primire cum nu se poate mai semnificativă. Hotărît lucru, Münchenul nu era dispus să-l adopte. Dar cine erau oare agresorii lui ? Ce hram purtau ? Cine i-a trimis și pentru ce ? Voiau să-l intimideze ? Probabil. Dar cine ? Cum au aflat de sosirea lui ? Renunță să găsească răspunsurile acum, aici. Era și „obosit" și mai avea treabă. Îș

puse în ordine ținuta cît de cît ieși în stradă și opri un taxi. Începură să cadă primele picături de ploaie. Din mașină privi gînditor circulația intensă de pe marile bulevarde. Deși nu știa ce-l așteptă, se simțea pregătit să-i înfrunte pe acești necunoscuți. Ajungînd la capătul cursei, coborî și privi reclama luminoasă. Un local cochet care, bineînțeles, se voia cît se poate de parizian. Sună la ușă și un declanșator electronic îi deschise. Se pomeni într-un hol rotund unde îl primi un portar în livrea. Tipul putea fi în același timp luptător de catch sau boxer de categoria grea ieșit la pensie.

— Sînteți așteptat ?

— Da.

— Numele dumneavoastră, vă rog.

— Mișu Stancu.

Fața portarului se lumină.

— În Ordnung, Herr Stancu, vă rog să-mi dați impermeabilul dumneavoastră.

Ca din pămînt răsări un tînăr îmbrăcat în smoching, care-i făcu semn să-l urmeze. Intrară într-o încăpere plonjată în semiobscuritate, cu o orchestră asurzitoare așezată pe o scenă unde o solistă scotea, ritmat, din plămînii ei, zeci de decibeli, ajutată și de un microfon supersofisticat. Zgomot de motoare de avioane, nu altceva ! I se arătă un loc la o masă și se așeză. După un timp avu vaga impresie că în stînga sa se mai află o persoană. Nu se înșelă. Profită de un scurt răgaz în care se aprinseră cîteva aplice pe un perete din imediata apropiere a mesei sale pentru a privi. Era o femeie. Putea avea puțin peste treizeci de ani. Părul roșu acaju parcă arunca scîntei. Era tras spre spate și înnodat simplu la ceafă în-

tr-un coc plat. Fruntea era lată și înaltă, ușor bombată. Sprîncenele închise la culoare, așezate exact la locul lor, accentuau ceea ce era cel mai remarcabil la această față. Adăpostiți sub gene lungi, ochii, de un albastru închis, erau un amestec seducător de inteligență rece, de dulceață și de promisiuni. Nasul drept, clasic, cu nări în mișcare, era armonios încadrat cu niște pomeți arcuiți și înalți. Gura însemna un desen pur, spiritual și tandru în același timp. Bărbia, rotundă. Fața ei, numai echilibru și armonie, arăta noblețe și o evidentă mîndrie, poate și datorită gîtului înalt și ferm. Un colier de aur împodobit cu onix și smaralde reprezenta singura podoabă. Umerii, rotunzi și plini, scoteau în relief pielea ei mată și sidefată. Avea mîini lungi și foarte îngrijite. Rochia, de o simplitate rafinată, sublinia liniile armonioase ale unui corp statuar mulînd sînii cu adevărat magnifici.

În timp ce el o examina, aceasta se întoarse spre el și îi zîmbi.

— Vă simțiți bine ? Cum v-a ieșit „analiza"? Vocea ei avea un timbru înalt și plăcut. Parcă te ungea pe suflet.

Îi răspunse cu o oarecare întîrziere.

— Cred că ochii au exprimat tot ce gîndesc în privința asta și poate ceva în plus.

— Oho, te aprinzi cam repede, Herr...

— Stancu. Mișu Stancu.

— ...Herr Mischou. Dar nu bem nimic ?

Maiorul făcu semn unui chelner și îi ceru o sticlă de șampanie. După ce îi servi, acesta se retrase. Femeia reluă.

— Latin ?

— Român.

— Mi-am închipuit. Cu afaceri pe la noi ?

— Nu chiar. O expoziție de pictură. Ceva banal...

— Nu există lucruri banale. Există numai lucruri proaste sau bune, vreau să zic frumoase. În cazul dumneavoastră, în nici un caz nu poate fi vorba de ceva banal. Opere de artă, nu ?

— Decît să contrazic o femeie ca dumneavoastră mai bine mă bat cu mîinile goale cu un ferăstrău circular !

— Frumos spus, dar cam teatral pentru a fi convingător. Oricum, place ! Și pentru dumneata asta e esențial, nu ?

„Nu e deloc proastă. Natura a fost generoasă cu ea. Atunci ce caută aici ? O femeie nu vine singură într-un bar. Prin urmare, e de-ai casei. Și nici nu e prea greu de ghicit cu ce trebuie să se ocupe. Și ce caută lîngă...".

— Ce te frămîntă, Mischou ?

Îl lua cam repede. Ce să-i faci, obiceiul locului.

— Mă gîndeam că o femeie așa de frumoasă ca dumneata...

— Spune-mi pe nume. Mă cheamă Claudia și sînt originară din sudul Italiei. Pe soțul meu, pe fostul meu soț, îl chema Dieter. Acum știi destule despre mine. Oricum, suficiente. Mai mult nici nu te sfătuiesc, pentru că... și își muie buzele în cupa de șampanie, apoi continuă cu lentoare... pentru că este imposibil și îmi ești simpatic.

Lui Stancu nu-i scăpă paradoxul. Zîmbi la rîndul său.

— Un domn al cărui nume îmi scapă, dar care nu era prost, zicea : „Greul este ceea ce pot face imediat. Imposibilul... ceea ce îmi ia puțin mai mult timp". Pomenindu-se citînd, își aminti de Nedelea și zîmbi.

Femeia îl privi intens pe deasupra cupei de șampanie din care sorbea din nou. Vorbi.

— Un înțelept acest domn. Un mare înțelept. I-a folosit la ceva această înțelepciune ?

— Nu știu ! Ceea ce știu e că de atunci, și eu am dorit să devin înțelept.

— Și te-a ajutat cu ceva ?

— Un alt domn, al cărui nume de asemenea îmi scapă, zicea : „Există două scopuri în viață, mai întii să obții ceea ce dorești, apoi să te bucuri de asta. Numai un înțelept atinge cel de-al doilea scop". Acum înțelegi de ce țin să fiu înțelept ?

— Dar *ești* într-adevăr un înțelept. Numai să-ți folosească și aici. Apropo, aș mînca ceva din bucătăria siciliană. În tot orașul nu găsești așa ceva. Eventual un „entrata siciliana" dintr-o „polpetta" de pasăre ori cu „spaghetti con la sarde", specialități pe care nu le afli în restul Germaniei Federale.

— Păi, dacă-i așa, să le încercăm.

Lansă comanda. În același moment, un bărbat ieși din semiobscuritate și i se adresă cu o politețe exagerată :

— Binevoiți să mă urmați. Sînteți așteptat.

Maiorul se sculă, cerîndu-și scuze.

— Nu-i nimic, îi răspunse Claudia. Important e să te întorci, eu am să te aștept. Am încredere în „înțelepciunea" ta, sper să-ți servească !

SINUCIDERE SAU CRIMĂ ?

Pe masa colonelului Dorin Nedelea, telefonul sună strident. Fără a-şi lua ochii din dosarul pe care-l studia, acesta întinse o mînă şi duse receptorul la ureche. Pe măsură ce asculta, faţa sa devenea tot mai crispată. După un timp răspunse.

— Să plece Roman la faţa locului. Să-l ia şi pe locotenentul Vasile Drăgoi cu el. Am să trimit acolo şi o echipă operativă. Să nu le scape nimic. Clar ?

Puse încet receptorul în furcă şi rămase pe gînduri. Trecuseră şase zile de la plecarea maiorului Mişu Stancu la München şi nu primise încă nici o veste despre activitatea sa acolo. Ştia că a ajuns cu bine, cunoştea hotelul în care a fost găzduit şi... cam atît. Puţin ! Şi era firesc să fie neliniştit. Urma să acţioneze într-o zonă necunoscută, într-o problemă cu atîtea posibile surprize şi cu adversari neştiuţi. Perspectiva nu era deloc roză. În principiu, nu-i plăcea să-şi trimită oamenii în misiuni fără o cercetare amănunţită a terenului în care vor evolua şi o cunoaştere cît mai aprofundată a problematicii căreia vor trebui să-i facă faţă. Dar, în cazul dat, lucrurile nu erau normale, de aceea şi riscurile erau mai mari. Toate acestea urmau a fi suplinite de experienţa maiorului, de puterea sa de discernămînt, de respectarea de către el a metodelor şi tehnicilor de lucru stabilite, în fine, de orientarea lui în noile situaţii care s-ar putea ivi, imposibil de prevăzut de la bun început. Or, acestea din urmă ar putea surveni la fiecare pas. Se baza pe inteligenţa maiorului, pe cultura sa de specialitate, pe îndrăzneala lui. Acesta plecase în misiune ştiind bine ce-l poate aş-

tepta şi era pregătit. Nu credea nici în dumnezeu şi nici în dracu şi existau puţine lucruri ori persoane care să-l poată impresiona. El însuşi era învăţat să-şi ajute oamenii, să-i acrediteze şi, pe ici, pe colo, să le dea cîte o mînă de ajutor, uneori împotriva voinţei acestora. Şi acum nu ştia nimic despre maior, despre caz, care, de fapt, nu mai era sub controlul său. Poate ar fi fost timpul să lase oamenii să gîndească mai mult şi să acţioneze singuri, nu numai în cazuri „speciale", ci în toate situaţiile... chiar dacă mai greşesc la început. Poate ! Şi acum, colac peste pupăză, sinuciderea Hildei Wirth, fosta logodnică a lui Meingast ! Ce s-ar putea crede ? Eventual că arestarea şi condamnarea acestuia pentru furt prin spargere şi crimă au „împins-o" pe Hilde la sinucidere? Bine, dar această fată, cînd şi-a dat seama cu ce fel de individ urma să se căsătorească, l-a trimis la plimbare, l-a aruncat ca pe o măsea stricată. Sau poate că totul nu a fost decît o înscenare ? Oricum, înainte de a trage concluziile corespunzătoare, trebuia efectuată o cercetare temeinică. Se hotărî să meargă acolo. Se îmbrăcă, îi comunică secretarei unde putea fi găsit şi ieşi în curtea din spate a imobilului. Se aşeză la volan şi demară cu toată viteza.

Cînd ajunse în apartamentul pe care-l ocupase Hilde, pe strada Morilor la numărul 82, echipa operativă era în plină activitate. La faţa locului se găseau şi procurorul Puiu Dabija şi medicul legist Anatol Ulieru. Doctorul tocmai terminase de examinat victima şi se întreţinea cu procurorul şi căpitanul Roman. Îi salută cordial, aşezîndu-se apoi lîngă ei, pe un scaun.

— Moarte prin împuşcare... se pronunţă medicul.

— Unde ?

— În cap.
— Aşa, pur şi simplu în cap ? interveni Nedelea.
— Vi se pare curios ? vru să afle procurorul.
— Da! Am să vă spun mai tîrziu şi de ce. Ce este, omucidere sau sinucidere ? lansă colonelul o altă întrebare, fără să se adreseze cuiva anume.
— Asta cred că intră în atribuţiile dumneavoastră să clarificaţi, deşi... răspunse medicul legist.
— Deşi... ?

— La prima vedere, pare să fie voba de o sinucidere, dar nu aş vrea să mă pronunţ cu hotărîre pînă ce nu efectuez autopsia.

— Există o scrisoare de adio lăsată de victimă, interveni procurorul cu o voce neutră.

— Interesant. Ce scrie acolo ?

Procurorul scoase cu grijă dintr-un plic un bilet dactilografiat şi-l citi : „L-am pierdut pe logodnicul meu, am ratat plecarea, prietenii mă ocolesc, rudele îmi fac reproşuri şi totul a devenit fără sens în această viaţă. M-am săturat... Rog părinţii să mă ierte. Hilde".

Colonelul se adresă căpitanului Roman.

— Vreau o cercetare foarte temeinică a înscrisului! Biletul să fie dus la laborator şi examinat. Căutaţi urme în locuinţă şi efectuaţi fotografii. Cînd am spus „urme" nu m-am referit numai la cele digitale...

Procurorul şi Roman îl priviră puţin contrariaţi. Acesta continuă însă imperturbabil.

— Da, mă gîndesc la urme palmare, de încălţăminte, fire de păr sau de diverse ţesături, mă rog, un tacîm complet. Doar criminalul n-a fost un duh ! E clar ? Şi, în timpul ăsta, locotenentul Drăgoi cu plutonierul major Stoica să treacă la investigaţii. Vreau informaţii cît mai amănunţite asupra victimei, a relaţiilor sale, prieteni şi colegi, duşmani potenţiali, modul în care şi-a petrecut timpul în ultimele două zile. Mîine, dacă vom avea rezultatul autopsiei — se întoarse cu un zîmbet semnificativ spre medicul legist —, de examinările de laborator răspund eu, cu voia tovarăşului procuror, să ne întîlnim, eventual la mine în birou, ca să trecem în re-

vistă situația operativă ce s-a creat. Ce ați zice de ora 12,00 ?

Și, toată lumea fiind de acord, salută și ieși.

— Prin urmare, să recapitulăm datele care sînt la dispoziția noastră pînă în prezent, zise colonelul Nedelea, privindu-i pe ceilalți din biroul său, respectiv procurorul Dabija, căpitanul Roman și locotenentul Drăgoi.

— Autopsia pune în evidență faptul că victima a fost împușcată în cap, regiunea occipitală, formînd la orificiul de intrare un inel de imprimare semilunar, avînd funingine depusă sub forma manșonului specific și o rază mică de dispersie. Funinginea a fost evidențiată și pe părul blond al victimei. A fost relevat și tatuajul format la orificiul de pătrundere. Proiectilul este un glonte de calibrul 9 mm, cu cămașă de oțel. Pistolul „Walther" de 9 mm care a fost găsit la fața locului are un glonte lipsă și examenul a stabilit că s-a tras de curînd cu el... Cauza morții.... colonelul se opri o clipă, privindu-i.

— E ceva neclar ?

— Orificiul de ieșire ?

Întrebarea la obiect a procurorului nu-l surprinse.

— Mai mare decît cele de intrare, dovadă că proiectilul a intrat perpendicular și a ieșit oblic, antrenînd și unele eschile osoase.

— Urme suplimentare ale împușcăturii pe mîna sinucigașei ? întrebă Roman.

— Primul punct marcat, zise Nedelea. Nu există !

— Amprentele de pe pistol ? interveni locotentul puțin timid.

— Cu mai mult curaj, tinere. Deşi nu aparţine strict de autopsie, te informez că... sînt doar cele ale victimei.

— Data morţii ? se auzi din nou vocea procurorului.

— După procentul distrugerii globulelor roşii şi starea hipostatică a plămînilor, s-a tras concluzia că moartea a intervenit cu cel puţin o zi înainte de a i se fi găsit corpul. Să zicem ieri, între orele 10,00 şi 12,00. Evident, au mai fost găsite şi unele rigidităţi pe cale de rezoluţie, asupra cărora nu vreau să insist. Există însă în raportul medico-legal un amănunt pe care aş dori să-l supun atenţiei dumneavoastră în mod special. Din stomacul victimei s-a prelevat o mare cantitate de barbiturice care, dacă nu i-a produs moartea, a dus-o într-o stare vecină cu...

— Şi atunci iată scenariul : a luat mai întîi barbiturice, într-o cantitate care i-a produs starea de comă şi, „văzînd“ că nu moare, s-a împuşcat în cap! Haida de ! Halal sinucidere ! a intervenit Roman. Apoi, urmele suplimentare ale împuşcăturii nu apar pe mîna victimei, o împrejurare negativă de care nu a ţinut seama...

— Cine ?

— Evident... criminalul sau criminalii !

— Deci tu presupui, zise Nedelea, că victima a fost întîi otrăvită şi, fiindcă moartea întîrzia să vină, a fost împuşcată.

— Este exact. Asta cred ! Cu alte cuvinte, sîntem în prezenţa unei crime deghizată în sinucidere. De altfel, femeile se sinucid foarte rar cu arme de foc, eu cel puţin nu am întîlnit în practică un asemenea caz. Gazul da, otrăvuri da, uneori frînghia, dar pisto-

lul nu. Şi chiar, presupunînd că folosesc un pistol, nu trag niciodată în cap. Sub sînul stîng, în inimă, e mai romantic, dar nu în cap !

— Apropo, făcu Nedelea, privindu-l pe Drăgoi. Te vei ocupa personal să lămureşti problema cu pistolul „Walther", care a servit la uciderea victimei. Dincolo de constatarea balistico-judiciară, vei clarifica în primul rînd cui a aparţinut acest pistol şi cum a ajuns în posesia prezumtivului criminal ori a victimei. Verifică dacă s-a reclamat vreodată pierderea sau furtul armei. Aş dori să asişti la tragerile experimentale şi la comparaţiile microscopice asupra gloanţelor. S-a tras cu pistolul găsit la locul crimei ? Fără nici un dubiu ? Vreau să fiu sigur !

— Mobilul este fundamentat ? întrebă procurorul Puiu Dabija.

Ofiţerii îl priviră intens pe colonel.

— Ei da, m-am întîlnit de cîteva ori cu ea, zise el. De altfel, a fost chiar şi aici, la noi, în cîteva rînduri, nu, căpitane ? Niciodată nu mi-a făcut impresia unei femei disperate că „şi-a pierdut logodnicul" sau că ar fi ratat plecarea. Dimpotrivă, după cîte îmi amintesc, s-a consolat repede, cel puţin mie mi-a mărturisit că iubeşte un tînăr...

— Ilie Sava, 22 de ani, student la Facultatea de Electronică, înalt, brunet, integralist, serios..., declamă dintr-o suflare locotenentul, la care a şi petrecut noaptea de marţi spre miercuri, respectiv şi ziua premergătoare decesului, urmînd ca în după-amiaza zilei de ieri să se întîlnească pentru a merge la cinema !

Se auzi o uşoară bătaie în uşă şi în încăpere îşi făcu intrarea un ofiţer îmbrăcat în halat alb, care îi salută pe cei prezenţi şi îi întinse colonelului o

hîrtie, apoi salută din nou scurt şi ieşi.

Nedelea aruncă o privire asupra materialului şi zise :

— Am aici un raport de constatare tehnico-ştiinţifică de grafoscopie. Aş dori să subliniez o teză interesantă care se susţine şi se argumentează aici. „Scrisoarea în speţă a fost dactilografiată de către o persoană care, în mod normal, bate foarte rapid la maşina de scris, un profesionist, care însă pentru acest prilej a folosit numai... două degete".

— Lucrurile încep să se contureze, făcu Dabija. Cred că cercetările, după ce vom primi şi rezultatul investigaţiilor, trebuie orientate spre stabilirea mobilului acestui asasinat şi de aici să ajungem la criminal.

— Corect, zise Nedelea. Iată ce vă propun...

LEGEA JUNGLEI

În spatele somptuosului birou din lemn masiv stătea un om în jur de cincizeci de ani, cu părul blond încărunţit la tîmple, cu ochii de un albastru spălăcit care aruncau o privire minerală. Era îmbrăcat într-un costum cenuşiu, impecabil croit, o cămaşă albastră de mătase şi o cravată de culoarea fildeşului în care avea înfipt un ac în capătul căruia strălucea un rubin apreciabil. La intrarea lui Stancu se sculă şi înaintă spre acesta cu mîna întinsă, arborînd un zîmbet ce se voia cuceritor.

— Fiţi binevenit aici, Herr Stancu. Mă bucur nespus că aţi primit invitaţia mea, oarecum neobişnuită. Rîse încet, apoi continuă, cu aceeaşi voce :

— Sper că nu mi-aţi luat-o în nume de rău, mai ales că v-am deranjat din prima zi. Dar vă rog să luaţi loc pe acest fotoliu. Făcu cîţiva paşi prin cameră şi deschise un bar încastrat în perete. Ce doriţi ? Scotch, coniac sau poate o vodcă ?

— Mulţumesc, aş prefera un coniac.

Turnă băutura în două cupe, după care se aşeză în faţa maiorului, aprinzîndu-şi o ţigară.

— Vă întrebaţi probabil de ce v-am invitat aici şi, poate, de ce am procedat aşa de misterios în acest scop.

— Nu vă înşelaţi. Sînt curios să aflu ambele motive, zise maiorul, gustînd din coniac, apoi exclamă : excelentă băutură !

— E un „Courvoisier" foarte vechi, pe care-l ofer doar prietenilor.

— Pot să înţeleg că am onoarea să fac parte dintre aceştia ?

— Asta depinde numai de dumneavoastră. Vedeţi, domnule Stancu, eu sînt om de afaceri, nu diplomat, aşa că voi trece imediat la obiect. Ştiu unele lucruri despre dumneavoastră, Herr Stancu, de unde veniţi, cîte ceva bănuiesc despre ocupaţia pe care o aveţi, scopul misiunii pe care urmează s-o îndepliniţi. Să dăm cărţile pe faţă. Eu pot să vă ajut s-o îndepliniţi şi tot aşa de bine pot să vă stopez pînă la, să zicem, înlăturarea dumneavoastră completă din acest „kriegsspiel". Înghiţi o picătură de coniac, apoi reluă : Aveţi o sarcină foarte dificilă, fiindcă va trebui să navigaţi prin ape tulburate puternic de mai mulţi factori implicaţi ori interesaţi în această afacere. Unii dintre aceştia nu fac parte din lumea interlopă şi au ramificaţii foarte întinse, în ţară şi în străină-

tate, şi agenţi acoperiţi în cele mai respectabile întreprinderi şi instituţii, aidoma burselor, băncilor, caselor de import-export, supermagazinelor, cabaretelor. Se opri o clipă, apoi reluă : Aceşti oameni girează de obicei şi alte afaceri care „trec" oficial prin firmele pe care le conduc. Ei au o putere pe care nu o egalează decît „Mafia", dacă nu fac chiar parte din această „respectabilă" familie. De unde ştiu toate aceste lucruri, inclusiv despre dumneavoastră, e inutil să mă întrebaţi, fiindcă oricum nu v-aş răspunde. Şi, de altfel, nici nu v-ar servi prea mult. Cu o săptămînă în urmă am primit însă vizita unei fermecătoare doamne, care reprezintă o asemenea firmă intercontinentală, patronată de... oricînd vă pot spune cine e... care mi-a cerut să-i procur două tablouri semnate de pictori iluştri, tablouri care, din întîmplare, se găsesc şi în muzeele din ţara dumneavoastră. Pentru mine aceste obiecte de valoare nu prezintă mare interes, dar pentru un asemenea colecţionar ele reprezintă raţiunea de a trăi. Aş dori să-l servesc, ăsta e un lucru care într-adevăr ar prezenta interes pentru mine... Bref, vă propun un tîrg. În schimbul acestor două tablouri vă pun la îndemînă toate informaţiile necesare pentru a putea da de urma celor opt tablouri care au fost furate de la dumneavoastră.

Stancu încercă să citească adevărul în ochii individului care-l priveau acum cu interes. Dar aceştia nu reflectau decît un calm îngheţat.

Începu să vorbească liniştit.

— Herr Wild, v-am ascultat cu multă atenţie. E surprinzător pentru mine ceea ce aţi afirmat. Susţineaţi mai înainte că ştiţi unele lucruri despre ocupaţia mea reală. Perfect. Deşi nu-i nimic secret, am

să vă dezvălui eu profesiunea mea. Sînt muzeograf și muzeolog, Herr Wild. Mă ocup, așadar, de organizarea muzeelor și a unor expoziții de pictură. De fapt, pentru asta am și venit la München, unde sper să inaugurez, la „Kunstmuseum", o expoziție de pictură românească. Ați realizat, desigur, că atunci cînd spuneați că-mi cunoașteți ocupația și misiunea, eu nu v-am întrebat nici ce știți și nici de unde...

— Iar eu am apreciat această discreție, făcu Wild, puțin ironic.

— Eu, în schimb, nu v-am întrebat nimic. Nici cu ce vă ocupați, nici despre „misiunile" pe care le îndepliniți. Nici chiar despre „misiunea" care v-a condus la mine. Și știți de ce ? Foarte simplu. Nu mă interesează ! Dacă mîine îmi veți spune că sînteți un celebru compozitor, eu am să vă cred, fiindcă acest fapt nu mă deranjează și nu-mi aduce prejudicii...

— Domnule muzeograf, am învățat lecția !

— Și regulile jocului, și regulile jocului, domnule Wild, ceea ce e foarte important.

— Einverstanden ! zîmbi acesta, ducînd paharul la gură.

— Întîmplător, oferta dumneavoastră mă interesează, ca pe orice român și om de artă care are șansa să primească informații ce pot să conducă, în final, la recuperarea celor opt tablouri furate de la noi. În calitatea mea de muzeograf, am unele relații printre posesorii particulari ai unor mici galerii, ai unor tablouri, nemaivorbind de muzee. Dar, pentru a trata cu dumneavoastră „afacerea", vă dați seama că am nevoie de timp.

— Einverstanden. Nici nu vă cer să-mi dați un răspuns acum. Reflectați la propunerea mea și ho-

tăriţi. Mi se pare un tîrg cinstit...

Se auzi un zbîrnîit uşor şi Wild ridică receptorul. Ascultă cîteva clipe, apoi spuse liniştit :

— La bar se află comisarul Wachter. E însoţitorul dumneavoastră, nu ? I-aţi dat această adresă, cumva ?

— Nu, nu i-am dat-o. Nici nu l-am văzut de azi dimineaţă, deşi aveam nevoie de serviciile sale în legătură...

— Cu agresiunile a căror victimă aţi fost ?

— Sînteţi bine informat !

— Într-o asemenea meserie, a nu fi informat este sinonim cu a da faliment imediat. Şi, odată terminat într-un sector, nimeni nu te mai acreditează în altele. Asta e legea noastră. Aş dori însă să vă precizez un lucru. Indivizii care v-au agresat nu lucrează pentru mine, ci pentru alţii. Deşi, trebuie să recunosc, îi ştiu. Nu-s cai răi, dar sînt slabi şi mănîncă cîte puţin din toate grajdurile, pentru două raţiuni : în primul rînd, fiindcă sînt în veşnică goană după bani, şi în al doilea rînd, fiindcă nu ştiu să spună „nu" atunci cînd li se cer anumite servicii. Mai ales Oder e acum compromis din trei părţi şi cred că pielea lui nu mai face prea mult. Oricine ştie la noi că, dacă ieşi cu el, trebuie să eviţi să te urci în maşina lui şi să ai totdeauna un ochi în spate. Pentru tentativa lui nereuşită va fi aspru pedepsit. Iar dacă scapă de patronul lui o să dea peste oamenii mei ! Nu admit nici un fel de imixtiune în treburile mele.

— Prin urmare, eu eram sub protecţia dumneavoastră, zîmbi Stancu.

— Aş zice mai degrabă în sfera intereselor mele.

— Am mulţi protectori, de la poliţie pînă la...

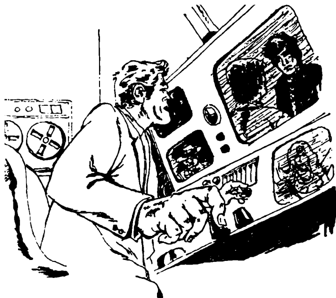
— ...gang, aţi vrut să spuneţi ? Nu mă jigniţi, e o meserie sau o profesiune ca oricare alta, aşa că trebuie s-o faci bine, eficient, pentru a-ţi merge buhul şi în străinătate. Aşa se capătă comenzile. Nici mie nu mi-a mers bine de la început. Am avut ceva capital după război, l-am investit într-o fabrică din Nicaragua. Am dat faliment. Atunci am lichidat, iar cu tot ce am salvat de acolo şi cu nişte împrumuturi de la o bancă internaţională am deschis barul. Dar afacerile mele merg pînă departe, pe mai multe continente. Să revenim însă la oile noastre. Eu zic să vă gîndiţi şi să-mi daţi răspunsul, să zicem, în trei zile. O. K. ?

— O. K., deşi pot avansa foarte puţine lucruri pentru a facilita „schimbul".

— Pictorii despre care e vorba fac parte din şcoala italiană. Mai mult nu vă pot spune, fiindcă, dacă răspunsul este negativ, trebuie să iau alte măsuri, vă daţi seama, nu ? Acum sînt de părere să vă înapoiaţi în bar şi să vă distraţi. Bineînţeles, tot ce se consumă este plătit de firma mea. Asta e în afara convenţiei noastre. Priviţi acest monitor, mai zise el, apăsînd pe un buton şi iluminînd ecranul unuia dintre televizoarele montate în perete. Wachter nu mai este la bar. Cred că s-a plictisit şi a plecat. Am să vă spun imediat. Deschise dictafonul, o piesă frumoasă şi discret instalată pe birou, şi întrebă : Herbert, unde-i copoiul ?

— A plecat, patroane. S-a interesat de străin. L-am trimis pe Walther să-l „conducă".

— În regulă. Aprinse un alt monitor, apoi reluă : Priviţi, doamna Claudia vă aşteaptă cu nerăbdare la masă.

— E angajata dumneavoastră ?

— Claudia ? Nici vorbă. Nu ar face aşa ceva pen-
ru tot aurul din lume. De altfel, nu-i lipseşte nimic !
 un medic care... a avut unele greutăţi şi s-a retras
lin activitate. Vine rar la noi, dar cunoaşte pe toată
umea. Şi e totdeauna neînsoţită. E interesant faptul
ă v-a admis la masa ei. Un om ciudat. Acesta e ade-
ărul : o femeie ciudată !

Stancu se sculă, luîndu-şi rămas bun.

— La revedere, domnule muzeograf, vă aştept în orice zi veţi dori să-mi faceţi o vizită. Ah, să nu uit. Un sfat, dacă doriţi să-l primiţi. Fiţi cu ochii în patru ! Nu toţi de aici tratează în felul meu şi sînt destui care vă pîndesc. Pegra müncheneză e temută în toată ţara.

Îl conduse pînă la uşă şi îi întinse mîna. Maiorul se înclină şi ieşi.

În aceeaşi clipă, pe o uşă laterală, perfect mascată, intră în cameră o femeie tînără şi fermecătoare, cu părul negru şi lucios tuns cu breton, care-i aruncă maiorului o privire întrebătoare.

Maiorul intră în bar şi se aşeză la masa pe care o părăsise cînd a fost chemat de Wild. Pe scenă, o solistă îmbrăcată foarte sumar făcea un număr „retro", cîntînd asurzitor, în acompaniamentul orchestrei :

„Marinella, ah ! reste encore dans mes bras,
Avec toi je veux jusq'au jour,
Chanter cette rumba d'amour..."

Claudia îi surîse.

— Ai scăpat cu bine din întîlnire ?

— Întreg şi nevătămat, după cum se vede, şi deosebit de... flămînd.

— Asta se poate repara imediat !

Făcu un semn discret unui individ care veni imediat la masă.

— Ce a comandat şi doamna şi încă o sticlă de şampanie.

Claudia îi zîmbi din nou.

— Eşti, pare-se, un bun diplomat, dar bagă de seamă, asta nu e totul.

Stancu îi aruncă o privire grea.

— Draga mea, diplomaţia este arta de a prezenta lucrurile. Am avut discuţii interesante astăzi cu două personaje complet diferite şi, aş putea spune, cu interese opuse. Le-am luat pe fiecare de-o parte, explicîndu-le pe rînd că tot ceea ce am de gînd să întreprind împotriva lui e din cauza duşmanului său.

— Asta-i machiavelism, Mischou.

— Nu, autoapărare.

Femeia bău o înghiţitură din cupa de şampanie, apoi zise :

— Eşti curajos. Aş vrea să-ţi spun ceva. Mă tem pentru tine...

— Ţi-e frică ?

— Ţie ar trebui să-ţi fie frică. Nu-mi plac oamenii prea îndrăzneţi, indiferent ce hram poartă, fiindcă nu ajung departe, dar tu eşti simpatic, ai ochi frumoşi, sinceri, şi mă simt bine cu tine. Vreau să te previn, sînt unii care au decis ca aceasta să fie ultima ta noapte.

— Puteau măcar să mă consulte, ce dracu, zîmbi Stancu.

— Nu juca teatru. Indivizii sînt periculoşi şi, de obicei, obţin ceea ce vor.

Stancu o privi intens. Părea absolut naturală şi tristă.

— Claudia, mă nelinişteşti.

— Te nelinişteşc ?

— Da. Cine ţi-a spus că aş fi prea îndrăzneţ ?

— Ah, asta era ? O pură coincidenţă.

— Mie nu-mi plac coincidenţele, păpuşă de aur.

— Poate. Vreau însă să-ţi fac o propunere. Nu eşti obligat să primeşti. Ţi-o fac, drace, nici eu singură

nu ştiu de ce. În fine, poate fiindcă sînt femeie. Vino să dormi la mine. Acolo eşti în siguranţă.

Maiorul reflectă rapid. Poate că n-ar fi rău să primească. Dar dacă e o cursă ? Oricum, dacă lucrurile stăteau aşa cum le-a povestit Claudia, era cea mai bună soluţie. Şi deloc neplăcută.

— Ai să rîzi, Claudia, dar primesc.

— Atunci să mergem. Voi ieşi înaintea ta. În faţa localului, la parcare, e o maşină roşie, un „Packard". Voi fi la volan.

Se ridică şi plecă.

Stancu îşi aprinse o ţigară, chemă chelnerul şi îi achită nota. Mai bău o înghiţitură de şampanie. Cînd luminile se stinseră din nou, iar pe scenă apăru un cuplu ce începu să execute un dans apaş, se strecură pe nesimţite pînă la garderobă, de unde îşi luă impermeabilul. Controlă din nou dacă nu e urmărit şi, nevăzînd nimic suspect, ieşi în stradă. Din parcare ţîşni o maşină roşie care frînă în faţa lui.

— Urcă ! făcu Claudia, deschizîndu-i portiera din faţă.

Maşina demară în noapte.

Deşi tîrziu, capitala bavareză, viu luminată, nu-şi terminase încă viaţa de noapte. Circulaţia, care la începutul serii era foarte intensă, se rărise întrucîtva, fără însă a dispărea cu totul. Taxiuri rulau spre şi de la teatre, localuri de noapte sau restaurante, oameni care s-au distrat ori erau dornici să-şi continue petrecerea, maşini particulare, de toate tipurile şi mărcile, nu numai europene, ci şi japoneze şi mai ales americane, goneau, de parcă trebuiau să ajungă din urmă timpul pierdut. Era amuzant de privit. De privit şi de învăţat.

— Vrei să verifici dacă nu sîntem urmăriţi ? zise Claudia cu o voce albă.

— Se vede ceva prin oglinda ta ?

— Nu, dar vreau să fiu liniştită, deşi ei au cu totul alte metode de lucru.

După ce Stancu se asigură că nu erau urmăriţi se întoarse spre ea.

— Îi cunoşti bine ? !

— Mda. Am avut de-a face cu ei. M-au silit prin şantaje şi constrîngeri să joc rolul de capră...

— De capră ???

— Da. Nu ştii cum se atrage tigrul în capcană ? Se leagă o capră într-un luminiş, în imediata apropiere a unei gropi bine acoperită cu o plasă. Atras de behăitul caprei şi de mirosul ei specific, tigrul vine, sare şi...

— ...Cade în capcană. E clar. Acesta-i rolul tău şi în această seară ?

— Nu vorbi prostii. Ţi-am mai spus o dată... a fost. Am terminat de mult, deşi, din cînd în cînd mă mai abordează, fără însă să-mi ceară ceva. Nu-ţi face griji, la mine eşti în siguranţă. Numai că te-aş ruga să nu mă întrebi nimic, fiindcă, dacă nu-mi ţin gura, ştiu prea bine ce poate să mi se întîmple.

— Ce ţi s-ar putea întîmpla ? întrebă maiorul peste o clipă.

— Mi s-ar întîmpla... ceea ce nu mi s-ar mai putea întîmpla altă dată, zise ea rîzînd de propria-i butadă. Ajunseră într-un cartier rezidenţial în care casele tip vilă, cu sau fără etaj, aveau în faţă cîte o grădiniţă cu flori şi pomi fructiferi, cu alei bine îngrijite. Peste un timp, maşina opri în faţa unui imobil cu mai multe etaje, clădit într-un stil modern, cu un garaj subteran, a cărui uşă se deschidea prin ce-

lulă fotoelectrică. Claudia opri „Packardul" în fața garajului, îi dădu cheile, rugîndu-l să parcheze mașina în a treia boxă pe dreapta, timp în care ea se duse în apartamentul ei de la etajul doi, pentru a face puțină ordine și a-și reface frumusețea.

Stancu semnaliză pentru deschiderea automată a garajului, după care lansă mașina pînă la boxa a treia, unde o parcă. Stinse luminile și, cînd scoase cheia din contact, avu vaga presimțire a unui pericol iminent. Era învățat să aibă încredere în instinctul său, o santinelă în alertă permanentă. Dacă acesta strigă „lupul" de zece ori la rînd și a unsprezecea oară nu ai verificat, s-ar putea să te trezești în fața unui lup adevărat. Ajunge o singură dată să nu fii vigilent într-o asemenea situație, a doua oară poți fi sigur că nu se va mai repeta. Deschise încet ușa mașinii și privi în jurul său. Nimic. Și totuși ceva nu era în regulă. O presimțire mai puternică decît el i se insinua în suflet. Ceva îl avertiza că este în primejdie. Își aprinse o țigară și încuie ușa mașinii. Făcu cîțiva pași spre ieșire, aplecîndu-se să-și ridice batista chiar în momentul în care simți două mîini puternice înnodîndu-se în jurul gîtului său. Calm, stinse țigara pe una din mîinile care-i înconjurau gîtul. Dar, cu toată durerea pe care desigur că agresorul o resimți, acesta nu slăbi strînsoarea. Maiorul prinse atunci încheieturile celor două mîini ale individului și plonjă spre înainte, antrenîndu-l și pe adversar cu el, încercînd să aplice astfel tehnica de judo care cere să utilizezi în favoarea ta forța celui care te atacă. Individul căzu pe spatele său și de aici pe podeaua de ciment, nu înainte însă de a efectua un magnific zbor planat. Șocul trebuie să fi fost

foarte puternic şi totuşi, cînd aprinse lanterna de mînă, Stancu îl văzu ridicîndu-se, înarmat cu un pumnal gata să se arunce asupra lui. Maiorul făcu un pas înapoi, eschivă de justeţe şi-l lovi puternic în plină faţă. Tipul reculă puţin cu braţul întins pentru a amortiza lovitura următoare şi atunci îl atinse pe Stancu cu lama în braţul stîng. Cu toată durerea vie care-l fulgeră, maiorul izbi din nou cu pumnul,

vizînd mîna care ţinea pumnalul. Surprins, acesta scăpă arma, dar nu comise greşeala de a se apleca să o ia, ci se aruncă din nou, cu toată forţa, asupra maiorului. Stancu fandă şi în clipa următoare îl lovi cu piciorul în ficat cu puterea unei descărcări de bazooka. Fără a putea scoate măcar un strigăt, individul s-a încovoiat şi a căzut întins la podea. Era terminat. Maiorul aprinse lumina şi privi figura agresorului său. Era un bărbat înalt, cu o faţă prelungă şi osoasă, cu nasul turtit şi o bărbie mai mult pătrată. O cicatrice roşie i se întindea de la urechea dreaptă pînă aproape de ochi. Părul, de un blond deschis, aproape alb, îi cădea în plete lungi pe spate. Putea să aibă între 30 şi 35 de ani. Îl căută în buzunare, dar nu găsi decît trei bancnote de 50 de mărci. Era de aşteptat. Indivizi de genul ăsta nu umblă cu acte de identitate asupra lor. E mai sănătos. Îl lăsă întins pe jos şi plecă. Cînd sună la uşă, aceasta se deschise imediat şi în cadrul ei apăru Claudia, zîmbindu-i cu nonşalanţă. Era îmbrăcată într-un capot de mătase verde, aproape transparent, care mai mult o dezbrăca. Se încruntă deodată, văzîndu-i braţul care sîngera.

— Ce... ce s-a întîmplat ?

— O mică discuţie în contradictoriu cu un tip care mă pîndea în garaj. Se pare că acei care îmi poartă sîmbetele nu se lasă cu una, cu două. De altfel, am fost avertizat.

Fără să scoată un cuvînt, femeia se duse în baie, de unde se înapoie cu o trusă de prim ajutor. Îi scoase haina, apoi cămaşa, şi îi examină rana.

— Nu-i nimic grav, zise ea uşurată. Pînă te-nsori îţi trece.

Il pansă apoi cu multă dibăcie.

— De fapt rana nu-i adîncă. Cu ce te-a lovit ?

— Cu un pumnal. Uite-l, zise el, scoțîndu-l din buzunar. L-am luat ca amintire.

— Și ce s-a întîmplat cu agresorul tău ?

— Zace în garaj și visează probabil la timpuri mai bune.

— L-ai... l-ai lichidat ?

— Vai, ce limbaj, Claudia ! Dar eu sînt un om pașnic, cum ai putea să crezi una ca asta ? Doar l-am neutralizat pentru o perioadă de cîteva ceasuri.

— Ai procedat bine. Gangul ăsta mai are și alte metode și alți asemenea indivizi.

— Nu mă îndoiesc, prin urmare vor mai încerca. Se pare că sînt o V.I.P. *, pentru ei, bineînțeles.

— Ce ar fi dacă am lăsa la o parte aceste probleme și am bea ceva ? Cred că ai avea nevoie de o tărie, ce zici ?

— Einverstanden, gnädige Frau !

Scoase o sticlă de whisky „White Horse“ și puse două pahare pe o măsuță joasă. Stancu apucă sticla și o servi pe Claudia, după care își turnă și lui o porție dublă.

— Pentru ziua de mîine, zise ea ridicînd paharul, pentru ca mîine să fie o zi mai bună decît cea de azi !

— Eh, zise el, mîine... mîine e uneori departe !

— Dimpotrivă, făcu Claudia. Am constatat totdeauna că mîine urmează lui azi cu o regularitate monotonă.

* Very Important Person (persoană foarte importantă).

Băură în tăcere. Apoi Claudia se ridică, apropiindu-se de el. Maiorul puse paharul pe masă şi se ridică, privind-o cu intensitate. Deodată simţi o dorinţă violentă de a o îmbrăţişa. Cînd ajunse în braţele sale, Claudia scoase un suspin şi îi căută buzele, abandonîndu-i-se toată.

Pentru ei timpul îşi suspendă zborul. Pericolul, urmărirea, teama deveniră coşmaruri îndepărtate.

ÎN LINIŞTEA NOPŢII

Ancheta privind asasinarea Hildei Wirth progresa lent. Investigaţiile efectuate relevau că victima nu avea motive care s-o determine la sinucidere, iar prietenul ei, Ilie Sava, cel cu care avea întîlnire chiar în ziua în care ea a murit, susţinea că, atunci cînd s-au despărţit, era veselă, bine dispusă. Mai mult, cu o seară înainte, el o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase bucuroasă. Deci, avea toate motivele să vrea să trăiască, să fie fericită, şi credea încă în viitorul care-i stătea în faţă. În acelaşi sens se pronunţau şi depoziţiile vecinilor şi ale colegilor ei de serviciu.

„Care ar putea fi atunci mobilul acestei crime ?" se întrebă Nedelea a nu ştiu cîta oară. Răzbunarea ? Din partea cui şi pentru ce ? Poate din partea lui Meingast, dar acesta e încarcerat. Vreun complice al acestuia, rămas liber ? Posibil, deşi improbabil. Poate din partea altuia, vreun rival al tînărului student care-i făcea curte ? Cum îl chema ? Da, Ilie Sava. Ce ar fi să-i acordăm mai multă atenţie ? Jaful ? Exclus. Nu i s-a furat nimic şi nici un hoţ, chiar începător, nu intră în locuinţa unei fete care nu este bo-

gată, pentru a fura. Un risc inutil. De altfel, nu era nimic forțat și nici nu a dispărut ceva din apartament. Pentru a nu vorbi ? Știa ea ceva compromițător pentru vreun membru al bandei rămas în libertate ? Posibil, dar dacă aș acredita această ipoteză înseamnă că într-adevăr n-am reușit demolarea întregii bande de hoți și criminali care au acționat pe teritoriul țării noastre... Mai mult, dacă aceștia folosesc măsuri extreme înseamnă că pregătesc terenul în vederea unei noi lovituri și „asanează" tot ceea ce ar putea să periclitezeze acțiunile lor delictuoase. De fapt, în ancheta cu Meingast-Sauer se pomenea despre tratativele „Mistrețului" cu un armator greco-american care-i comandase alte două tablouri, pentru a căror „achiziționare" și scoatere din țară urma să sosească aici un alt tandem ! Aceste mărturisiri însă au fost socotite elemente marginale, fără a li se acorda vreo atenție deosebită. Este poate cazul să se reia ancheta numai pe această problemă. De data asta nu vom mai neglija nimic".

O bătaie în ușă îi întrerupse șirul gîndurilor. În cameră intră căpitanul Vasile Roman.

— Gînd la gînd cu bucurie, căpitane. Am să te rog să interoghezi încă o dată cuplul Meingast-Sauer cu privire la cele două tablouri pe care „Mistrețul" trebuia să le livreze unui armator. Ce fel de tablouri ? cine urma să le ia ? de unde ? cînd ?... Tot tacîmul.

— Le ce vă gîndiți ?

— Nu-mi pot explica mobilul asasinării Hildei Wirth. M-am gîndit că una dintre ipotezele de lucru ar putea fi și pregătirea terenului pentru ca noua „echipă" să nu fie deranjată și, în consecință, au amuțit-o.

— Bine, dar atunci trebuie să căutăm...

— Da, trebuie să aflăm unele elemente din mediu, care ar putea să știe cîte ceva, și să aprofundăm relațiile pe care le-a avut victima cu ceilalți inculpați din această cauză. Puțină „victimologie", stimabile.

— Credeți că-i posibil ?

— Crezi că-i imposibil ? Evident, nu aș vrea pentru nimic în lume să abandonați celelalte ipoteze ce s-au formulat. Trebuie să le verificăm pe toate, dar aș dori totuși să-mi permit luxul de a-i acorda prioritate acesteia. Ce zici ? Pot să am și eu intuiție ?

— Voi trece la verificări.

— Ar mai fi ceva. Ce măsuri s-au luat pentru întărirea pazei la muzee ?

— A fost aplicat planul de măsuri care s-a întocmit împreună cu instituțiile respective de cultură.

— Și aparatura de alertare ?

— Este în curs de amenajare.

— Perfect. Să se grăbească operațiunea. Trimite-l pe Drăgoi să se ocupe.

— Îmi trebuie fiecare om pe care-l am. De fapt, pentru asta am și venit, poate mă ajutați, de la pază, de la criminalistic...

— Am un prieten, căpitane, care-i cercetător principal într-un institut. Deunăzi am fost pe la el. De obicei, mă duce în laborator, unde-mi arată fel de fel de aparate, care de care mai complicate. Îmi place să-i ascult explicațiile cu privire la folosirea fiecărui aparat în parte. Și, cum îți spuneam, acum cîteva zile am fost din nou la el. Pe masa lui, evident, aparatură. „Ce ai pe acolo ? l-am întrebat eu, puțin ironic, iar sticlărie colorată ?" „Am aici, mi-a zis el calm, un telescop și un microscop. Prin primul,

privesc spre imensitatea cerului, prin al doilea, în străfundurile materiei !". Am amuţit, normal. Mă gîndeam care o fi mai important şi, după un timp, mi-am dat seama că ele se completează reciproc. Cîţi oameni ziceai că-ţi trebuie, căpitane ?

— Nici unul. Mă descurc cu efectivele pe care le am. Voiam să vă spun că...

— Mi-am închipuit că ai avut un motiv puternic ca să vii la mine fără să-ţi termini investigaţiile !

— Azi noapte am întîlnit o „fantomă" !

— Căpitane, începi interesant, dar prefer suspansul în literatura poliţistă de bună calitate, aşa că, dacă începi în felul ăsta, să ştii că eu am să-ţi cer să materializezi fantoma...

— Am întîlnit-o pe... Liana Hurmuz într-un local de noapte. Şi mi-a şi zîmbit. M-a zăpăcit de aşa manieră, încît...

— ...Ai scăpat-o !

— Exact ! Cînd mi-am revenit, dispăruse printre dansatori şi nu am mai găsit-o. Cu toate acestea, greşeala mea, sub raportul efectului ei, este numai pe jumătate.

— Ai regăsit-o ?

— Deocamdată, nu. Dar o pot vedea sau aborda oricînd.

— Unde ? În „penitenciar" ?

— Nu, fie la ea acasă, fie la serviciu...

— Bun. Nu crezi că a venit timpul să te explici ?

— Ba da. E vorba de sora ei geamănă, Diana, de profesiune merceolog, căsătorită cu Oreste Manu, inginer agronom. Nici unul dintre cei doi soţi n-a dat naştere la probleme deosebite, trăiesc „alături", vreau să spun că fiecare îşi are viaţa sa particulară,

n-au antecedente penale. Ea a fost văzută adesea în preajma surorii sale, ceea ce ar putea să pară firesc, şi nu a fost implicată în cauza furtului de la muzeu. Deşi frecventează localuri de noapte, cu sau fără soţul ei, nu i se poate reproşa nimic la serviciu, sub aspect profesional...

— Continuă.

— Ştiu că e foarte puţin, dar e tot ce cunosc despre ea la ora actuală, deşi ar trebui...

— Cine te împiedică ? De fapt ce impresie ţi-a făcut ?

— Datele pe care le am o arată ca o femeie cochetă, inteligentă, amatoare de unele petreceri intime, de cadouri costisitoare şi de bani, avînd un prieten „permanent", Radu Victorin, contabil, şi alţii ocazionali, mai ales străini. În ceea ce priveşte înfăţişarea ei : aproximativ 25 de ani, trăsături frumoase, poate puţin şifonate, dacă o priveşti de aproape. O coafură vaporoasă, stil „puştoaică", ochi mari şi negri care contrastează cu părul de un blond cenuşiu. Talie subţire, şolduri proporţionate, un bust ce reţine atenţia...

— Dacă ţi-a reţinut-o şi ţie !

— ...Nasul îl are drept, în prelungirea liniei frunţii, iar gura ei afectează în permanenţă o grimasă sceptică.

— Un portret vorbit atît de complet după o întîlnire de cîteva minute ?

— Ca să fiu drept, am mai revăzut-o.

— Da ? Vocea colonelului deveni insinuantă. Parcă spuneai că nu !

— Ei, mă gîndeam că nu am avut cu ea o discuţie, ca să zic aşa, definitorie.

— Pentru a o situa în ierarhiile tale.

— Cam aşa ceva. Am s-o ascult totuşi, dar după ce mă voi dumiri asupra unor lucruri.

— Dar o bănuieşti de ceva ilicit ?

— Încă nu mă pot pronunţa. Cel de-al şaselea...

— ...simţ. Cunosc despre ce-i vorba. Dar fii atent, eu nu tolerez abuzurile. Îmi amintesc cu multă plăcere de explicaţiile pe care bunul şi înţeleptul meu profesor de latină ni le dădea pe marginea unor adagii. Şi am să-ţi spun şi ţie măcar unul, pentru că

oricum, m-ați poreclit Cicero : *Summum jus, summa injuria* sau, pe românește, „Excesul de justiție este exces de injustiție".

— N-am să uit.

— Vezi că, dacă o bănuiești aiurea, s-ar putea s-o pui într-un mare pericol. Se pare că sînt încă dintre cei care fac „alergie" cînd mai e cîte unul chemat la Miliție, iar acest simptom se poate transforma la ei în încercarea de a înlătura fizic pe cel în cauză. Evident, noi nu avem dreptul să sacrificăm pe nimeni.

— E cît se poate de clar. Mă voi orienta.

— Bine. Cum stai cu studiul limbilor ?

— Engleza și italiana le vorbesc curent, germana o stăpînesc bine, exersez continuu.

— Perfect. Vezi că necunoașterea temeinică a limbii poate împiedica misiunea. Nu avem voie să riscăm nimic și de aceea nu vom face nici un rabat pregătirii. Încă o vorbă. Va trebui să răspundem mesajului transmis de maiorul Stancu. Te rog să-i faci o vizită pictorului Dan Rindeanu. Îl găsești ușor. E o personalitate bine cunoscută în lumea artelor, pictor talentat și critic de mare suprafață, precum și prieten intim cu Stancu.

În mesajul său, maiorul mi-a cerut să-i facilitez primirea unui colet din partea pictorului. Probabil că are nevoie de o documentare în pictură sau ceva asemănător. Iar eu i-am promis lui Stancu că-l voi ajuta în tot ce întreprinde spre a-și putea îndeplini misiunea...

E un lucru mare încrederea, nu-i așa ? !

— I hope so ! făcu Roman vesel.

— Dar şi plină de griji. Mutările de pe tabla de şah abia au început. Va trebui să acţionăm cu precauţie şi metodic, să încercăm să descifrăm intenţiile adversarilor noştri cu mai multe mişcări înainte. Eşichierul e mare, nu jucăm singuri şi trebuie să evităm orice criză de timp. E clar ?

— Cît se poate de limpede ! Spuneţi-mi, vă rog, pictorul nostru nu-i cel care anul trecut, la Chicago, a luat...

— Nu ţi se poate ascunde nimic, zise Nedelea.

Strada Aviator Dobrotă făcea parte cîndva dintr-un cartier vechi dar bine îngrijit. În zonă mai existau imobile cu locuinţe somptuoase, înfundate în verdeaţă, care contrastau cu impresionantele clădiri cu opt ori nouă etaje, din beton, sticlă sau nichel, construite în ultimii ani.

În această seară de toamnă tîrzie şi rece se părea că, o dată cu lăsarea întunericului, nori cenuşii vesteau ploaie sau ninsoare.

De pe trotuarul de vizavi se putea zări o geană de lumină rece ce se strecura printre storurile trase ale casei cu numărul 103. Se părea că proprietarii locuinţei uitaseră să închidă televizorul cînd plecaseră de acasă. Casa era goală — asta o ştia precis omul ce stătea la pîndă — doar soţii Luminiţa şi Radu Erimescu aveau o partidă la familia Radulovici. Şi apoi, îi văzuse personal cînd au plecat cu maşina lor, o „Dacia 1300" de culoare roşie. Se pregătise de cîteva săptămîni în acest scop. E drept că lipsise o jumătate de oră de la postul său de observaţie, timp în care băuse un coniac dublu la cîrciuma din colţ. Dar în acest răstimp nu puteau să se în-

toarcă, chiar dacă. din motive necunoscute lui, partida s-ar fi amînat, ceea ce, de fapt, nu s-a întîmplat în ultima vreme decît o singură dată, și atunci s-au dus la restaurant. De altfel, nici mașina nu era în locul unde o parcau de obicei. Deci...

Omul își consultă ceasul. Era 22,50. Tocmai momentul propice pentru a acționa. Își pipăi buzunarul de la piept. Trusa era la locul ei. Numai de n-ar interveni ceva care să-i răstoarne planul lucrat cu atîta migală ? Totul fusese calculat și totuși... Îl neliniștea lumina aceea alb-lăptoasă ce provenea probabil de la televizor. Mai așteptă puțin, aruncă o privire asupra străzii și brusc se hotărî. Cu mîinile înfundate adînc în buzunarele impermeabilului și pălăria trasă pe ochi, traversă strada.

Cînd mașina opri lîngă el, tresări puternic, încremenind, fără a se întoarce.

— Olimpiu Varga ! Timbrul vocii îi era cunoscut de undeva și trăda mai curînd o surpriză plăcută decît o somație. Deci nu era un echipaj de miliție. Cum te simți, bătrîne, continuă vocea pe un ton jovial. ce-ți fac falangele ?

— Mai există, dar ca și cum n-ar fi, surîse el cu amărăciune, întorcîndu-se spre interlocutorul său. Le simt, le pot mișca și... cam atît ! Pot să cer mai mult ?

— Ascultă, Oli, zise el, un accident se poate întîmpla în viața oricărui om. Îți trebuie voință ca să depășești această perioadă critică. Sînt de acord că nu-i ușor pentru tine, dar să te dai la fund ? Nimeni nu știe unde te-ai ascuns, ce faci, cu ce te ocupi, de cînd ai ieșit din spital. Crezi că ăsta-i un

procedeu corect față de prieteni, față de meșter, de mine, la urma-urmei ? Hai, vino-ți în fire și reîncepe antrenamentele. Cu perseverență, metodic și cu energia care te caracterizează, este imposibil să nu reușești. Vino la mine să stăm de vorbă pe îndelete. Găsim noi un aranjament. La urma-urmei, tu ai și o meserie...

— Mecanic de precizie ? rînji Varga cu răutate. Și aș putea s-o fac, nu ? Cu miinile astea ? Și deodată, înfuriindu-se : În definitiv, nu am nevoie de compasiunea dumitale ! De ce nu-ți vezi de treabă ? Ce te bagi în sufletul meu ? mai adăugă el, întorcîndu-se cu spatele.

„Totuși, omul e cumsecade, de vreme ce se interesează de soarta mea — își zise el — ce-ar fi dacă măcar i-aș mulțumi ?". Dar, cînd se întoarse, mașina era de-acum departe. Se supără din nou. „Cu atît mai bine. Uneori devin extrem de plictisitori toți acești buni samariteni care vor să te ajute cu orice preț. Se zice că și iadul e pavat cu intenții bune. Și pe urmă ce să fac ? Să fiu sparring-partner pentru ca el să-și antreneze viitorii campioni ? Oricum, e prea tîrziu !". Și cu pași hotărîți intră în casă, îndreptîndu-se spre lift. Opri la etajul al doilea, ieși și așteptă cîteva minute, prefăcîndu-se că încearcă să descifreze de pe plăcuțele de metal numele unor locatari. Apoi, văzînd că nu-i nimeni pe palier, se îndreptă spre apartamentul cu numărul cinci, unde se opri și, la lumina lanternei, examină o clipă yala. Surîse ușor. „Floare la ureche" pentru un meseriaș de talia lui. Scoase din buzunar o pană de oțel, pe care o introduse în broască, manevrînd ușor spre stînga, apoi spre dreapta și... ușa se deschise fără zgomot. Peste

o clipă era în vestibul, unde se opri un moment, apoi aprinse din nou lanterna de buzunar. Era familiarizat cu interiorul, deşi nu fusese niciodată în locuinţă. Chestie de documentare. Cunoştea fiecare mobilă şi mai ales ştia unde sînt lucrurile de valoare, bijuteriile şi banii... O clipă îl furară gîndurile. A fost un bun mecanic. De precizie. „Feinmechaniker", cum îl prezentase antrenorul său la Campionatele internaţionale de la Berlin, atît în meserie cît şi la box. Boxul, ei da, boxul era pasiunea vieţii lui. Ce-i drept, îi şi adusese satisfacţii mari. Zîmbi unor amintiri. Participarea la primele campionate interciuburi, la campionatele zonale, apoi la cele naţionale, unde se calificase, şi, în sfîrşit, laurii atît de mult aşteptaţi la...

Evident, avea de toate atunci — glorie, prime, stima şi simpatia tovarăşilor săi de muncă, a suporterilor, elogiile presei, aprecierile şefilor săi şi... chiar ale unor fete, mai ales ale Veronicăi. De ce s-o fi îndepărtat de ea ? „Cum de ce ? Doar nu mai avea bani şi nici glorie." Bani ! Un rictus îi strîmbă faţa. Doar pentru asta se afla aici. Rînji. „Cei ce susţin că banii n-au miros... au nasul astupat !". Unde citise asta ? Nu mai avea importanţă acum. Dar era adevărat. Sînt anumiţi bani care au un miros de te trăsneşte ! E drept că nu oricine îl simte. Dar el l-a simţit ?

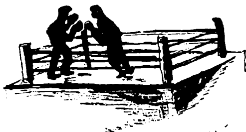
Mulţi l-au uitat cît a zăcut în spital. Mulţi ! În afară de antrenorul şi sfătuitorul său, nea Gică Buru, un adevărat om de mare omenie... şi tocmai pe el îl repezise adineauri. A greşit faţă de acest om de treabă, a greşit faţă de Veronica, probabil şi faţă de el însuşi. „Oare ce-o face acum Veronica ? O fi la

vreun restaurant cu Victor ? Posibil, deşi... Poate că niciodată n-a ţinut la el. Ci dimpotrivă."

Se desprinse din aceste gînduri cu un oftat uşor. Oricum, acum era prea tîrziu. A întors o nouă foaie in viaţa lui ! Deodată tresări puternic. Din salon auzi o voce. Stinse lanterna şi se furişă pînă la uşa deschisă, privind cu băgare de seamă în camera alăturată. În dreapta, pe o servantă de lemn de nuc — în care, potrivit informaţiilor sale, erau încuiaţi banii şi caseta cu bijuterii — se afla televizorul deschis. Crainicul tocmai transmitea : „...Acesta a fost unul dintre cei mai talentaţi boxeri ai lotului naţional, Olimpiu Varga, Oli, vicecampion al Europei la categoria semimijlocie, care, din nefericire, a fost nevoit să abandoneze boxul, sperăm că pentru o scurtă perioadă, în urma unui tragic accident. Îi dorim, din partea noastră şi a suporterilor săi, să revină cît mai curînd în ring...".

Rămase blocat. Televizorul transmitea acum o emisiune muzicală, dar Varga era încă ţintuit locului. Servanta era acum în faţa lui. Descuierea ei nu prezenta nici o dificultate pentru el. Dimpotrivă. Era mai uşor decît a-i fura unui sugaci biberonul. Extrem de uşor... La doi paşi de bani, de bijuterii... Şi abia acum realiză că niciodată nu va lua nici banii, nici bijuteriile, nici altceva. Răsuflă adînc, se întoarse brusc şi ieşi din locuinţă.

În hol se opri uluit. Lîngă casa scărilor era întinsă o mogîldeaţă. Se apropie cu atenţie şi zări corpul unei femei tinere, în jur de 25 de ani, avînd o puternică lovitură la cap din care se scurgea un firicel de sînge. Se aplecă asupra ei şi în clipa următoare primi în ceafă o lovitură care-l ameţi. Căzu la

podea și leșină. dar nu înainte de a auzi pași furișîndu-se spre ieșire. Își reveni nu după mult timp, cu o îngrozitoare durere de cap. Privi zăpăcit în jurul său și văzu întins pe jos corpul tinerei. Tresări puternic. Cineva voia să-l facă să treacă drept asasin? Dar cine ? Și de ce ? Ce era de făcut ? Să fugă, să rămînă pe loc ca să dea explicații ? Dar dacă femeia trăiește încă ? Se hotărî imediat. Se ridică clătinîndu-se, luă femeia în brațe și ieși în stradă. Avu noroc. La semnalele sale opri un taximetru. Se urcă, dînd adresa spitalului de urgență. Și în timp ce medicii examinau victima, Varga dădu primele explicații...

Rămase preț de jumătate de oră în hol, pînă ce unul dintre medici ieși din sala de operații. Se repezi la el.

— A pierdut mult sînge logodnica dumneavoastră, zise acesta, dar am salvat-o, cel puțin deocamdată, dacă nu vor interveni alte complicații.

Mulțumi și părăsi spitalul. Pe drum îl apucă o silă față de el însuși. Adevărul e că se temea de viață, de adevărata viață, aceea care-ți cere muncă, luptă, perseverență, sinceritate cu tine însuți și cu cei din jurul tău, în schimb îți oferă bucuria marilor împliniri și chiar a celor mai mici, dar atît de necesare ! Chiar și neîmplinirile ori necazurile fac parte din această viață, sînt cît se poate de omenești. De aceea, așa cum e, așa cum ți-o făurești, viața poate fi frumoasă, încît merită s-o trăiești. Cum poate fi oare calificată fapta pe care era s-o comită ? Furt prin efracție ! Și din ce cauză ? Teamă ? Lașitate ? Dar nu a fost niciodată un laș și nici frică nu i-a fost pînă acum. Nici în muncă și nici în ring. Și atunci de ce ? De ce ? Iar acum cealaltă năpastă, cu această fată pe care niște

criminali voiau s-o asasineze și să arunce fapta odioasă asupra lui. Nici nu știa cum o cheamă. Oricum, asta nu mai avea importanță. Orice s-ar întîmpla, chiar dacă va trebui să mărturisească ce a căutat acolo, el nu putea să procedeze decît într-un singur fel, așa cum a făcut-o ! Asta pentru a se putea privi din nou în oglindă fără să roșească.

Rătăci pe străzi ore întregi. Începuse ploaia. Picături de apă mari și grele îi cădeau pe capul descoperit — pălăria i-o luase vîntul pe undeva —, îi șiroiau pe față, îi intrau în ochi, dar el nu simțea nimic. Nu realiza nici pe unde trece, nici încotro se îndreaptă. Într-un tîrziu se pomeni în fața unei case cunoscute. Urcă în fugă cele cîteva trepte și apăsă îndelung pe sonerie. În sfîrșit, ușa se deschise, iar în prag se ivi Gheorghe Buru, cu părul răvășit și cu pleoapele lipite de somn. Se trezi însă repede, văzîndu-l în ce hal este. Cu părul ud, cu fața inundată de apă, tremurînd de frig, dar cu ochii scînteietori, neașteptatul musafir murmură :

— Am venit, maistre. Vreau să muncesc. Știu că nu va fi ușor, poate că totuși... dacă voi persevera... Acum am nevoie să rămîn curat față de propria mea conștiință. Aș vrea... aș dori să-mi cer scuze pentru neghiobia mea de astă seară. Am fost...

Buru se răsti la el :

— Dar intră odată, ce dracu mă ții aici în frig ! Apoi, cu o voce liniștită, adăugă : stai pe scaunu' ăsta și dezbracă-te. Uite aici un prosop. Șterge-te singur, că nu ești pe ring. După ce îți fac un ceai mai stăm de vorbă.

— Dar, maistre, eu am venit pentru...

— Fă ce ți-am spus ! Și acum, dezbrăcarea !

În timp ce acesta se dezbrăca de hainele ude, Buru se întoarse cu o ceașcă aburindă, pe care i-o întinse.

— Hai, bea, o să-ți facă bine. Și acum ascultă-mă. De lucru ți-am spus că se găsește, doar tu ai o meserie bună. Apoi — zîmbi el șiret — mai e și boxul. Dar să nu le confundăm. Tu știi că eu nu mă ocup de paraziți. E clar ? Eu am cunoscut pe unul care, deși avea o slujbă, nu prea îi plăcea să muncească. Dar slujbulița era bună. Și era atît de preocupat să-și păstreze postul, încît a uitat de slujbă ! Consecința a fost cea previzibilă. Ah, vedetă, vedetă ! Te apuci serios de muncă, ai auzit ? Apoi o să ne ocupăm și de antrenamente. 'Nțeles ?

Varga își acoperi din nou fața cu prosopul, pentru a-și șterge alte picături de apă, apoi răspunse sugrumat :

— ...În această noapte...

— ...Ai fost groggy, băiete ! Nu-i nimic, ai să-ți revii, dacă-i necesar, din pumni. Așa-i viața, uneori. Principalul e să rămîi ceea ce ești, în acest fel nu ți se poate lua nimic !

PLASĂ DE PĂIANJEN

A doua zi dimineață, cînd se trezi, alături de el, în pat, nu era nimeni. Se sculă repede și intră în baie, unde făcu un duș rece și se frecționă îndelung cu prosopul.

„S-o fi dus să cumpere ceva de-ale mîncării", își zise el, fără a se sinchisi prea mult de absența Claudiei. Se bărbieri cu multă grijă, apoi mirosi pe rînd

flacoanele care mai de care mai sofisticate, cuprinzînd cele mai plăcute și suave esențe de parfumuri și colonii. Cutii de pudră de toate felurile și mărcile, farduri, creme, mă rog, tot ceea ce este necesar unei femei cochete. Mai căută și în dulăpiorul cu medicamente, pentru a găsi spirtul, iar cînd puse sticla la loc, văzu o cutie din tinichea de un format curios, pe care o deschise din curiozitate. Privi intrigat praful alb ce se afla înăuntru, apoi luă un eșantion pe deget și-l duse la gură.

„Deci asta era ! Probabil că aici se află și taina subordonării Claudiei de către gang și a exercitării șantajului. Heroina ! În primul rînd trebuie procurată și apoi plătită, evident la prețul stabilit de cei care au monopolul ei. Iar pentru *white-sugar*, cineva dedat drogului e capabil de orice... Orice ? Evident. Deci, dincolo de voința ei, aș putea fi și eu în pericol aici, dacă femeii i se va cere ceva în acest sens ! E bine de știut...".

Se auzi deschizîndu-se ușa de la intrarea în apartament și mai mult ghici pașii ușori ai gazdei, care se întorcea din oraș.

Cînd îl văzu îmbrăcat, Claudia mimă un gest de nemulțumire, reprimat însă rapid și înlocuit cu un zîmbet cald și luminos. Se apropie, puse sacoșa jos și își petrecu brațele în jurul gîtului său.

— Te-ai și trezit, iubitule !

— E tîrziu, draga mea. Trebuie să mă ocup de afacerile mele, pentru care sînt plătit.

— Dar eu, zîmbi ea din nou, nu sînt o afacere bună ? Iar tu ești omul cel mai potrivit în acest loc, care mă poate face fericită.

— Cimitirele sînt pline cu oameni „potriviți" la ocuri „potrivite" !

Claudia se zburli.

— Ce vrei să insinuezi ? Vocea ei deveni metalică.

— Am glumit, draga mea. Dar, crede-mă, într-adevăr trebuie să plec.

— Nu înainte de a lua micul dejun cu mine. Sau... nu mai ai încredere în mine ? zise ea puţin tulburată.

— Dimpotrivă, am o încredere oarbă în tine şi în dragostea pe care mi-o porţi şi care, te rog să mă crezi, e întru totul împărtăşită. Dar afacerile sînt afaceri, nu ?

— Bine, voi fi gata imediat !

Dispăru în bucătărie. Stancu reflectă rapid. Nu putea să plece imediat ca să n-o dezamăgească... Ei, dar viaţa îşi are surprizele ei plăcute şi neplăcute. Primindu-le pe cele agreabile le-ar putea oare preveni pe cele neplăcute ? Oricum, era avizat.

Claudia se înapoie în dormitor cu o tavă pe care se aflau o sticlă de whisky, o cafetieră şi cîteva sandvişuri cu brînză şi pui. Stancu începu să înfulece zdravăn. Ea îi zîmbi, turnîndu-i cafea într-o ceaşcă mare de cobalt cu desene argintii închipuind păsări ale paradisului.

Duse ceaşca la gură, zicînd :

— Ştii, Claudia, de fapt nici nu-mi place să stau prea mult în casă.

— În principiu, întrebă ea cu o voce dulce, ori pentru că nu eşti într-o companie plăcută ? Ai prefera un dancing ?

— Nici pomeneală. Dar trebuie să-ţi povestesc o întîmplare ciudată, a cărei victimă a fost o cunoştinţă a mea. Treizeci de ani, acest om, al cărui nume îmi scapă momentan, a lucrat cît se poate de conştiincios, nu a lipsit nici o zi de la serviciu, fiind de o asemenea punctualitate la program, de puteai să-ţi potriveşti ceasul după el. Şi într-o dimineaţă, după atîta timp de activitate ireproşabilă, se trezeşte din

somn fără a avea nici un chef să meargă la serviciu. S-a gîndit că nu se va face gaură în cer, că nu se va opri timpul în loc, că nu se va prăbuşi bolta cerească, dacă o dată, măcar o singură dată, după atîţia ani, nu se va duce la slujbă, va dormi pe săturate, într-un cuvînt, va trage şi el chiulul, ca mulţi alţii. Pentru atîta lucru nu se întîmplă nimic. Aşa gîndi el şi rămase în pat pînă tîrziu, apoi îşi făcu o cafea şi se băgă iar în pat, luînd cu el un „policier" de cea mai bună calitate. Şi aşa îşi petrecu o parte din zi. Dar tocmai în ziua aceea s-a nimerit să-l viziteze nişte hoţi. Numai că hoţii nu se aşteptau ca omul nostru să fie acasă, întrucît, aşa cum îţi spuneam, el nu a lipsit de la serviciu.

— A avut şi el o dată baftă, zise Claudia, bine dispusă.

— Da, teribilă baftă, şi pentru că l-au găsit acasă, drept pedeapsă, au băgat un cuţit în el... de cîteva ori.

Se lăsă o tăcere adîncă de puteai să auzi tic-tac-ul pendulei din sufragerie, care era tocmai a treia cameră de la dormitor.

Maiorul îşi aprise o ţigară şi după ce trase cîteva fumuri reluă :

— De atunci, draga mea, nu-mi place să stau prea mult în casă, mai ales cînd am şi treabă.

Buzele Claudiei, atît de elegant arcuite de obicei, s-au strîmbat într-un zîmbet amar, iar la colţul ochilor ei frumoşi s-au desenat cîteva riduri. Vocea ei de contralto parcă a tremurat puţin cînd a articulat :

— E o poveste îngrozitoare. E adevărat sau ai inventat-o tu, aşa, de circumstanţă ?

— Tu ce crezi ?

— Că e o invenție, deși ascunde un tîlc pe care mă străduiesc să-l descopăr. Nu cumva ai impresia că ți-am întins o cursă ?

— De ce să cred așa ceva ? Am vreun motiv ? M-am simțit și mă simt efectiv foarte bine în preajma ta, deși...

— ...deși ce ?

— Deși sînt împrejurări cînd constrîngerea fizică sau psihică exercitată asupra unei persoane este atît de mare, încît aceasta nu rezistă și atunci, de obicei, se întîmplă lucruri grave, uneori ireversibile.

— Și ce ar putea determina o asemenea persoană să nu reziste la, să zicem, o propunere dezagreabilă ?

— Bunăoară... drogul !

Claudia sări în sus, frîngîndu-și mîinile. Stancu interveni din nou.

— Stai jos, scumpa mea, și ascultă-mă în liniște. Nu te bănuiesc de nimic necinstit. Dar ai putea deveni o primejdie reală dacă ți s-ar cere să mă vinzi, sub amenințarea sistării dozei zilnice, nu ? Și, văzînd-o prăbușită pe fotoliu, cu fața în mîini, reluă cu glas neutru : E firesc deci să-mi iau unele măsuri de prevedere și nu numai pentru mine, ci și pentru tine, ca să nu cazi pradă șantajului...

Claudia își sâltă capul și el îi văzu fața plină de lacrimi. Printre sughițuri, îngăimă :

— Deci, acum te vei retrage...

— Nu am zis așa ceva. Dimpotrivă. Poate că și eu am nevoie de tine, zise el visător. Nu-ți fie teamă, eu nu mă retrag. Cea mai mare înfrîngere este bătălia pe care n-ai dat-o din frică. Iar eu sînt vaccinat împotriva acestei senzații. Dar dacă aș avea și ajutorul tău aș fi imbatabil. Ce zici, ai vrea să mă ajuți ?

— Dar cum ? izbucni ea.

— Simplu, făcîndu-le jocul...

— Nu înţeleg prea bine.

— Şi totuşi e cît se poate de simplu. Ziceam că şi eu aş putea avea nevoie de tine. Uite cum ! Eu sînt muzeograf şi intenţionez să deschid aici o expoziţie de pictură românească foarte importantă, cuprinzînd tablouri de mare valoare, capodopere ale unor maeştri români.

— Foarte interesant ! Sînt convinsă că expoziţia se va bucura de un mare succes.

— Poate. Mă lovesc mereu de nişte forţe oculte materializate sub forma unor indivizi care mai de care mai agresivi şi ameninţători. Deşi par a urmări interese deosebite privind persoana mea, ei sînt de acord asupra unui lucru : să împiedice realizarea expoziţiei.

— Dar de ce ?

— Asta aş dori să ştiu şi eu.

— Şi cine sînt aceşti indivizi ?

— Nu-i cunosc, dar... i-am simţit ! În continuare ii relată incidentele pe care le-a avut de cînd a poposit în oraş, fără a-i da, bineînţeles, toate amănuntele. Încheie zicînd : Am avut impresia că un grup urmăreşte împiedicarea organizării expoziţiei prin trimiterea mea acasă, iar celălalt are, probabil, un scop mai îndepărtat, eventual să sustragă chiar unele tablouri. În aceste condiţii, îţi dai seama, orice pază s-ar pune, cu mijloacele de alarmare cele mai sofisticate, n-ar avea nici o eficienţă...

— Înţeleg. Şi cum te-aş putea ajuta eu ?

— Poate se vor folosi şi de tine ca să-mi arunce planurile în aer. Acceptă şi spune-mi ce au de gînd.

— Cred că realizezi ce-mi ceri !

— Perfect, draga mea, dar... nu-i obligatoriu !

— Cu alte cuvinte, să mă expun eu loviturilor, ferindu-te pe tine, adică să joc rolul unui paratrăsnet !

— Le-aş dejuca planurile şi aş face expoziţia...

— Iar eu voi apare drept complicele tău !

— Numai aparent, draga mea... În realitate... Ce părere ai ?

Claudia se apropie de el cu o faţă radioasă şi-l îmbrăţişă.

— Se zice că de la geniu la nebunie nu e decît un pas, dar pe o cale cu sens unic. Nu ştiu dacă am avut vreodată o scînteie de geniu în mine... dar sînt gata să fac orice nebunie de dragul tău !

În drum spre aeroport reuşi să dea un telefon comisarului Wachter pe care, minunea minunilor, îl găsi în birou. Îl înştiinţă că părăseşte oraşul. Înainte ca acesta să-l întrebe despre direcţia ori locul unde urma să plece, închise.

La aeroport domnea o forfotă firească, la această oră soseau şi decolau multe avioane continentale şi transcontinentale, pasagerii acestora umplînd holul principal. Se îndreptă liniştit spre agenţie şi obţinu un bilet pentru Frankfurt pe Main, zborul fiind anunţat peste patruzeci de minute. Privi la ceasul din hol şi se duse spre un bufet, unde comandă o cafea. Aşteptă un timp, uitîndu-se plictisit la pasagerii care se scurgeau spre ieşire, apoi se îndreptă spre toaletă, nu înainte de a zări o femeie îmbrăcată excentric. „Un decolteu mare este cel mai bun mijloc de a ascunde picioare urîte", gîndi el.

Spălîndu-se pe miini la chiuvetă, văzu în oglindă imaginea ușii care se deschidea încet în spatele său, fără însă ca acest fapt să-l alerteze. Și de aceea nici nu se feri. Nu a fost decît o simplă neîndemînare din partea lui care i-a scăpat viața. Săpunul îi alunecă din mînă, căzînd pe jos, iar el se aplecă brusc, încercînd să-l prindă. În acest moment auzi trei pocnituri seci și zgomotul oglinzii care se sparse. Un reflex desperat îl proiectă în spate, spre ușă, dar era prea tîrziu. Ecoul unei galopade pe culoar îi aduse la cunoștință că individul a preferat să se facă nevăzut. Ieși în sala de așteptare și privi în jurul său. Se părea că nimeni nu auzise nimic. Era și greu. Criminalul lucrase cu „surdină", deci era un profesionist. Fără a mai da vreo atenție celor din jurul său, se îndreptă calm și liniștit spre poarta numărul șapte, pentru a se îmbarca.

În avion, puțin mai relaxat, se gîndi : „Am fost oare urmărit de la locuința Claudiei pînă la aeroport? Așa s-ar părea. Dar în ce scop ? Pentru a mă suprima cu orice preț ori pentru a mă împiedica să plec din München ? De fapt, un lucru e cert : cineva încearcă pe toate căile să mă facă să renunț la recuperarea tablourilor. Cu orice preț ! Evident, nu se vor da în lături nici pe viitor de a folosi orice fel de mijloace în acest scop, de la intimidare și pînă la asasinat. Dar cine ? Wild nu-i un copil de cor, dar cel puțin momentan nu are interes să mă suprime. Gangul care o șantajează pe Claudia ? Posibil. Dar cine sînt indivizii și ce urmăresc ? Faptul că o aprovizionează cu droguri pe Claudia înseamnă că aceștia se ocupă cu traficul de stupefiante ? S-ar putea, deși nu e sigur. La urma-urmei, drogul poate fi procurat aici

de oriunde, inclusiv de la plasatorii din cartierele rău famate. Va trebui să fac cunoştinţă cu ei... prin Claudia. Există şi un oarecare risc în această problemă, dar va trebui să mi-l asum. S-ar putea să fie şi o altă grupare ori un număr de indivizi care acţionează pe «contract» ? Oricum, va trebui să fiu cu ochii în patru dacă ţin la executarea misiunii, şi... la viaţă ! Dacă i-aş putea cel puţin identifica. Ar fi mai simplu atunci, măcar aş reuşi să mă apăr, eventual chiar contraatacînd, căci în asemenea cazuri ofensiva poate fi cea mai bună apărare".

Îi veni în minte un precept vechi de aproape 2 500 ani : „Cînd eşti prea slab pentru a ataca frontal pe inamicul tău caută-i un alt duşman care să-l atace in locul tău...".

„Frumos spus şi eficient. Dar dacă nu-i cunoaşte ? Iată un motiv în plus pentru a-i identifica cît se poate de repede. Bun ! Dar Claudia... oare ce hram poartă?" Glasul stewardesei care anunţa aterizarea îl smulse din gîndurile sale.

Aeroportul din Frankfurt pe Main. Stancu trecu în pas alert prin sălile pline, încălzite la maximum, unde o lume pestriţă, sosită din mai multe continente, se îmbulzea o dată cu el spre porţile de ieşire. Opri un taximetru şi ceru să fie dus la o agenţie de închiriat maşini. În timpul cursei privi de cîteva ori în spate pentru a vedea dacă nu cumva este urmărit şi conchise că nu, deşi în fluviul de autoturisme ce se revărsa pe şosea era dificil să tragi o asemenea concluzie. Călătoria a fost relativ scurtă. Şoferul opri, iar el coborî, achită costul cursei şi intră în agenţia pe care o căuta. După cîtva timp, la volanul unui „Opel" de culoare albastră, demară spre Wiesbaden,

sediul Interpolului din Republica Federală Germania.

Ajuns aici, fu repede introdus în biroul lui Reinhard Schröder, şeful Biroului Central Naţional Interpol Wiesbaden şi de la Kriminalpolizei. Acesta se sculă de pe scaun şi veni în întîmpinarea sa cu un zîmbet cordial.

— Bine aţi venit, Herr Stancu, vă aşteptam mai de mult. Dar, după cîte am auzit, nu aveţi timp să vă plictisiţi pe la noi !

— Corect spus. Chiar pe aeroportul din München s-a încercat un atentat asupra mea, dar... iată-mă încă întreg. De fapt, cei care doresc să mă suprime nu sînt la prima lor încercare... Îi povesti apoi lui Schröder amănunţit ceea ce i se întîmplase de cînd a început să lucreze la cazul judiciar pe teritoriul münchenez.

Interlocutorul său care, în timp ce el vorbea, îi turna un pahar de whisky, se opri deodată cu sticla în mînă.

— Unmöglich !

— Vă rog totuşi să mă credeţi, nu am obiceiul să glumesc în asemenea situaţie.

Schröder îşi întrerupse brusc activitatea. Se întoarse spre interlocutorul său şi privirile li se încrucişară pentru o fracţiune de secundă. Murmură ca pentru sine :

— Merkwürdig... ciudat, foarte ciudat. Nu am ştiut nimic despre asta pînă acum. Aţi adus toate acestea la cunoştinţa celor de la „Kripo" din München ? După cîte ştiu, a fost detaşat un comisar pe lîngă dumneavoastră pentru a vă ajuta.

— Nu am avut prilejul încă.

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Exact ceea ce am zis. N-am avut încă ocazia să...

— Dar puteaţi telefona !

— Am evitat acest lucru. Ştiţi, un caid din mediu, care m-a invitat la el într-o formă nu tocmai protocolară, pretindea că „ştie" totul despre mine şi despre misiunea pentru care am venit aici.

Privirea lui Schröder deveni lamă de cuţit.

— Ce vreţi să insinuaţi ?

— Absolut nimic. Vocea maiorului era liniştită. Doar că e mai bine să nu încredinţez telefonului anumite gînduri ori date.

Schröder zîmbi.

— Poate că aţi procedat bine. Aveţi vreo explicaţie în această chestiune ?

— Am mai multe, dar ştiţi cum sînt ele, ca ipotezele de lucru : le formulezi pe toate, le verifici pe toate şi doar una trebuie să rămînă în picioare...

— ...care să corespundă datelor stabilite în fapt !

— Exact... iar eu sînt singur în această junglă ale cărei adîncimi abia încep să le pătrund, dincolo de faptul că mijloacele mele de acţiune sînt, se pare, prea modeste.

— Poate că ar trebui să acordaţi mai multă încredere celor de la München, zîmbi el. Deşi, judecînd după cele păţite, e firesc să fiţi oarecum dezamăgit. Nu-i nimic, voi lua măsurile corespunzătoare, Pentru asta aţi venit, nu ?

— De fapt nu am venit numai pentru asta. V-aş ruga să-mi înlesniţi expedierea unei radiograme... Îi întinse o hîrtie cu următorul text în clar : „Contactat piaţa, stop. Perspective de desfacere, stop. Preiau afacerea, stop. Pictorul".

— Interesant text, zise Schröder gînditor. Se pare că ați început unele tratative. Fiți cu multă băgare de seamă, cei din lumea interlopă nu judecă „plastic !"

— Voi urma sfaturile dumneavoastră întocmai.

— Și acum, stimate colega, ce mai pot face pentru dumneavoastră ?

— Să-mi opriți un bilet de avion la cursa de, își privi ceasul de la mînă, după-amiază, la ora 18,00 Iar pînă atunci...

— ...Sînteți oaspetele meu. Vom lua acum dejunul și în acest timp îmi veți povesti și restul aventurilor pe care le-ați avut și pe care, din păcate, trebuie să le ghicesc ! Acesta ar fi primul pas pe care trebuie să-l faceți...

— Și eu care mă gîndeam că poate trebuie să încep cu al doilea.

Rîsul celor doi bărbați care ieșiră împreună au determinat-o chiar și pe impasibila secretară a șefului Interpol Wiesbaden să ridice capul contrariată.

Înapoierea la München a decurs fără nici un incident notabil. De la aeroport, Stancu telefonă lui Wachter, stabilind cu el un rendez-vous pentru ora 21,00, într-un bar de la periferia orașului. Apoi se repezi la hotel pentru a se schimba. La recepție, Nori, numai zîmbet, îl întîmpină :

— Vai ce musafir rar ! Am impresia că ai vizitat tot orașul ori numai viața lui de noapte ?

— Fac și eu ce pot... Fräulein.

— Cînd vii să-mi vizitezi interiorul ? zise ea, făcînd o figură inocentă...

— Cînd se vor crea condițiile corespunzătoare... dacă invitația dumitale mai rămîne în picioare.

— Oh, desigur, mein Herr, sînt nerăbdătoare...

Iar el era nerăbdător să se schimbe și să plece, dar nu voia s-o bruscheze. Putea să aibă oricînd nevoie de bunăvoința ei. Răspunse :

— Îmi face o deosebită plăcere... Nori !

Ea îl urmări cu privirea în timp ce se urca în lift.

Ajuns în cameră, încuie ușa, apoi se dezbrăcă la iuțeală și intră în baie. După vreo jumătate de oră, proaspăt ras și îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu o cămașă albă și o cravată de mătase de culoare albă cu dungi roșii, trecu prin hol, o salută zîmbind pe Nori și ieși în stradă.

Cînd ajunse la imobilul în care locuia Claudia, urcă cu liftul un etaj mai sus, apoi coborî încet pe trepte, observînd cu atenție împrejurimile. Se opri în dreptul apartamentului ei. Ușa era descuiată. Claudia îl aștepta întinsă pe o canapea, arătîndu-și picioarele, lungi și fine, pe care rochia de interior nu reușea să le ascundă, iar decolteul nici nu încerca măcar să disimuleze ceva. Părul revărsat, pe o mică pernă, făcea impresia că arde ca o văpaie, încadrînd o față mult prea frumoasă pentru liniștea altora, bunăoară a lui.

— Ești seducătoare, îi zise el.

— E o poză studiată. Pentru efect.

— Chiar și produce ! Dar pînă una, alta poate îmi dai ceva de băut. Sînt mort de oboseală.

Claudia se ridică de pe canapea, intră în dormitor și reveni peste cîteva clipe îmbrăcată mai decent și cu o sticlă de whisky în mînă. Turnă în două pahare, îl ridică pe al său și zise :

— În sănătatea ta şi pentru... norocul meu, fiindcă, te rog să mă crezi, voi avea mare nevoie de aşa ceva !

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că am primit o vizită între timp. Doi bărbaţi brutali şi fără scrupule. Te căutau pe tine şi, în lipsa ta... s-au mulţumit cu mine.

— Ţi-au făcut vreun rău ? Te-au lovit ?

— Puţin... dar a meritat ! zîmbi ea.

— Nu înţeleg, scumpa mea.

— Cred că îl cunosc pe unul dintre ei. L-am mai văzut undeva. Un individ înalt, cu faţa pătrată şi cu părul negru tuns scurt. Are o cicatrice roşie sub urechea dreaptă, de parcă l-ar fi lovit cineva cu un cuţit a cărui lamă era curbă...

— Nu-ţi poţi aminti unde l-ai mai văzut ?

— Acum nu, dar îmi voi aminti, fără îndoială. Ceea ce mi se pare însă demn de reţinut este exclamaţia celui de-al doilea tip, unul bondoc, cu o faţă de boxer pensionat, toată numai tăieturi, şi care agita în faţa mea un şiş, ameninţîndu-mă că-mi va tăia nasul, sînii, urechile dacă nu vorbesc. Şi atunci... am vorbit. Le-am spus că eşti un traficant de stupefiante care se ascunde sub un nume fals, că piaţa ta principală de desfacere e Hamburgul, dar că încerci să găseşti un debuşeu aici, că ai venit din America de Sud, am zis Columbia, şi că în realitate te cheamă Juan Pedro Wenzel, un columbian de origine germană...

— Şi exclamaţia ?

— Exclamaţia a fost următoarea : Cred că „Der Blinder" va fi mulţumit de recolta noastră !

— „Der Blinder" ? Adică „Chiorul" ?

— Vrei să spui că n-ai auzit de el ? se miră Claudia. Este şeful unui consorţiu de criminali specializaţi mai ales în trafic de stupefiante şi de arme, dar nu se dau în lături nici de la alte crime.

Stancu reflectă cîtva timp, apoi întrebă :

— Şi ei s-au mulţumit cu ceea ce le-ai relatat despre mine ?

— Nu, desigur. Ţi-am făcut însă o biografie frumoasă : un stagiu de cinci ani în „triunghiul de aur", trei ani în Caraibe, plus ispăşirea unei pedepse de şapte ani, pentru jaf cu mîna armată, la „Sing-Sing" ... Ce zici ? Nu-i straşnic ?

Maiorul zîmbi la atîta naivitate, apoi rămase pe gînduri. După un timp întrebă :

— Şi te-au crezut ?

— Nu ştiu. Dar m-au lovit de cîteva ori după aceea. Au plecat spunîndu-mi că, dacă mai apari pe ring, să-ţi comunic că ar fi cazul să te topeşti. Imixtiunile în fieful lor se pedepsesc foarte aspru. Mi-e teamă acum.

— Teamă ? De ce ? De cine ? Mai ales acum, cînd ai ca protector un gangster de talia mea !

— Mi-e teamă să nu trezim pisica în timp ce doarme. În prezent „Der Blinder" doarme liniştit, fiindcă nu are nimic împotriva ta. Dar gogoşile pe care le-am înşirat celor două gorile nu vor ţine mult. „Chiorul" va verifica şi atunci, tulburat, nu se ştie cum va reacţiona !

— Te temi pentru tine ?

— Nu ! Adică nu numai. Mă tem şi pentru tine.

— Eu sînt acum un om al „mediului", aşa cum mi-ai fabricat biografia. Ca atare va trebui să-i cu-

nosc, poate chiar la ei acasă. Eventual am putea face și niște afaceri împreună !

Claudia căscă ochii, speriată.

— Nu înțeleg tocmai exact ce vrei să spui !

— Vreau să spun că, dacă trec drept cel pe care l-ai descris celor doi bandiți, trebuie să joc acest rol și în continuare. Nu va fi ușor, desigur, dar merită să încerc, bineînțeles, dacă vei continua să mă ajuți.

În timp ce Claudia intra în bucătărie să facă o cafea, Stancu aprinse o țigară și încercă să analizeze ultimele evenimente.

„E cît se poate de clar. Se confirmă faptul că avem de-a face cu două bande. Una condusă de Wild, cu ramificații în mai multe orașe și chiar în străinătate, și cealaltă, a lui „Der Blinder", gangster extrem de periculos, specializat în traficul de stupefiante și de arme, plus ce mai pică. Și el, la rîndul său, ar putea să aibă legături de afaceri cu alte grupări transnaționale. Ce fel de relații or fi existînd între aceste bande ? Sînt ele rivale pe același teritoriu și negociază aceeași „marfă", caz în care ar putea exista puternice motive de dușmănie, sau, dimpotrivă, între ele existînd o înțelegere mutuală asupra zonei, mărfurilor, mijloacelor, clienților, ceea ce presupune, în același timp, și legături strînse între cei doi patroni ?! Dar dacă prima ipoteză este cea veridică ?... «Caută-i un dușman care să-l atace pe inamicul tău !» Asta este ! Acum știu cum trebuie să manevrez, numai lucrurile să stea așa cum mi le închipui. De ce nu, la urma-urmei ?"

Surîse acestui gînd. Și cînd zîmbea, fața sa serioasă se transforma complet. Era ca și cînd în adîncimea

ochilor lui s-ar fi aprins o luminiță gălbuie și strălucitoare.

Așa îl găsi Claudia cînd se înapoie cu tava pe care abureau două cafele tari și aromate. Și, pentru că entuziasmul e contagios, ca de altfel și lipsa lui, aceasta, după ce așeză tava pe măsuță, se aplecă asupra lui și îl sărută, șoptindu-i tandru la ureche :

— Ce să-ți fac, iubitule, fără femei mulți bărbați ar fi fost oameni mari !

El acceptă, zîmbind, faptul împlinit și mai întoarse o pagină în noua lui existență.

Ieşind în stradă, maiorul zări, staţionînd pe partea cealaltă, o maşină a cărei siluetă îi era oarecum familiară. Se retrase în hol, mai mult instinctiv, apoi, pe lîngă loja portarului, trecu printr-o uşă care-l conduse pînă la Spielgasse, o stradă paralelă cu aceea pe care se găsea maşina. Făcu cîţiva paşi pînă la o cabină telefonică, de unde dădu un telefon, după care se înapoie în imobilul pe care-l părăsise şi ieşi fluierînd pe uşa principală. Se opri de cîteva ori la vitrine, privind cu interes exponatele şi asigurîndu-se totodată că maşina îl urma, la pas şi conştiincios. Era ora 20,45. Mai avea cincisprezece minute pînă la întîlnire. Se apropia acum de centru. Oare unde se va întîmpla ? Aici sau la prima intersecţie nedirijată ? Circulaţia începea să devină din ce în ce mai densă.

Deodată, maşina frînă lîngă el, portierele se deschiseră fulgerător şi din ea coborîră doi bărbaţi cu pălăriile adînc trase pe frunte ameninţîndu-l cu pistoalele. Unul dintre ei articulă :

— Repede, urcă în maşină dacă ţii la viaţa ta !

În acelaşi timp, din umbra unor clădiri apărură mai multe persoane înarmate cu pistoale-mitralieră care-i somară pe ceilalţi să arunce armele. Aceştia, neavînd încotro, se conformară. Totul a durat cîteva zeci de secunde. Agresorii lui Stancu, cu cătuşe la mîini, şi însoţitorii lor au umplut prima maşină, după care apăru un „Opel" albastru, în care se urcară ceilalţi. După ce prima maşină demară, un bărbat din cea de a doua îi făcu maiorului un semn prietenesc cu mîna.

Stancu opri un taximetru şi dădu adresa barului „Fledermaus" unde avea întîlnire. Cînd ajunse, era ora 21,05. Plăti intrarea, lăsă impermeabilul la gar-

derobă şi pătrunse în incinta barului. Sala părea să fie rotundă, avînd mese aşezate pe trei rînduri, în jurul ringului de dans pe care o dansatoare aproape goală executa, în lumina unor reflectoare puternice şi în sunetul unor chitare electrice asurzitoare, un dans sud-american. Cînd ochii i se obişnuiră puţin, privi cu atenţie în jur, dar nu zări persoana care-l interesa. Contrariat, se lăsă condus la o masă liberă pe care trona o lampă cu picior prevăzută cu o calotă de culoare sinilie ce răspîndea o lumină difuză, albastră. Fără un cuvînt, chelnerul îl servi dintr-o sticlă cu whisky „Bourbon", apoi se făcu nevăzut. Duse gînditor paharul la buze şi sorbi din licoarea gălbuie, privind flegmatic dansul trivial de pe ring. După cîtva timp, un alt chelner îi aduse un plic pe o tavă. Intrigat, îl desfăcu şi citi : „Am să te rog să-l urmezi pe purtătorul acestui mesaj. Sînt într-o cameră din spatele localului. W.".

Fără un cuvînt se sculă, urmîndu-l pe cel care i-a adus biletul. Au traversat barul, apoi, printr-o uşă bine mascată de o perdea, au intrat într-un culoar cu mai multe uşi. Chelnerul se opri la cea de-a doua, bătu de două ori scurt şi o dată lung, apoi deschise uşa, făcîndu-i loc să treacă. Cu un zîmbet care-i dezvelea întreaga dantură, comisarul Wachter îl primi şi-l conduse spre un fotoliu de piele. Se aşeză în faţa lui şi îşi aprinse o ţigară. Se priviră în tăcere. După un timp, comisarul începu :

— Nu ne-am văzut de mult, timp în care aţi avut unele aventuri, după cîte am aflat. Vă ascult cu nerăbdare.

— Deşi se pare că ştiţi totul, nu ? În fine, de fapt pentru aceasta v-am solicitat întrevederea. În conti-

nuare îi povesti tot ce i se întîmplase, trecînd sub tăcere natura relaţiilor sale cu Claudia şi aranjamentul făcut cu aceasta.

— Şi care sînt concluziile dumneavoastră ?

— Că Wild a aflat de venirea mea şi face presupuneri cu privire la o altă profesiune pe care o exercit, inclusiv conţinutul în linii generale al misiunii mele, încă de la aterizarea avionului ori... de la sosirea la hotel. Că, în timp ce o grupare se interesează de mine pentru a purta „tratative", deci nu-mi este ostilă, cel puţin deocamdată, cealaltă a încercat în cîteva rînduri să mă suprime, dacă bineînţeles, cei care au vrut să mă răpească nu fac parte din acelaşi consorţiu. Că, în fine, viaţa mea, deşi e în pericol, are valoare pentru Wild şi pentru cei de la „Arizona", motiv pentru care s-ar putea să mă apere, cel puţin pînă la livrarea mărfii.

— Aveţi de gînd s-o livraţi ?

— Nu ştiu, nu am încă un răspuns în această privinţă.

— Aveţi vreun nume ?

— Unul singur. „Der Blinder" ! Restul...

— ...aşteptaţi de la noi, e firesc ! Sper ca ancheta care se desfăşoară în prezent cu cei doi indivizi surprinşi în flagrant delict să dea unele rezultate.

— I-aţi identificat ?

— Formal, da. Anton Rattinger, zis „Toni Einbrecher" *, şi Hans Sauckel, zis „Feuerwehr" **, amîndoi cu vechi state de infractori, spărgători, gangsteri, criminali. Încă nu ştim ce hram poartă în prezent, vreau să spun din ce formaţie fac parte, dar vom afla.

* Toni Spărgătorul.
** Pompierul.

Vreau acum să lămurim o altă problemă pentru a putea colabora pe viitor fără suspiciuni. Nu știu cum și prin cine a aflat Wild despre dumneavoastră. De la noi nu-mi vine să cred, dar voi verifica, voi cerceta pînă ce vom descoperi pe ce canal s-a scurs această informație. În altă ordine de idei, aș dori să vă dau cîteva relații în legătură cu patronii celor două ganguri. Franz Wild a fost pe vremuri partener de afaceri cu Fritz Albers, „Mistrețul", care a fost, după cum știți, pulverizat în propria sa mașină, în urma exploziei unei bombe. Din cercetări rezultă că interes pentru înlăturarea acestuia a avut o bandă din Hamburg, dar dovezi nu s-au putut găsi. Înainte de a deschide barul a făcut afaceri cu droguri în triunghiul columbian al stupefiantelor, la Richacha, dacă ați auzit, o localitate care se află în extremitatea sudică a peninsulei Guajira, învecinîndu-se la vest cu Golful Caraibilor și la est cu frontiera venezueIană, de unde transporta cu avioane marijuana în „States", bineînțeles cu ajutorul unor escadrile clandestine care nu se dădeau în lături să angajeze adevărate bătălii aeriene cu patrule ale aviației columbiene. El s-a mai ocupat și cu traficul de cocaină, hașiș, L.S.D., fiind amestecat și avînd interese în filierele franceză, columbiană și mexicană. Dacă la asta se mai adaugă banii cîștigați de el din traficul clandestin de țigări americane, în Italia, și de băuturi străine, unele falsificate la Hamburg, ne putem face o imagine cît de cît exactă asupra omului și averii sale. În ultimii ani s-a „cumințit", în sensul că a abandonat afacerile internaționale și se ocupă de bar, are acțiuni în mai multe întreprinderi și plasamente la unele cluburi sportive. De cîtva timp îl interesează colecțiile de

mărci valoroase şi unele... tablouri! Se zice că ar avea o colecţie foarte interesantă de tablouri, achiziţionate pe diferite meridiane ale lumii. Nu faceţi figura asta, Herr Stancu, tablourile furate din muzeul dumneavoastră nu se găsesc la el, asta pot să v-o spun cu toată precizia. Evident, împotriva lui nu s-au putut administra probe de vinovăţie, astfel încît relatările mele sînt pur documentare. Are în subordinea lui mai mulţi oameni de încredere, recrutaţi din pegra müncheneză, şi doi „profesionişti" din Hamburg. „Der Blinder" e un tip periculos. Viclean, crud, răzbunător, meschin, a păstrat intacte toate trăsăturile ce-l caracterizau prin anii '50, cînd era „videur" în cabaretul „Lolita" din San-Pauli, cel mai rău famat cartier al Hamburgului. Barman, bookmaker clandestin, „supraveghetor" de ruletă măsluită într-un tripou clandestin, borfaş, peşte, gangster de mică anvergură, cu timpul şi-a recrutat oameni de încredere şi a pus pe picioare la Hamburg o afacere de trafic de arme, apoi de stupefiante. S-a îmbogăţit rapid şi atunci şi-a lărgit negustoria, participînd cu capitaluri mari la unele tranzacţii în Extremul Orient, avînd interese în Malaiezia, Kuala-Lumpur şi Singapore. Are un cabaret, „Rio Rita", în centru, de unde conduce diferite afaceri tenebroase. Numele său adevărat este Fritz Keller, porecla „Chiorul" a primit-o la Hamburg, cînd, după un rix într-o tavernă din port, a rămas fără ochiul stîng, peste care poartă o bandă neagră. Apropo, aţi auzit despre aşa-zisul „triunghi al Bermudelor", nu? Peste 300 de persoane şi un număr apreciabil de avioane dispărute în spaţiul aerian ecuadorian, pe ruta Quito — Cuenca, în condiţii neelucidate pînă în prezent, cu toate investigaţiile şi cercetările, care mai

de care mai sofisticate, efectuate pînă în prezei
Oameni şi aeronave care au dispărut fără urmă ! De
coperirea unor cadavre într-o peşteră din Columb
care nu au putut fi identificate, a însufleţit une
versiuni fantastice potrivit cărora avioanele ar fi fc
deturnate, iar pasagerii lor transformaţi în scla
pe plantaţiile clandestine de marijuana. Desigur
toate aceste zvonuri au fost dezminţite de către a
torităţi, dar dispariţia avioanelor şi a pasagerilor
o realitate dramatică şi bizară. Ei bine, pe aici
discută că „Der Blinder" nu ar fi străin de aces
evenimente... Poate, mai ştii ? Cu toate că, în asem
nea împrejurări, se spun multe pe seama unora
a altora. Acesta e omul ! La ora actuală pozează
„businessman", joacă la bursă, investeşte capitalu
cumpără şi vinde covoare orientale, are şi o galei
de tablouri pe Gördeller-strasse. Dacă vă urmăreş
cu oamenii săi înseamnă că în joc este o afacere gra
pentru el, altfel nu ar risca. Şi mai este ceva. Nu es
informat asupra dumneavoastră, deşi s-ar putea
vreun corespondent de-al său din străinătate să-i
cerut să vă neutralizeze. Iată un tablou al situaţi
departe de a fi complet.

— Destul de complex pentru a putea desprin
modul în care voi acţiona pe mai departe.

— Poate. În tot cazul, eu vă propun următoar
măsuri.

Ieşi din bar, hotărîndu-se să facă o bucată
jos înainte de a se înapoia la hotel. Cele afla
despre Wild erau de natură a lumina mai bine ac
caz, descoperind unele elemente pînă atunci ignora
ori confirmînd datele cunoscute, precizîndu-le.
urmare, unele măsuri trebuiau completate, la alt

va trebui să renunțe, ceea ce va clarifica în bună parte direcțiile și modalitățile de acțiune, pentru atingerea scopului propus, pas cu pas.

Evident, tipul era plin de suficiență și i-a vorbit de pe un fel de poziție a „piscului inaccesibil". Dar filozofia lui era întemeiată pe interes, șantaj și silnicie și, ca atare, nu-și făcea nici un fel de iluzii cu privire la el.

Se opri în fața unei vitrine cu aparate optice și rîse de naivitatea sa. Îl judeca pe proprietarul „Arizonei" după repere ce nu i se potriveau. Acesta era un gangster obișnuit, în fața căruia o viață omenească nu are valoare, un caid care, pe lîngă droguri, arme, țigări, aur, eventual tablouri, trafica, cu aceeași nonșalanță, suferințele unor oameni, după aceleași legi ale junglei criminalității, unde se cumpără și se vinde totul, de la drog la sînge. Tot plimbîndu-se, ajunse pe Kepplerstrasse și se opri în fața unui bar sugestiv intitulat „Nevada". Privi distrat fotografiile colorate ale „atracțiilor" și... își aminti de Claudia. Părea dinadins expusă la vedere, pentru a atrage atenția sutelor de licurici ce se învîrteau în jurul ei, orbiți de lumina pe care o răspîndea. Era oare și el destinat acestei soarte ? De ce nu ? Poate că ar fi mai bine să nu aștepte să-și pîrlească aripile, ci să atace la baionetă ?! De fapt, pînă acum, ce reușise să cumpere de la ea ? Evident, nu se va debutona ușor, va trebui să încerce, să insiste... Deodată, în cadrul ușii cabaretului apăru un bărbat înalt și zvelt, al cărui păr, puțin grizonat, părea și mai mult albit de lumina crudă a unui bec de neon ce cădea pieziș pe fața lui. Era îmbrăcat într-un costum albastru, avînd pe umeri, aruncat neglijent, un parde-

siu de culoare închisă şi, în jurul gîtului, un fular de mătase albă. Alături de el, ţinută strîns de braţ, de parcă ar fi fost legată, se afla o femeie înaltă, cu linii generoase, cu un cap de păpuşă, ochi verzi şi un nas mic, puţin ridicat. Deşi părul ei, ca mierea de albine, era tăiat scurt, coafura îi încadra perfect contururile feţii. Era îmbrăcată într-un pardesiu verde de velur, cu o blăniţă gri, iar pe cap avea o tocă ce-i dădea un aer tineresc. Femeia privi neliniştită împrejur, apoi, profitînd de faptul că bărbatul îşi aprinse o ţigară, se smulse de lîngă el şi începu să alerge ca o disperată în susul străzii. Individul, surprins de gestul ei, făcu cîţiva paşi, apoi, răzgîndindu-se, scoase din buzunar un pistol, îndepărtă picioarele, ca la poligon, ridică ambele mîini şi, calm, ochi tocmai cînd femeia ajunse pe celălalt trotuar, făcînd semn unui taxi. Întorcîndu-se involuntar, ea zări oţelul armei şi, scoţînd un strigăt puternic, se prăbuşi pe caldarîm chiar în clipa cînd porni primul glonţ.

Dintr-o săritură, Stancu ajunse lîngă individ, îl lovi cu muchia palmei peste mîini, astfel că acesta scăpă pistolul care căzu pe trotuar. A doua lovitură, plasată în bărbie, îl proiectă în braţele primitoare ale gorilei barului care pînă atunci privise impasibil întreaga scenă. Maiorul îl abandonă şi se repezi la femeia leşinată tocmai cînd o maşină, venind în viteză, o lovi uşor cu aripa din faţă stînga, după care dispăru. Aplecîndu-se asupra ei, observă că, în afară de cîteva traumatisme şi mici escoriaţii, nu părea să fi suferit alte leziuni mai grave. Totuşi, pentru mai multă siguranţă, opri un taxi o culcă în maşină, apoi îi ceru şoferului să-i conducă la cel mai apropiat spital. Pe drum, femeia îşi reveni, deschise ochii şi, văzîndu-l lîngă ea, întrebă înfricoşată :

— Cine... cine sînteţi dumneavoastră ?

Stancu se prezentă, apoi îi expuse pe scurt cele ntîmplate.

— Şi unde mă duceţi ?

— La spital.

— Nu ! veni răspunsul ei categoric. Vă rog să mă conduceţi acasă. Mă simt mai bine, nu mai am nimic !

Stancu ridică din umeri, apoi îi luă adresa, pe care o transmise şoferului. După un timp, maşina pătrunse într-un cartier rezidenţial, pe o stradă îngustă — Ahrenfelderstrasse, silabisi el — şi opri în faţa unei case gen „châlet" elveţian. Fără un cuvînt, femeia îi întinse lui Stancu poşeta ei din piele de şarpe şi îl rugă să achite cursa. Acesta scoase cîteva bancnote şi plăti, nu înainte de a observa o carte de vizită pe numele „Eva Klinke, corepetitoare la Opera de Stat din München". Coborîră. Eva Klinke făcu cîţiva paşi clătinîndu-se. El o luă de braţ, conducînd-o pe o alee pînă la uşa de intrare, unde se opri. Ea îl privi mirată, apoi înţelese şi un zîmbet palid îi flutură pe buze. Îi întinse o cheie, zicînd :

— Vă rog să-mi faceţi plăcerea de a lua o cafea cu mine. De altfel, nu mă simt bine şi mi-e frică să stau singură acum.

— Dar... zise Stancu, privind spre casă, nu ştiu dacă trebuie să...

— Da, ştiu, şopti ea, uitîndu-se la ceas, e prea tîrziu sau prea devreme, dar, vă rog să mă înţelegeţi, nu vreau, nu pot să rămîn singură... Vă rog mult !

Intrară într-o cameră de zi mobilată modern şi cu mult gust. Eva aprinse două aplice fixate pe un perete placat cu lemn de mahon şi îl invită să se aşeze pe o canapea, lîngă un cămin în care ardea un foc vesel. El aruncă o privire împrejur. Două fotolii îmbrăcate în creton alb înflorat, o măsuţă joasă, un televizor „Grundig" în culori, un radiocasetofon, un bar cu două taburete în faţă, cîteva perne din piele cu motive orientale, aruncate în dezordine pe covorul

persan ce se întindea pe toată suprafaţa camerei. Intr-un colţ, un pian de concert.

— Dacă nu vă deranjează prea mult, zise ea, barul e lîngă dumneavoastră şi, pînă mă schimb eu, v-aş ruga să vă serviţi cu băutura preferată, iar pentru mine, dacă se poate, un gin tonic.

Ieşi din cameră printr-o uşă batantă, iar maiorul turnă băuturile şi le aşeză pe măsuţă, la îndemînă. Apoi luă loc pe canapea şi îşi aprinse o ţigară.

Intrase întîmplător într-o poveste care nu-i plăcea deloc. Evident, acţionase ca orice om civilizat, sărind în apărarea femeii şi prevenind săvîrşirea unei eventuale crime. Putea însă tot aşa de bine să nu fi „observat" nimic, asemenea celorlalţi trecători care nu doreau să aibă belele. Cineva explica această atitudine, frecventă pe stradă sau în mijloacele de transport, ca o reflectare a mentalităţii potrivit căreia „afară de faptul că gestul tău ar putea să-ţi atragă neplăceri serioase, mai eşti vexat ca martor şi chemat la poliţie, tribunale, pierzîndu-ţi timpul !". E şi asta o filozofie ! Dar nu a lui ! Revenind la întîmplare, se părea că acela care voise s-o suprime pe Eva în plină stradă avea un mobil puternic pentru a risca un asemenea gest. Probabil că şi-a făcut un nou duşman, ca şi cum ar fi dus lipsă de aşa ceva pînă atunci ! Oricum nu putea să procedeze altfel ! Insemna să nu se mai poată privi în oglindă fără să roşească.

Intrarea Evei îi întrerupse gîndurile. Era îmbrăcată într-un capot violet de lînă, fardată discret şi avea în mînă o tavă argintată pe care două ceşti răspîndeau o aromă foarte plăcută de cafea. Se aşeză lîngă el, luă paharul cu gin şi spuse simplu :

— Mă cheamă Eva Klinke, sînt pianistă, am o li
cență în filologie, deși nu mă ajută la nimic, am 2
de ani, sînt divorțată și am o fetiță de patru an
Hildegard, pe care o cresc eu și... acum e la bunic
ei. Vreau să vă mulțumesc pentru gestul uman p
care l-ați făcut, deși putea să vă atragă neplăcer
Casa asta e a mea, altă avere nu am în afara cîșt
gului meu lunar, dar aș vrea... să mă revanșez.

Stancu o întrerupse brusc, poate prea violent

— Stimată doamnă, numele meu e Mișu Stanc
sînt român, muzeograf, cu interese la München,
mi-a făcut plăcere să vă cunosc...

— ...salvîndu-mi viața ! Vă sînt datoare o expl
cație.

— Nu-mi sînteți datoare cu nimic. Aș dori, c
rămîn aici, să discutăm, dacă vă face plăcere, desp
profesia dumneavoastră, despre muzică ori poate de
pre pictură.

Eva zîmbi.

— Perfect. Vă place muzica ?

— Numai cea bună.

— Atunci, dacă nu vă grăbiți, am să vă cînt cev
la pian. Ce ați prefera ?

— Chopin ? Mozart ? Beethoven ? Liszt ?

— O nocturnă ? O sonată ? O rapsodie ?

— O mazurcă ? sau poate...

Eva se îndreptă spre pian și în clipa următoare î
cameră se revărsară, grav și profund, sunetele me
lodioase ale „Apassionatei". Cînta cu mult talent
cu pasiune, mîinile ei alunecînd ușor deasupra cl
pelor, parcă fascinîndu-le, creînd o adevărată atmos
feră de vrajă. O pauză. Apoi, brusc, atacă furtun
un fragment dintr-o piesă necunoscută lui.

Stancu ascultă în tăcere, fermecat de melodia care răsuna cînd puternic, fremătător, cînd molcom, unduitor, încîntîndu-i auzul, făcîndu-l să uite unde se află și peripețiile prin care trecuse. Rămase mut de admirație, neîndrăznind nici să-și aprindă țigara pe care o avea între buze, pentru a nu rupe farmecul muzicii. Urmară la rînd secvențe dintr-o mazurcă și o nocturnă de Chopin, apoi, după o trecere închipuind cîteva măsuri din Barcarola venețiană, auzul maiorului desluși cu emoție sunetele melodioase și atît de familiare ale Rapsodiei române ! Cînd ultimele acorduri se stinseră. Eva se sculă de pe scaun, veni spre el și, ridicînd paharul, zise :

— Pentru omenie, prietenie și afecțiune, pentru frumosul și eternul cavalerism !

Băură privindu-se în ochi, cu zîmbetul pe buze. Apoi Eva se așeză pe canapea și reluă :

— Cel care a tras asupra mea, cu scopul de a mă ucide, este... fostul meu soț care m-a amenințat de mai multe ori cu moartea. Astă-noapte, după ce că era drogat în ultimul grad, a mai și băut mult, și-a pierdut cumpătul și, fără intervenția dumneavoastră, cred că... m-ar fi terminat. Nu, nu-i vorba de gelozie ori de regrete că l-am părăsit, e ceva mult mai prozaic și mai concret : banii ! E medic sau, mai bine zis, era pînă ce a început să se drogheze. Acum nu-i mai dă nimeni de lucru. M-a șantajat în numeroase rînduri că-mi răpește fetița dacă nu-i dau bani și... i-am dat mereu. Acum nu mai am, i-am spus, dar nu m-a crezut, ne-am certat și... restul l-ați văzut ! Am făcut greșeala de a accepta să mă întîlnesc cu el, dar mi-era teamă să-l refuz. De mîine voi cere însă protecția poliției, cu orice risc. Și acum, punct.

Am o propunere : Nu vreţi să dormiţi aici ? E tîrziu, camera de oaspeţi e liberă, de ce să vă duceţi la hotel la această oră ?! Vă rog ! Şi, fără a aştepta încuviinţarea lui, se întoarse şi ieşi din cameră. După un timp reveni.

— Un ultim pahar înainte de culcare ? Da ? Turnă pentru amîndoi, ciocniră prieteneşte, apoi ea adăugă : Nu ştiu dacă asta vă spune ceva, dar cît timp veţi rămîne aici şi chiar după ce veţi pleca acasă, pe mine puteţi conta oricînd ca pe un prieten de nădejde. Îi întinse mîna pe care maiorul o sărută ceremonios. Şi aşa, într-un timp scurt, într-un pat necunoscut dintr-o cameră necunoscută a unei case necunoscute, la apariţia zorilor unei zile încă necunoscută, Mişu Stancu adormi profund...

VERSIUNI TACTIC

Trăia impresia că are de-a face cu o cochilie de stridie pe care cuţitul de bucătărie a surprins-o prea tîrziu. Cînd vrei să deschizi o scoică cu un cuţit, dacă sesizezi locul în timp util şi introduci lama imediat, reuşeşti operaţia fără efort. Dacă aştepţi să se închidă complet, trebuie să cauţi apoi cu vîrful cuţitului locul nevralgic. E ceea ce făcea căpitanul Roman de cîteva zile în cercetarea crimei a cărei victimă a fost Hilde Wirth.

Întrucît omorul nu a avut ca mobil nici furtul şi nici violul, rămîneau gelozia, răzbunarea, înlăturarea ei ori cine ştie ce altceva... oricum bizar. Atunci putea fi produsul unui obsedat sau dement. Căutase în banca de informaţii toate cazurile cu un mod de

operare identic ori asemănător, dar verificările întreprinse nu au dat rezultatele dorite. Unii dintre posibilii suspecţi erau în penitenciare, ispăşindu-şi diferite pedepse, alţii „ieşiseră din rînduri" ori erau „în atenţie". Vecinii de apartament nu ştiau nimic important. Părinţii, rudele erau consternaţi că nu pot da relaţii de natură a conduce la luminarea vreunui aspect din acest caz misterios. Victima cunoscuse doi cetăţeni străini condamnaţi ulterior pentru infracţiuni grave săvîrşite pe teritoriul ţării noastre, iar cu unul dintre aceştia a fost chiar logodită... S-a lămurit însă repede asupra intenţiilor lui reale şi, ca urmare, l-a părăsit, ataşîndu-se de studentul Ilie Sava.

Roman simţea că în cursul cercetărilor efectuate îi scăpase ceva esenţial, dar ce anume nu putea să precizeze. Reluă, pentru a cîta oară?! toate audierile, interogatoriile, confruntările făcute, dar acestea nu-i relevau nimic deosebit. Recapitulă relaţiile primite asupra victimei de la serviciu, de la prieteni şi prietene din copilărie, din adolescenţă, de la liceu... La şcoala populară de artă, pe care nefericita femeie o terminase recent, i s-au arătat cîteva tablouri pictate de ea, vădind un real talent. Avea o aplicaţie deosebită pentru restaurări, în ultimele luni lucrînd în echipa profesorului Dan Vrancea, cel care fusese arestat în cauza privind furtul de tablouri de la Muzeul Municipal. Dan Vrancea ? Bun profesionist participant la o serie de expoziţii în străinătate. Şi iată-l intrat în relaţii infracţionale cu indivizi interesaţi în negoţul de obiecte de artă furate. Avid de bani şi urmărind o situaţie „strălucitoare", promisă de traficanţi, lipsit de scrupule, Dan Vrancea a sprijinit grupul de infractori pentru a fura şi înstrăina ta-

blourile, după care a încercat să fugă din țară și a fost prins. Dar ce amestec are victima ? Fostă logodnică a lui Meingast și în grupul de restauratori al lui Vrancea ! Interesant ! S-o fi ales Meingast ca „logodnică" din cauza talentului și a poziției pe care o avea și ca urmare să-i fi dat unele însărcinări pe această linie ? Tentantă ipoteză, dar... fără suport real ! Presupunînd că așa ar sta lucrurile, de ce a fost suprimată ? Se temea cineva că ea ar vorbi ? Dar dacă știa ceva și voia să declare aceasta, o putea face încă din primele săptămîni ale anchetei, nu acum, după atîta timp. Și dacă cineva credea că ea cunoaște ceea ce de fapt ea nu știa defel ? ! În acest caz, individul încerca să afle dacă știa și ce știa. Eventual o amenința și, numai dacă era constrîns ori primea ordin în această direcție, o înlătura fizic. Și dacă lucrurile s-au întîmplat exact în acest fel ? Dacă... și dacă nu ? Trebuia să verifice totul de la început. Cine avea acces în apartamentul Hildei Wirth, în afară de părinți, rude și logodnicul ei ? Vecinii, administratorul, caloriferistul, încasatorul de la electricitate, factorul poștal, instalatori și... încă alți zeci de cetățeni posibili și probabili ! Da, va trebui să-i caute pe toți, să vorbească cu ei, să confrunte, să caute...

Căpitanul Dinu Zara intră cu un dosar sub braț, pe care-l așeză pe birou.

— Ai adus ultimele verificări ?

— Adus. Deși examinarea lor nu ne urnește din loc.

— Măcar înlăturăm anumite ipoteze. Apropo, ce se mai aude cu Ilie Sava ?

— A avut o depresiune nervoasă și a fost internat de urgență în clinica profesorului Ivașcu.

— Aş vrea, dacă eşti de acord, să restudiem interogatoriile sale.

Zara îl privi puţin surprins, apoi zise cu o voce albă:

— Iată-le, eu le-am luat şi le-am recitit. Poate că tu ai să sesizezi ceva ce ne-a scăpat în mărturiile sale.

Roman nu-i răspunse. Nu era nici el prea bine dispus şi poate că ar fi trebuit să manifeste mai mult tact faţă de colegul său care, deşi egal în grad, avea mai puţină experienţă criminalistică.

„Unii ne consideră oameni fără nervi, fără teamă, fără greşeli şi în acest fel ne dezumanizează. Or, chiar dacă se aseamănă, nu există două anchete identice. În definitiv şi eu am învăţat din greşelile altora şi din ale mele proprii, care, în decursul anilor, nu au fost puţine la număr. Şi atunci cine îmi dă dreptul să-i vorbesc cu un aer protector ? Nimeni !". Îi zîmbi.

— În regulă, bătrîne. Analizează la rîndul tău audierile şi interogatoriile luate de mine. Oi fi pierdut şi eu cîte ceva pe drum. E doar firesc să ne completăm şi să lucrăm împreună cît mai bine, ce naiba !

— Cred că nu m-ai înţeles. Nu sînt deloc susceptibil şi admit că pot greşi, mai mult, aş dori să văd ce mi-a scăpat... Dacă vrei, recunosc şi am recunoscut în intimitatea mea că ştii mai multe lucruri decît mine, că ai o experienţă mai îndelungată în materie de cercetări, dar... nu-mi place să mi se demonstreze acest lucru, cum să spun, în mod făţiş. Te-ai prins ?

— Ca un pescar în propria sa... undiţă. Facem pace, bătrîne ?

— În regulă. Şi voie bună la studiu.

Roman citi cu luare-aminte procesele verbale de interogatoriu. O dată, încă o dată, apoi le reluă.

...„Aţi putea să ne spuneţi cum v-aţi petrecut timpul în ziua de ieri, între orele 10 şi 14,00 ?"

„Cu o seară înainte, am fost împreună cu Hilde. A doua zi m-am sculat cu o oarecare întîrziere, pe la 9,00. M-am dus în oraş şi m-am plimbat, am fost la o florărie, de unde am cumpărat nişte flori pe care le-am dus acasă. După-amiază aveam întîlnire cu Hilde."

„Cu cine v-aţi întîlnit în oraş în timpul plimbării ?"

„Nu-mi amintesc să mă fi întîlnit cu cineva."

„La ce oră v-aţi dus la florărie ?

„Cred că erau orele 12,00 ori 12.30, cam aşa ceva."

„Şi cînd aţi ajuns acasă ?"

„În jurul orelor 14,30. Am fost în centru la un bufet, unde am mîncat ceva."

„Şi v-aţi plimbat prin oraş aproximativ două ore cu florile în braţe, aţi fost la masă cu florile în mînă, nu v-au deranjat ?"

„Ba da, dar le luasem de acum, ce era să fac ?"

„Ce fel de flori aţi cumpărat, crizanteme ?"

Ia uite la Zara ăsta, remarcă pentru sine Roman. Probabil s-o fi gîndit la faptul că în camera victimei s-au găsit cinci garoafe proaspete aşezate într-o vază albastră de cobalt.

„Nu, garoafe, deşi Hildei îi plăceau crizantemele, aşa cum aţi sesizat."

„Cîte garoafe aţi cumpărat ?"

„Are vreo importanţă ? Unsprezece, cred."

„Are. Aici erau cinci garoafe pe masă. Aţi dăruit cuiva restul garoafelor ?"

„Ce vreţi să insinuaţi ? Nu pot să le dau cui vreau ?"

„Ba da, dar în cazul de faţă aş dori să precizaţi !"

„Le-am dat... adică nu, le-am aruncat, nu erau frumoase..."

Roman se gîndi dacă această problemă a fost clarificată, fiindcă în vaza Hildei s-au găsit exact cinci garoafe... Era prea simplu, evident, dar, ca orice lucru în suspensie, ridica o întrebare. Luă în mînă alte hîrtii, pe care le frunzări. Se opri la un pasaj.

„Ați fost vreodată în locuința Hildei Wirth ?"

„Desigur, am fost de mai multe ori !"

„Cînd ați fost ultima dată ?"

„Cu cîteva zile în urmă..."

„Mai precis ?“

„Cu două zile înainte de a fi fost împuşcată.“

„Şi aţi stat în sufragerie ?“

„Nu, în camera în care a fost omorîtă !“

„Aţi stat pînă tîrziu ?“

„Se întunecase cînd am plecat de la ea. Să fi fost orele 20,00, poate chiar ceva mai tîrziu.“

„Şi despre ce aţi vorbit ?“

„De-ale noastre, privind viitorul... în doi.“

„Ştiaţi că a mai fost logodită ?“

„Hilde nu mi-a ascuns niciodată nimic. Era foarte deschisă faţă de mine. Ştiam deci, dar asta nu m-a deranjat. O credeam fată serioasă.“

„Avea duşmani ?“

„După cîte ştiu eu, nu !“

„Bănuiţi pe cineva care ar fi putut s-o suprime ?“

„Nu, nu bănuiesc pe nimeni.“

„Dumneavoastră vă place pictura ?“

„Da, îmi place chiar foarte mult.“

„Pictaţi ?“

„În timpul liber pictez, dar nu văd...“

„Aveţi vreo contribuţie la cooptarea Hildei Wirth în colectivul profesorului Vrancea ?“

„Să vedeţi, eu m-am gîndit că poate în acest fel s-ar pune în valoare talentul Hildei...“

... „Dar întrebările lui Zara nu sînt deloc lipsite de interes, îşi zise Roman. Dimpotrivă. Deşi unele răspunsuri sînt expediate. Oricum, tînărul Savu prezintă interes pentru cauză“. Îl privi pe Zara care era adîncit în studierea pieselor unui dosar. Acesta, ca şi cînd ar fi simţit privirea căpitanului Roman asupra sa, spuse, fără să ridice ochii de pe hîrtii.

— Depresiunea nervoasă nu atestă deloc nevinovăţia sa, dar nici faptul că-i vinovat. Cred că ar mai

trebui interogat în clinica în care este internat. În funcţie de noile elemente survenite în această cauză. Poate îl interogăm împreună, ce zici ?

— Este exact ceea ce am vrut să-ţi propun. Eşti de o „perspicacitate" uimitoare ! Ori mă înşel eu ?

— Se zice că „înălţimea turnurilor se măsoară după umbra lor, iar măreţia oamenilor după numărul celor care-i invidiază" !

— În orice caz, tu nu vei muri intoxicat de modestie !

„Jocul început de maiorul Mişu Stancu trebuie regizat pînă în cele mai mici amănunte, după un scenariu care, deocamdată, poate fi doar sugerat de aici şi definitivat «dincolo», în funcţie de împrejurări. Iar primejdiile nu pot fi calculate decît cu aproximaţie, deşi chiar şi aşa este considerabil. Aveam oare dreptul să-l las pe maior singur într-o asemenea situaţie limită ? Evident, el şi-a asumat riscul de la început şi nu e pentru prima oară cînd o face, dar în alte rînduri ştia că poate să apeleze la un sprijin din partea colectivului său ori a altor cadre, pe cînd aşa..." — iată cîteva dintre întrebările care-l frămîntau pe colonelul Dorin Nedelea. „Măcar de-aş fi putut să-l trimit mai repede în ajutor pe Roman. Dar condiţiile încă nu sînt pregătite în acest sens. Trebuie aşteptat cu răbdare. Orice greşeală poate să facă o breşă foarte serioasă în scenariul principal, cu unele consecinţe incalculabile. Acordîndu-i «lumină verde» lui Stancu, pentru a-i întări poziţia în noul său angrenaj, îi facilitez în continuare manevrele pe care le-a început şi care trebuie să-l conducă la primul obiectiv tactic pe care şi l-a propus. Apoi urmează cel de-al doilea pas pe aceeaşi traiectorie. După care...

Dacă aş precipita plecarea lui Roman ? Căpitanul Zara poate oricînd să preia cazul Wirth. Da, dar imprejurările nu sînt favorabile. Trebuie să aştept! Să aştept, orice s-ar întîmpla. Să aştept, fiindcă acum timpul va lucra în favoarea noastră, iar dacă-mi pierd răbdarea pot rata totul... Şi atunci...".

Cînd ofiţerul de serviciu îi aduse la cunoştinţă mesajul de la frontieră, colonelul surîse relaxat şi ceru chiar o cafea, ceea ce era împotriva obiceiurilor sale. Nedelea zise :

— Roman şi Zara să vină la mine imediat !

VIRAJE PERICULOASE

Radiograma de la Bucureşti, sosită prin Interpol Wiesbaden, i-a fost transmisă chiar în aceeaşi zi lui Stancu prin intermediul comisarului Wachter. Cu prilejul înmînării ei, acesta îi spuse :

— Proch m-a întrebat cum aveţi de gînd să acţionaţi în continuare. I-am expus planul nostru de acţiune, pe care l-a aprobat. Credeţi că aveţi nevoie de o armă ?

— Mulţumesc pentru încredere, dar am să încerc să mă apăr prin alte mijloace.

— Perfect. Luaţi totuşi acest stilou cu gaze paralizante. Acţionează instantaneu şi nu e nociv. O simplă armă de apărare, la nevoie. Uitaţi cum funcţionează...

— Mulţumesc, făcu Stancu, introducîndu-l în buzunar. Sper să n-am nevoie. Ceva nou ?

— La recepţia hotelului e o femeie...

— Nori ?! se miră maiorul.

— A fost cîndva metresa unuia dintre gorilele lui „Der Blinder", un oarecare Max Götz, care în prezent face pe crupierul la o ruletă dintr-un local al patronului său. E folosit şi pentru alte treburi de către acesta. A fost văzut recent în compania femeii la un cabaret. Individul e în atenţia noastră. Avem suficient material împotriva lui, dar nu vrem să-l umflăm încă. Sesizaţi ?

— Perfect. Ce vreţi să fac ?

— Să păstraţi relaţii amicale cu femeia, dar nu dintre cele mai apropiate. E mai periculoasă decît un crotal.

— S-a făcut...

— Ceea ce nu s-ar putea spune despre Claudia ! Apropo, ştiţi că fostul ei soţ era un baron ?

— Da ? Foarte interesant. Şi ce s-a întîmplat cu el ?

— A murit într-un accident de automobil după ce a ingerat o doză destul de mare de morfină.

— Era consumator de „stup" ?

— Probabil, dar noi nu aveam cunoştinţă de asta, mă refer la brigada antistup. Aceasta e versiunea oficială a anchetei.

— Şi cea oficioasă ?

— Se pare că baroneasa nu-i complet străină de această afacere. În orice caz, oficial nu s-a putut stabili nimic. I-a lăsat, printre altele, apartamentul pe care-l cunoaşteţi, mi se pare, şi un mic castel transformat într-o pensiune ultramodernă, aproape de Mannheim.

— E un avertisment ? zîmbi Stancu.

— Deloc. Dacă vreţi o punere în gardă... prietenească. În fond, nu mă priveşte ce faceţi, dar eu mă simt dator să vă atrag atenţia.

— Mulțumesc, am să țin seama de ceea ce mi-ați spus și am să mă feresc pe cît posibil. Altceva mai aveți să-mi comunicați ?

— Da. La barul „Arizona“ e un băiat, un fel de ajutor de barman pe care-l cheamă Sigi. Dacă aveți să-mi transmiteți ceva urgent puteți să-l solicitați. Dar numai în caz de extremă urgență.

— Încă o dată, mulțumesc.

Se despărțiră. Stancu mai așteptă cîtva timp, după care plecă la hotel. Avea nevoie să reflecteze pentru a pune la punct cîteva amănunte înainte de întrevederea cu Wild. La recepție primi cheia de la un funcționar pe care nu-l cunoștea, care, probabil, lucra în alt schimb decît Nori. Bine că nu era aceasta de serviciu, fiindcă l-ar fi reținut la o convorbire plicticoasă, în care trebuia să zîmbească cu toată dantura și să înșire politețuri absurde. Cu aceste gînduri descuie ușa camerei, intră și... se trezi față în față cu Nori ! O Nori, întinsă pe pat, așa cum o făcuse natura, fără complexe, părînd chiar contrariată de surpriza ce se putea citi pe fața maiorului.

— Cred că nu te deranjează prea mult faptul că am vrut să-ți văd interiorul, zîmbi ea. Pînă una, alta te-aș ruga să încui ușa și apoi să comanzi o sticlă de whisky „Old crow“, e marca mea preferată. Și nu mai face mutra asta de copilaș nevinovat. Mai bine vino lîngă mine să-ți povestesc ceva care te-ar putea interesa la o adică.

Stancu încuie ușa, își dezbrăcă impermeabilul și comandă prin telefon o sticlă de whisky. Așteptă liniștit pînă ce se auzi o bătaie la ușă, deschise și luă tava pe care se aflau o sticlă și două pahare, îi dădu un bacșiș băiatului de la bar, care plecă ime-

diat. Turnă licoarea în cele două pahare, întinzîndu-i unul lui Nori.

— Văd că ți-ai pierdut graiul. Nu ai nici un text pentru mine ? întrebă ea, sorbind din pahar. Sau tăcerea asta trebuie s-o interpretez ca o trimitere aiurea. Oricum, ai putea fi mai politicos cu mine și să spui ceva, chiar și o înjurătură.

Maiorul o privi lung, apoi aprinse o țigară. Trase cîteva fumuri și vorbi :

— Fräulein Nori, dar este o surpriză extraordinară. Cum se spune ? Wundervoll ! Admirabil ! Numai că e puțin... neașteptat pentru mine.

— Nu-i nimic, o să-ți revii repede. Din asa ceva nu se face infarct ! Mai aștept mult ?

Zîmbindu-i cu subînțeles, maiorul intră în baie. Și, după ce dădu drumul dușului, își pregăti minuțios stiloul. Cu o asemenea fată nu se știe niciodată ! Dar, întorcîndu-se în cameră și-a dat seama că prudența lui a fost exagerată... iar el, cum prea bine spunea Nori, nu putea fi atît de nepoliticos încît s-o dea afară în ținuta în care se afla. Mai ales că ea avea să-i spună ceva. Ceea ce s-a și întîmplat.

După un timp, fiecare dintre ei în fața unui pahar de whisky și cu o țigară în gură, își zîmbiră. Nori zise :

— Știi, am să fiu sinceră cu tine, nu-mi prea plac străinii, dar tu îmi ești simpatic. Ți-au pus gînd rău mahării. Vor să-ți facă de petrecanie. Pe motivul că ești prea „curios"...

Stancu o ascultă cu atenție. Se pare că femeia știa mai multe decît vroia să se creadă.

Calm, de parcă nici nu l-ar fi interesat amenințarea care plana asupra lui, remarcă :

— Dar sînt îndrăzneți prietenii tăi.

— Nu-i vorba aici de prietenii mei, ci de niște oameni extrem de periculoși, pe care ar fi bine să-i iei în serios.

— Și de ce vor să mă lichideze ?

— Spunea signor Vitalis că e vorba de o afacere mare pe care s-ar putea să le-o strici.

— Cine-i Vitalis ?

— Omul de legătură al boss-ului în străinătate.

— Și boss-ul vrea să mă lichideze ? Apropo, care boss ?

— Nu face pe naivul. Bossul e... Ei bine, vor să acționeze. Încă în noaptea asta !

— Se pare că tipul se teme de mine !

Se lăsă o tăcere grea. Cu toată izolarea, tumultul capitalei bavareze se auzea pînă și în această cameră de hotel. Era ora cînd bulevardele principale vibrau încă, incendiate de reclamele luminoase și multicolore.

Stancu vorbi primul :

— Foarte interesant ce-mi povestești, Nori. Și care e rolul tău în această istorie ? Să mă duci la abator ?

— Nu vei merge, zise ea calm. Îți pot garanta... dacă ești ascultător. Dar asigurarea nu acoperă decît prețul cumpărării. Nu și pe cel al vînzării. Vezi deosebirea ?

— Nu sînt sigur că te înțeleg prea bine, iubito, deși mă străduiesc.

— Străduiește-te. La noi se spune că „mai mult valorează un cîine viu decît un leu mort" !

— Mulțumesc pentru compliment. Și ce trebuie să fac ?

— N-ai ghicit ? E totuși foarte simplu. Să dispari.

— Dar de ce ?

— Ţi-am mai spus. Eşti un pericol permanent pentru „ei" sau, mai bine zis, pentru operaţiunea pe care o pregătesc...

— ...ceea ce e o explicaţie excelentă, plauzibilă ori foarte rea. Această explicaţie acoperă totul şi nu spune nimic.

— Şi ce-ai vrea să ştii ? În ce constă operaţiunea, cînd se desfăşoară, cine ia parte, unde are loc etc. ?

— N-ar fi rău deloc dacă mi-ai spune toate acestea.

— Eşti curios ca un copoi, amice ! Se pare că mi-am pierdut timpul de pomană cu tine. Mă rog, dacă preferi aşa...

— O clipă, te rog, mai zise el. Spune-mi, Nori, ai venit la mine în cameră din proprie iniţiativă sau ai fost trimisă cu un anumit scop ?

— Am încercat să îmbin utilul cu plăcutul. Ţi-am propus un tîrg. Nici măcar gangsterii nu ucid fără rost !

— Da, dar de ce ai venit la mine, să zicem, în postura aceea ?

Nori rîse batjocoritor.

— Nu ştii că tinerele fete au o slăbiciune pentru bărbaţii mai în vîrstă, duri, cu ochi gri şi cu privire rece ? Faţa unui bărbat nu are o frumuseţe reală decît dacă-i marcată de experienţă.

— Şi ai venit aici ca să-mi povesteşti toate astea ?

— De ce nu ? Deşi mai aveam ceva să-ţi spun. În definitiv, sînt majoră, celibatară, vaccinată şi fără obligaţii.

— Nici chiar morale ?

— Să lăsăm vorbele mari, nu se prinde.

— Uiţi că aş fi putut să cer ajutor.

— Acum în nici un caz. Comisarul nu-i de găsit la ora asta.

— Văd că eşti foarte bine informată.

— Nu ai exclusivitate în acest domeniu. Ei, te-ai hotărît ? Poate pînă îmi fac toaleta şi mă îmbrac ai să te gîndeşti mai bine. Trebuie să recunoşti că ţi se acordă o şansă.

Nori intră apoi în baie, cu aerul că ea şi-a făcut datoria, iar Stancu se aşeză mai comod într-un fotoliu. Îşi turnă încă un pahar de whisky şi îşi aprinse o ţigară. Cînd ea se întoarse în cameră, îmbrăcată şi fardată, îl găsi în aceeaşi poziţie.

— Ei ?

— Mi-e foame, zise el. Aş vrea să comand ceva, oricît de frugal. Bătrîna mea mamă zice că nu trebuie să mori cu burta goală. E foarte rău pentru sănătate...

Ridică receptorul şi ceru restaurantul hotelului. Aşteptară în tăcere, ea privindu-l intens, cu ochii măriţi de satisfacţie pe care nu o putea disimula.

— N-aş putea spune că nu eşti curajos. Dar greşeşti dacă-ţi închipui că asta te-ar putea salva.

— Nu-mi închipui nimic. Atunci cînd mi-e foame nu mai pot judeca bine. Asta-i tot.

Se auzi o bătaie scurtă în uşă şi, cînd deschise, în cameră îşi făcu intrarea un individ înalt, cu o faţă ascuţită, cu o pălărie de fetru adînc trasă pe ochi. Ţinea într-o mînă o tavă cu sandvişuri, iar în cealaltă un pistol „Smith and Wesson“. Puse tava pe măsuţă şi se aşeză pe un fotoliu, cu pistolul aţintit asupra maiorului.

— Cine eşti dumeata ? îl întrebă acesta mirat.

Individul îşi aprinse o ţigară, apoi îşi întinse picioarele pe măsuţă, fără să lase pistolul din mînă.

După ce trase cîteva fumuri, răspunse cu o voce tărăgănată :

— Unii îmi spun „Unrat", „Murdărie", dar nu sînt absolut sigur că e foarte corect. Mai ales că n-am nici o legătură cu celebrul profesor din „Îngerul albastru". Pentru prieteni sînt Hansi, e destul de simplu, nu ? Aşa că, dacă vrei, poţi să-mi spui şi aşa. Mai ales dacă vei avea nevoie de mine întreabă de Hansi Unrat. Mă ştiu toţi, fiindcă lucrez curat şi sînt invizibil. Nu las urme, nu fac zgomot, nu dau interviuri. Firmă garantată !

— De ce te-aş căuta ?

— E un fel de a vorbi. Mai ales că, în primul rînd, nu sînt sigur că ai mai putea s-o faci de acum încolo şi apoi, trecînd peste acest amănunt, voi avea un alt contract, pe care mă tentează să-l onorez. Fiindcă, nu ştiu dacă ţi-am spus, eu mă achit totdeauna de sarcinile pe care mi le asum. Chestie de meserie, ce dracu !

— Şi în prezent ce obligaţii ai ?

— Să isprăvesc ceea ce nu a reuşit să facă neisprăvita asta.

— Cît iei pentru o asemenea afacere ?

— Destul. Acum aş vrea să ştiu ce i-ai ciripit madonei...

— Dacă ţi-aş oferi dublu decît iei pentru treaba asta murdară, ca să mă laşi în pace cîteva zile ?

— Ţi-aş răspunde nu, fiindcă ar trebui s-o răcesc pe madonă, ceea ce nu prea îmi e la îndemînă, şi s-ar putea ca asociaţia orbilor să mă cînte pe toate meleagurile. Aşa că vezi, amice, n-ai nici o şansă. Sînt vremuri grele, iar eu sînt un profesionist, nu pot să risc !

Nori sări ca arsă.

— Pe mine să nu mă amesteci în „contractele" tale murdare ! Nu vreau să știu de ele și nici de tine. Nu te-am chemat eu aici, așa că fă bine...

— Gura, parașuto, că altfel ți-o închid pentru totdeauna, fir-ai să fii a...

Lovitura porni ca un fulger, fără ca maiorul s-o fi putut împiedica. Nori aruncă în capul individului o scrumieră masivă și acesta se prăbuși înainte, scăpînd pistolul din mînă. Stancu îl luă și îl introduse în buzunar. Apoi se aplecă asupra lui „Unrat", care zăcea nemișcat, palid, iar din tîmpla dreaptă i se prelingea pe podea un firicel de sînge. Era doar groggy. Femeia stătea în picioare, rezemată de un fotoliu, cu ochii măriți de spaimă și cu buzele tremurînde.

— L-am... l-am ucis ? bîlbîi ea cu o voce răgușită de enervare.

— Nu chiar de tot, zise calm Stancu. Adu-mi un prosop ud din baie și sticla de colonie, apoi dispari. Ai vreo rudă în altă parte ?

— Am o soră măritată la Köln, dar nu aș vrea să-i creez neplăceri. Aș putea... se opri o clipă gîfîind... aș putea să plec la Atena, unde am o prietenă foarte bună care m-ar putea adăposti pentru un timp.

— Ai pașaport ? Bani ?

— Pașaport am, dacă aș putea trece pe la bancă, dacă aș avea timp, cred că...

— Pleacă imediat, de rest am eu grijă.

Nori se îmbrăcă repede, se îndreptă spre ușă, dar se opri o clipă și zise :

— Adio... și-ți mulțumesc, dacă...

— N-ai plecat încă ?

Se auzi uşa care se trînti cu zgomot, apoi paşii ei grăbiţi pe culoar. Stancu începu să-l frece la tîmple cu prosopul pe bărbatul încă în stare de leşin. După un timp, acesta deschise ochii, rotindu-şi privirea în jur, încă nedumerit de ceea ce s-a întîmplat cu el.

— Ei, Herr Unrat, cum te simţi ? îl întrebă maiorul cu o voce albă.

— Cred că... ceva mai bine. Cu ce am fost lovit ?

— Cu o scrumieră. Oricum, ai capul destul de tare, fiindcă a rezistat bine, dar putea să se întîmple mai rău...

— Era să mă şteargă din evidenţe, mormăi el, sculîndu-se. Dar unde-i, n-o văd ?

— Nu era să te aştepte, ce părere ai ? Are nervii mai slabi, o femeie. Nu trebuia s-o provoci.

— Dacă pun mîna pe ea o jupoi de vie sau îi dau foc. Se căută prin haină, apoi se uită cu atenţie pe jos.

Stancu scoase pistolul din buzunar şi i-l întinse.

— Asta cauţi ?

Individul îl luă fără nici o vorbă.

— O.K. Ai cîştigat prima manşă. Dar să ştii că eu nu sînt sentimental, aşa că, în primul rînd, să nu te aştepţi la recunoştinţă. În locul tău aş fi folosit şansa ce mi s-a oferit şi...

— Ştiu. Numai că, aşa cum îţi place să spui, în primul rînd nu sîntem din acelaşi aluat şi în al doilea rînd voiam să-i transmit ceva prin tine „Chiorului". Spune-i că e cazul să mă lase în pace, că de nu se potoleşte mă va obliga să-i aduc nişte „martori" supărători care l-au văzut cînd a ieşit dintr-un motel de lîngă Hamburg, după ce în camera în care a locuit sub numele de „Hitsch" a rămas cadavrul unei prostituate pe care o chema Ingrid. De altfel, în acest

sens am lăsat o scrisoare în păstrarea unui amic care o va preda poliției o dată cu dispariția mea.

Individul îl privi lung și, fără a mai adăuga ceva, ieși.

Stancu își aprinse o nouă țigară. Făcu o mică socoteală : „După ce «Chiorul» va afla ce i-am transmis, ori va încerca o lovitură în forță, ori mă va lăsa în pace. Este însă de presupus că nu voi scăpa așa de ușor. Poate va încerca o nouă manevră, eventual chiar să stea de vorbă cu mine în particular ? Poate. În orice caz, va trebui să mă folosesc din plin de toate informațiile pe care le dețin sau le-aș putea obține asupra acestor gangsteri și să blufez... dacă va ține. Pe această linie, de mare ajutor mi-ar putea fi Claudia. Aproape că uitasem de ea. Fiind aproape ora 23,00, poate nu ar strica să fac o vizită la barul «Arizona», s-ar putea s-o găsesc acolo".

Cu aceste gînduri, se îmbrăcă în grabă și ieși. Mașina lui era parcată în spatele hotelului, într-o curte interioară. Nu o prea folosise de cînd i-a fost dată pentru deservirea sa, și asta nu întîmplător. Acum însă avea nevoie de ea. Cînd dădu colțul și se angajă pe Ambergasse, aruncă, așa ca din întîmplare, o privire în oglinda retrovizoare. La mică distanță îl urma un „Subaru 1800" pe care avea impresia că îl mai văzuse undeva. Se angajă în depășirea unui „Ford Cortina", trecu rapid de un „Opel" și coti brusc pe Schilerstrasse, unde reduse viteza. O privire în oglindă îl lămuri. Deci era urmărit. Fără îndoială, putea să scape de ei, dar oare nu era mai bine să afle cine sînt ? Dar cum ? Apăsă pe accelerație și mașina luă brusc viteză. Traversară în felul acesta, una după alta, centrul orașului. Trecură de barul „Arizona", apoi făcu la dreapta într-o stradă mai

dosnică și opri într-o fundătură. Mașina cealaltă zbură ca fulgerul pe lingă el și dispăru în direcția Humboldstrasse. Stancu coborî din mașină și se îndreptă spre bar. Brusc, în fața lui se aprinseră farurile puternice ale unei mașini. Într-o fracțiune de secundă, maiorul înțelese greșeala făcută. El își concentrase toată atenția asupra unei mașini care servea drept momeală, ceea ce le-a permis adevăraților agresori să-l păcălească în toată liniștea, surprinzîndu-l nepregătit și obligîndu-l să oprească. Orbit o fracțiune de secundă de farurile mașinii, aștepta

cîteva clipe, vigilent însă, încercînd să-i judece pe cei doi indivizi care, cu mîinile adînc înfipte în buzunare, se apropiau de el. Începu să se retragă spre conul de umbră de lîngă un felinar, ceea ce se părea că le convine agresorilor lui, fiindcă, de astă dată, înaintau încet, căutînd să-l prindă la mijloc. Fiecare dintre ei avea acum în mînă cîte un cuțit cu lamă extensibilă.

„Prin urmare vor să lucreze fără zgomot", gîndi Stancu. Îi așteptă privindu-i drept în ochi, pentru a surprinde acel fulger premergător declanșării acțiunii. Dar acesta întîrzia. Probabil știindu-l complet lipsit de apărare, se jucau, prelungind cît mai mult situația limită. Cînd ajunseră sub lumina felinarului, maiorul declanșă dispozitivul stiloului. Într-o fracțiune de secundă se opriră amîndoi ca paralizați, scăpînd cuțitele din mîini. Stancu, grijuliu, le culese de pe jos. Și, pentru mai multă siguranță, fiindcă nu cunoștea durata efectului acestui gaz, le aplică fiecăruia cîte un „sutemi" în regiunea gîtului, apoi îi așeză liniștit pe trotuar, perfect aliniați. Se îndreptă spre mașina lui și demară, nu înainte de a privi plăcuța de înmatriculare a automobilului ce staționa cu farurile aprinse.

Ajuns în fața barului, opri și parcă mașina pe trotuarul din față, la vedere.

În semiobscuritatea sălii barului, reflectoarele măturau ringul de dans pe care, în sunetul unei muzici infernale, zeci de perechi se contorsionau în diverse ritmuri, închipuind un dans care exista doar în imaginația lor febrilă. Evident, toate mesele erau ocupate, cum, de regulă, se întîmpla după miezul nopții. O căută din ochi pe Claudia, dar nu o zări nicăieri.

Se așeză pe un taburet și îi ceru barmanului un scotch. Întinzîndu-i paharul, acesta îi șopti :

— O căutați cumva pe Claudia ? A fost aici, dar a plecat cu circa o oră mai înainte.

— Singură ?

Barmanul zîmbi insinuant :

— Arareori pleacă însoțită de cineva. E o solitară, o persoană foarte ciudată. În ultimul timp, doar dumneavoastră ați mai însoțit-o.

— Mi-a lăsat vreo vorbă ?

— Nu, nimic, dar...

— Ei, ce este, ți-ai amintit ceva ?

— Poate că mi s-a părut mie, dar după ce a plecat a urmat-o un tip care avea o mutră, cum să zic, puțin oacheșă. Poate că a fost o întîmplare...

— Îl cunoști pe individ ?

— L-am mai văzut de cîteva ori pe aici, nu-i un obișnuit al localului, dar venea însoțit de o blondă înaltă și platinată și de Kurt Lange, zis „Peitsche", „Biciul".

— Cine mai e și ăsta ?

Barmanul îl privi ciudat. După o scurtă tăcere, reluă :

— Cred că glumiți. Nu se poate să nu fi auzit de el. Este mîna dreaptă a lui „Der Blinder". Omul care execută... privi speriat în jurul lui, apoi continuă cu o voce șoptită... dispozițiile pe care i le dă boss-ul. „Der Blinder" e un tip foarte periculos și umblă totdeauna însoțit de două gorile, dintre care una se pare că-i tipul oacheș. Ah, era să uit, a zis patronul că dacă vă văd să vă spun că vă așteaptă.

— Care dintre ei ?

Barmanul se asigură din nou că nu-l poate auzi nimeni, apoi zise :

— Herr Wild. Zicea că, dacă veniţi în local, să treceţi să-l vedeţi, are o surpriză pentru dumneavoastră.

— Da ? Perfect. Spune-mi, Sigi, din surpriza asta se mai scapă ?

— Unii da, alţii nu !

— Interesant, dar acum n-am timp. Trebuie să plec urgent, dar am să revin curînd, fiindcă am şi eu o surpriză pentru el şi a mea e chiar veritabilă. Aşa să-i spui. Auf Wiedersehen !

Cînd ajunse la apartamentul Claudiei, o lumină albă se filtra pe sub uşă. Ascultă cu atenţie, dar nu se auzea nimic. Împinse puternic uşa cu piciorul, se aruncă înainte şi... se trezi în faţa unui pistol aţintit asupra pieptului său, în timp ce „oacheşul" zîmbi cu toată gura, dezvelind o dantură neagră, plină de carii.

— Te aşteptam, Herr Stancu... nu, parcă aşa te cheamă ? Vrei să te aşezi în acest fotoliu ? îi arătă el cu mîna direcţia. Ai să-i ţii de urît un timp Claudiei, mai făcu el un gest. Stancu se întoarse şi o văzu pe Claudia întinsă pe canapea, cu mîinile şi picioarele legate, aproape despuiată şi cu o echimoză destul de urîtă la tîmpla dreaptă. Urmărindu-i privirea, individul zise :

— Nu am avut încotro, afurisita s-a zbătut ca o tigroaică şi era cît p-aci să-mi scape. Am fost nevoit s-o dobor şi s-o leg. I-am pus şi un căluş în gură, ca să nu ţipe, altfel te-ar fi avertizat...

— Şi ce doreşti de la mine, Herr...

— Fernandez, Juan Fernandez, amigo. Să continui ceea ce au început cei doi amici ai mei pe care i-ai

lăsat întinşi pe trotuar acum vreo două ore. Sesizezi ?

— Nu prea, fiindcă nu ştiam nici ei ce vroiau. Îşi aprinse o ţigară şi reluă :

Sînt sigur însă că o să-mi spui dumneata. Dar dacă vrei să purtăm un dialog amical, înainte de toate dezleag-o pe această doamnă, ca să ne facă o cafea şi să ne ofere ceva de băut, ca o gazdă bună ce se află.

Oacheşul începu să rîdă ca un nebun. După un timp se potoli şi arătă cu pistolul spre Claudia.

— S-o dezleg pe tigroaica asta ? Trebuie mai întîi să mă droghez. Poate doar aşa. Altfel, nici nu mă gîndesc. Asta-i bună, mai zise el şi izbucni într-un alt hohot de rîs.

— Regret, Fernandez, dar în acest caz nu avem ce discuta.

— E ultimul dumitale cuvînt ? Aş vrea să te fac să înţelegi în ce situaţie te găseşti, amigo. Dacă nu cădem la înţelegere nu mai ieşi viu din camera asta. Şi nici prietena dumitale. Apropo, ce le-ai făcut celor doi ageamii de s-au întins aşa de frumos pe trotuar ?

— Nimic special. Nu ştiau să ţină „armele" în mînă, nu eram sigur de asta şi am vrut să mă conving. Simplu, nu ?

— Prea simplu... numai că eu ştiu să-l ţin bine în mînă şi mă servesc extraordinar de el.

— Bun, să nu pierdem timpul, mai am treabă în noaptea asta, fiindcă i-am promis lui Wild să trec pe la el.

— Pe la Wild ? Dar ce relaţii poţi să ai dumneata cu Wild ? Doar dacă nu... dar asta nu se poate... e imposibil !

— Ce anume, amigo ?

— Nu cumva vrei să spui că banda lui Wild s-a apucat din nou de trafic...

— Nu ştiu ce crezi, Fernandez, dar nu-mi amintesc să-ţi fi spus aşa ceva.

— Dar laşi să se înţeleagă... eşti viclean.

— Eu ? Aş fi jurat că e tocmai invers şi chiar voiam să-ţi spun că viclenia şi prostia fac adeseori o pereche bună ! Să ştii, Fernandez, că am vorbit foarte serios cînd ţi-am cerut s-o eliberezi pe doamna Claudia. Gîndeşte-te bine, eu nu sînt omul care să se teamă de ameninţări. Dar, dacă „Der Blinder" ori „Peitsche" vor afla de eşecul tău nu mai dau două parale pe pielea asta oacheşă. Iar de acum să ştii că nu mai scot nici un cuvînt pînă nu o dezlegi pe Claudia, care nu are nici un amestec în toată treaba asta murdară. E clar ?

Individul îl măsură lung, apoi se sculă şi, apropiindu-se de canapea, începu să-i desfacă legăturile femeii. După ce îi scoase şi căluşul, aceasta îl scuipă în faţă, zicîndu-i :

— Şacal împuţit, o să ne mai întîlnim noi şi atunci nu o să-ţi fie prea moale !

— Ajunge, Claudia ! Fernandez e musafirul tău, iar tu eşti o doamnă. În loc să vorbeşti, hm, aşa de colorat, mai bine oferă-ne ceva de băut.

— Mai curînd i-aş da vitriol măgarului decît whisky !

— Haide, haide, te rog, ajunge.

Femeia se duse la bar şi scoase o sticlă şi două pahare pe care le puse pe masă. După care se aşeză pe canapea şi începu să-şi maseze încheieturile mîinilor.

— Claudia, mein Schatz, nu vrei tu să vezi în baie cum ți-ai putea îngriji vînătaia de la tîmplă ? zise Stancu. Oricum, nu-ți vine bine deloc. Poate dacă ți-ai pune acolo un biftec crud ? Nu se poate să n-ai așa ceva în frigider. Și apoi, dacă nu te deranjăm prea mult, poate ne faci și o cafea. Ce zici ?

Claudia intră în bucătărie. Stancu turnă de băut în cele două pahare și preluă inițiativa.

— Te ascult, Fernandez. Ce dorești ?

— Cu cîtva timp în urmă ți s-a făcut o propunere, o mai ții minte ?

— Nu știu la ce te referi, poate la nefericita întîmplare cu cei doi indivizi care au vizitat-o pe Claudia ?

— Este cît se poate de exact. Boss-ul vrea să știe ce ai hotărît.

— Nu știu ce să cred. Eu nu concurez pe nimeni, iar afacerile mele nu au nici o legătură cu cele ale boss-ului tău.

— Este părerea ta.

— Evident, e convingerea mea. Nu mai lucrez în materie de „stup" de mai bine de zece ani. Kuala Lumpur, Hong Kong, Singapore, ca să înșir numai cîteva localități „fierbinți", ca și filiera franceză, au rămas doar amintiri, dacă vrei duioase, totuși amintiri.

— Cum poți să-ți dovedești afirmațiile ?

— Eu aș putea să-ți indic cîteva nume, dar îți dai seama că nu am dreptul să descopăr oamenii cu care am lucrat, unii dintre ei mai sînt în branșă. Dacă „Chiorul" nu vrea să mă acrediteze poate lua contact cu Wild, care o să-i spună cu ce mă ocup, ori să vorbească direct cu mine. De altfel, am mai spus-o și îmi pare rău că trebuie s-o repet.

— Ai fost văzut de cîteva ori împreună cu un comisar de poliție. Ce relații ai cu el ?

Stancu începu să rîdă amuzat.

— Te referi la Wachter ? Ne cunoaștem de mai mulți ani, mi-a fost coleg de facultate la Heidelberg, unde am studiat doi ani, apoi ne-am reîntîlnit la Charlottenburg. Pe atunci nu era polițist. Deci e o pură întîmplare. Nu am cum să-l ocolesc și... nici nu cred că e bine. Altceva ?

— Văd că ai răspunsuri fabricate pentru toate întrebările. Dar ce e adevărat în răspunsurile dumitale ?

— Afirmațiile mele sînt controlabile. Nu aveți decît să vă interesați.

— Unii afirmă contrariul.

— De pildă !

— Că ai avea o filieră proprie și că ești amestecat pînă în gît în cea columbiană...

— Se zice, el zice, ea zice... Ce semnificații au toate acestea ? Nimic. Nici una. Oare voi nu vă bazați pe fapte ? Nu mă mai interesează „zăpada", e clar ?

— Și cu ce te ocupi acum ?

Se lăsă o tăcere stînjenitoare, timp în care cei doi bărbați se măsurară din ochi. Claudia sosi cu o cafetieră din care ieșeau aburi ce aromau toată camera. Stancu încercă o glumă.

— Lucrezi la fise ?

Celălalt se juca cu arma, învîrtind-o după deget, ca un adevărat killer din Far-West.

— Vezi să nu greșești, îi zise maiorul, asta se descarcă rapid.

— Ți-e frică de moarte ?

— Nu am ținut niciodată prea mult la viață, intri

în ea fără s-o ceri, ieşi din ea fără să vrei şi, între timp, nu faci niciodată ce ai avea poftă să faci !

— Dar dacă ţi-aş scurta-o, aşa, ca din întîmplare, ce-ai zice ?

— Crezi că aş mai avea ce zice ?

Individul rîse zgomotos, ameninţîndu-i pe amîndoi cu pistolul.

— Deocamdată sînteţi amîndoi la cheremul meu şi eu hotărăsc ce am de făcut cu voi, iar ceea ce mi-ai înşirat aici sînt baliverne, aşa să ştii. Ai crezut că mă poţi duce, nu ?

Stancu duse la gură ceaşca de cafea, bău o înghiţitură, apoi zise :

— Ascultă, amigo, am să-ţi povestesc o fabulă, poate că te interesează.

— Bine, dă-i drumul, dar mai repede, că nu mai am mult timp de pierdut cu voi.

Maiorul începu :

— Un leu întîlneşte în junglă un tigru şi-l întreabă : „Cine este regele junglei ?" „Tu, bineînţeles", răspunse tigrul. Ceva mai departe, leul întîlneşte o panteră, căreia îi repetă întrebarea. „Tu, evident", răspunde pantera. Fudul nevoie mare, leul întîlneşte un elefant, căruia îi pune aceeaşi întrebare. De astă dată, elefantul îl înhaţă cu trompa, îl învîrteşte de cîteva ori în aer şi-l aruncă departe, lovindu-l zdravăn de un copac. Ridicîndu-se furios, leul rage : „Dacă nu ştii să răspunzi, ăsta nu-i un motiv să fii brutal !".

Fernandez aţinti pistolul asupra maiorului.

— Eşti tare în vorbe, trebuie să recunosc. Şi meşter, dar cu gloanţele nu se poate purta o discuţie...

De cîtva timp, Stancu îi pîndea toate mişcările. Îşi dădea perfect seama că trebuie să acţioneze rapid,

surprinzîndu-şi adversarul, întrucît, vorbindu-i în acest mod, nu va ajunge la scopul dorit atîta timp cît nivelul acestuia de înţelegere era atît de scăzut, încît, acolo, în tărtăcuţa lui, nu puteau pătrunde decît idei din cele mai mărunte. Dar a acţiona la întîmplare putea fi foarte riscant, doar avea de-a face cu un profesionist. Zise :

— Nu crezi că ar trebui mai întîi să-i aduci la cunoştinţă „Chiorului" tot ce ţi-am spus aici şi să aştepţi decizia sa ? Eventual poţi să-i dai şi un telefon de aici...

Atunci surveni ceva neprevăzut. Stancu ar fi vrut să strige, ca s-o prevină să nu lovească prea tare, dar era prea tîrziu. Cu reflexul unui şarpe cobra, Claudia îl lovi în moalele capului cu un spărgător de nuci pe care-l adusese din bucătărie, ascuns sub mîneca rochiei de casă. Fernandez duse involuntar mîna la cap şi atunci Stancu îi smulse pistolul, izbindu-l totodată cu genunchiul în bărbie. Acesta alunecă de pe fotoliu şi se întinse pe jos cît era de lung.

În clipa următoare, epuizată şi izbucnind în hohote de plîns, Claudia i se aruncă în braţe. Tandru, maiorul o conduse pînă la canapea, o culcă, apoi îi pregăti un pahar cu o porţie dublă de whisky şi i-l turnă pe gît. Ea se scutură de parcă ar fi cuprins-o un frison şi apoi îşi reveni. O lăsă să se odihnească puţin, iar el începu să se ocupe de Fernandez. Acesta zăcea încă pe jos, fără cunoştinţă. Se aplecă asupra lui şi îi ascultă inima. Bătea încet şi rar, însă bătea. Îi examină rana de la cap, care nu era deloc frumoasă. Se duse în baie şi luă dintr-un dulăpior o sticlă cu apă oxigenată, sulfamidă şi tifon, apoi îi făcu lui Fernandez un bandaj pe care l-ar fi invidiat orice soră de spital. Aşteptă liniştit pînă acesta se trezi,

după care îl ridică cu băgare de seamă şi-l aşeză pe acelaşi fotoliu pe care stătuse cînd a avut loc atacul. Îi întinse un pahar de whisky zicîndu-i :

— Amigo, ai scăpat ieftin, putea să fie mai rău, mult mai rău. Eram în legitimă apărare, trebuie să recunoşti, nu ? Aveam altă alternativă ? Sub ameninţarea pistolului dumitale şi aşa cum erai de hotărît, ce puteam face ?... „A la guerre comme à la guerre !".

Claudia vru să intervină, dar Stancu o opri cu un gest hotărît, apoi reluă :

— Aş dori să fii convins de bunele mele intenţii faţă de dumneata şi faţă de „Chiorul". Rămîn la părerea pe care mi-am exprimat-o cînd... cînd erai, cum s-ar zice, călare pe situaţie. Nu am ce împărţi cu voi, nu vă fac concurenţă, iar afacerile mele nu vă privesc. Sînt un om paşnic, dacă... sînt lăsat în pace. Aţi încercat în cîteva rînduri să-mi faceţi de petrecanie, fără nici un rezultat. Puteam ca, apărîndu-mă, să suprim o jumătate de duzină din oamenii voştri. N-am făcut-o. Ce vreţi mai mult ? Ţi-am spus că nu mă mai ocup de droguri şi ăsta-i adevărul. În rest... am şi eu un business şi cer să fiu lăsat în pace să mi-l fac. Altfel, s-ar putea să curgă mult sînge pe străzile oraşului şi nu cred că marii granguri din mediu sînt de acord cu aceste reglări de conturi. Einverstanden ? Aşa să-i comunici „Chiorului" şi să-i mai spui să revină la sentimente mai bune, fiindcă eu sînt o nucă prea tare pentru el şi, dacă trebuie, o să pun în mişcare „Familia", ca să-l astîmpăr. Comprendido ?

Fernandez făcu un gest de încuviinţare mai mult cu ochii decît cu capul.

— O.K., văd că ai priceput. Îi întinse pistolul.

— Ia-l inapoi. Pe mine nu mă interesează şi s-ar putea ca armurierul vostru să te încarce cu el, ceea ce nu-i bine. Cînd te simţi în stare poţi s-o întinzi, eu mai am treabă în noaptea asta, aşa cum ţi-am spus. Dar fi atent. E ultimul avertisment pe care vi-l dau. De acum încolo, dacă voi mai fi ţinta unor atacuri, ori o veţi molesta pe Claudia, va trebui să-mi pun în valoare talentele şi poate că atunci se va destrăma ceva şi din banda voastră. O voi demola, m-ai înţeles ? O voi demola în aşa fel, incît nu va rămîne din ea decît un simplu dosar în arhivele poliţiei !

Fernandez pipăi bandajul şi făcu o grimasă de durere.

— M-ai lovit al dracului de tare ! Încă puţin şi o mierleam...

— Probabil, deşi, dacă vroiam, loveam ceva mai puternic. Nu-ţi fie teamă, ai capul tare, m-am convins şi în timpul discuţiei noastre. În cîteva zile îţi trece.

Susţinîndu-l, îl conduse pînă la uşă.

— Vrei să te conduc pînă la sediu ?

— Mulţumesc, făcu acesta cu un glas răguşit, nu-i nevoie. S-ar putea însă să ne mai intîlnim... neoficial şi atunci poate că n-ai să fii dumneata cîştigătorul.

— Se poate, dar pînă atunci fereşte-te să mai apari în calea mea. S-ar putea să nu-mi pot stăpîni nervii ! Nu crezi că sînt prea mulţi de *poate* ? ! Gîndeşte-te !

Închise uşa după el, apoi se duse la masă şi luă o ţigară din pachet. I-o aprinse Claudia.

— De ce i-ai spus că tu l-ai lovit ? întrebă ea curioasă.

— E mai bine așa. Eu oricum sînt în colimatorul lor. De ce să se răzbune pe tine ? În orice caz, îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

— Să nu exagerăm. Am făcut ce mi-a trecut prin cap.

— Dar ai făcut bine. Acum, mein Schatz, îmbracă-te să mergem în oraș. Am o treabă de rezolvat la „Arizona".

— Bine, dar știi cît e ceasul ? E trei...

— Așa e, am uitat. Am să plec singur, tu culcă-te, ai nevoie de odihnă, a fost o seară destul de grea pentru tine.

— Nu te las singur. Merg cu tine dacă trebuie. În definitiv, barul e deschis pînă la șase, nu ? Așteaptă-mă, în zece minute sînt gata. O.K. ?

Era ora 3.30 cînd mașina lui Stancu opri în fața barului. O lăsă pe Claudia la o masă și se îndreptă cu pași hotărîți spre ușa cu draperie, nu înainte de a-i face un semn discret barmanului.

Wild îi ieși în întîmpinare cu o față numai zîmbet.

— Încîntat să vă revăd, Herr Stancu. Ce mai faceți ?

— Și eu mă bucur că vă revăd, deși, sincer vorbind, nu mai speram.

Fața lui Wild se întunecă o clipă.

— Ce vreți să spuneți ?

— Vreau să spun că există niște forțe oculte care fac tot posibilul ca să dispar...

Îi povesti ultimele sale aventuri fără să ascundă nimic și încheie :

— Din cele discutate cu Fernandez rezultă clar că „Der Blinder" țintește departe. Sub pretextul unei așa-zise concurențe în traficul de droguri, de care

nici el nu-i convins, are în vedere cu totul alte obiective...

— Ce vreţi să insinuaţi ?

— Nimic în mod special. E o intuiţie, dacă vreţi, numai că pe mine intuiţia nu m-a înşelat niciodată.

Wild se aşeză pe un fotoliu în faţa lui şi îi întinse un pahar cu coniac.

— Poftiţi, cu încredere. Aşa ceva nu se mai găseşte decît la contrabandişti şi la mine. Sorbi cu o vădită plăcere, apoi puse paharul jos şi îşi aprinse o havană. Fumă în tăcere, privindu-şi interlocutorul. Apoi zise : s-a referit la ceva concret Fernandez ?

— I-am spus că ar putea să ceară referinţe despre mine cu privire la faptul că nu mă ocup de droguri şi v-am indicat şi pe dumneavoastră.

— Corect. Şi ?

— A rîs şi mi-a spus că „Der Blinder", dacă vrea, ia referinţe de la firme mai serioase !

Ochii lui Wild se întunecară pentru o clipă, de parcă asupra lor se aşternuse un văl negru.

Stancu încerca să realizeze ce se petrece în mintea lui Wild, care părea a nu fi în apele sale. Acuza în mod vădit jignirea suferită, lovit în orgoliul său de caid în lumea interlopă. Era ca o operaţie fără narcoză, o incizie dureroasă şi sigură. Făcea eforturi vizibile pentru a nu-şi trăda sentimentele, dar maiorul citea pe faţa lui ca într-o carte deschisă. Ţintise bine. Indivizi asemenea lui, a căror avere era enormă, depăşind chiar propriile lor aşteptări, nu urmăreau numai sporirea bogăţiei, ci, poate, mai ales, creşterea şi păstrarea puterii, deţinerea monopolului în mediu. Or, potrivit celor povestite de maior, „Der Blinder" depăşise limitele admise, încălcase regulile jocului. Era în joc nu numai „operaţia" plănuită,

ci prestigiul său și al gangului pe care-l conducea. Flegmatic, Wild întrebă :

— Care-i răspunsul în privința obiectelor ?

— Vă referiți la tablouri ? Răspunsul e pozitiv. Veți primi ceea ce doriți, cu condiția să fiu și eu în posesia relațiilor necesare...

— Vreau un „Tintoretto" și un „Veronese" în primă urgență, apoi un „Cranach" cel Bătrîn. Sau toate deodată, cum vă e mai la îndemînă. Se poate face ?

— Cred că nu există nici un impediment. După cîte știu, unii dintre prietenii mei au așa ceva.

— Observ că nu vă faceți probleme în această privință. Eventual un „Paradis" de Tintoretto și un portret de Veronese. De la Cranach ce-o fi, o compoziție religioasă, mitologică ori un nud, mi-e indiferent. Ce ziceți ?

— O.K.

— Și încă ceva. Să nu vă faceți sînge rău în privința „Chiorului". O să mă ocup eu de asta. Și pentru că vreau și eu să mă țin de cuvînt, o primă informație. Dar mai întîi să vă întreb ceva — deveni el dintr-o dată mai familiar — ce știți despre marii armatori greco-americani ?

— Mai nimic. Ceea ce publică revistele de scandal, cîteva cancanuri despre viața lor particulară, despre averea aproximativă „und so weiter".

— Ați auzit despre afacerea „Mistrețul" ?

— Cîte ceva. S-a scris prin ziare. Unul care a sărit în aer !...

— Da, chiar el. Avea aici o firmă de „import-export", dar în realitate se ocupa cu traficul de arme, de stupefiante și... de tablouri. Cîndva am lucrat cu el, am făcut afaceri împreună, era un tip foarte des-

curcăreţ. Poate prea descurcăreţ ! A încercat, în ultimul timp, diferite business-uri. Unele i-au mers. altele nu. Cînd greşeşti în asemenea afaceri în care era el băgat nu ai multe şanse să supravieţuieşti dacă... trişezi.

— Adevărat ? A trişat ?

— Aşa se pare. A încercat să joace un rol care nu i se potrivea deloc, deşi faţă de partenerii săi a fost cît de cît corect. Cînd o caracatiţă se ascunde într-un nor de cerneală înseamnă că minte ? Şi totuşi nu a fost iertat. Era lacom, prea lacom. Voia să i se toarne zecile de mii de dolari picătură cu picătură... ca o adevărată perfuzie. I s-a efectuat, aşa cum a dorit, o adevărată transfuzie a sîngelui vieţii sale, la început, de ce nu i s-ar fi putut transfuza şi moartea ? El a avut unele legături de afaceri cu tandemul Meingast-Sauer şi... cu un armator grecoamerican din Atena, al cărui nume, pentru moment. îmi scapă. Ştiu însă că acesta are relaţii întinse, vreau să spun interese în California, în Florida şi o vilă în Creta. La ora asta, nici memoria mea nu funcţionează prea bine, aşa că va trebui să vă mulţumiţi cu atît. Restul... după primul colet. O.K. ?

— Einverstanden, Herr Wild.

Îl conduse pe Stancu pînă la uşă. După ce acesta ieşi, Wild apăsă pe un buton şi zise :

— Fă-mi legătura cu „Chiorul“ acum, imediat. Egon şi Ernie să devină „umbra“ lui Stancu, care a ieşit acum de la mine. Nu, nici o „operaţiune“, să-l păzească, înţelegi ? Dacă trebuie, să şi intervină, înainte de toate împotriva celor din banda „Chiorului“, fără însă ca ăştia să simtă ceva. E clar ? Îl vreau pe român în viaţă pînă am să vă spun eu. Da. să fie lăsată în pace şi Claudia, de ea o să mai fie

nevoie. Față de gorilele „Chiorului" nici o milă, auzi ?

Sună un alt telefon. Wild așeză primul receptor la locul lui și-l ridică pe celălalt.

— Alo, „Blinder", ce mai faci, bătrîne ? Nu te-am mai văzut de atîta timp, încît mi s-a făcut dor de tine ! Cum merg afacerile ? O.K. Mă bucur nespus de mult. Dar familia ? Perfect. Te rog să-i transmiți omagiile mele Mathildei, scumpei tale soții. Spune-mi, nu ai vrea să ne întîlnim ca pe vremuri, să sărbătorim... Cum ce ? Păi deschiderea noului tău cabaret ! Felicitări cordiale ! Herzlichsten Glückwunsch ! S-a făcut ! Atunci pe mîine...

Wild se sprijini de speteaza fotoliului, aprinse o nouă havană și urmări gînditor rotocoalele fumului.

În dicționarul enciclopedic „Nouveau Petit Larousse", frumoasa insulă Creta este descrisă destul de lapidar. Vechea Candia, insulă greacă din Mediterana ; 482 000 locuitori (cretani). Geografie : e o insulă alungită, constituită din lanțuri de munți calcaroși care se deschid spre cîmpii unde se dezvoltă culturile de grîu, viță de vie, citrice și măslini. Istorie : din mileniul al IV-lea, Creta devine un mare focar de civilizație. Cnossos cunoaște cea mai mare prosperitate în mileniul al II-lea. După secolul al XV-lea înaintea erei noastre a început declinul. Cucerită de romani (67 î.e.n.), de musulmani (826 e.n.), recucerită de Bizanț (secolul al IX-lea), insula devine o bază vențiană (secolul al XIII-lea) înainte de a cădea în mîinile turcilor (secolul al XVII-lea). Autonomă în 1898, Creta a fost realipită Greciei în 1913.

Dicționarul „Larousse" ar mai fi putut adăuga, fără să greșească, faptul că insula este atît de fru-

moasă, încît, de la Homer încoace, poeţii nu au contenit s-o cînte.

În această insulă fiecare piatră aminteşte de ceva ; fiecare stradă îşi are o istorie.

În cartierul rezidenţial din Heraklion se înalţă o vilă somptuoasă, clădită din piatră albă şi din sticlă, îmbinînd în chip fericit arhitectura antică cu stilul modern. Coloane dorice, capiteluri frumos ornamentate delimitează o verandă largă, pavată cu marmură albă şi neagră. Unsprezece camere, fiecare în altă culoare, din care cinci dormitoare cu mobilă stil, două camere de oaspeţi, două sufragerii, două camere de baie spaţioase de puteai întoarce o maşină în ele, la care se adaugă un living uriaş şi o micuţă cameră pentru birou. Servitorii, grădinarii, bucătăresele şi două gorile care-l însoţeau pe stăpîn ziua şi noaptea locuiau în altă aripă. Aceasta este una dintre locuinţele lui Stavros Polidis, american de origine greacă, armator care se ocupa însă şi cu alte afaceri mai mult sau mai puţin licite, cum ar fi traficul de maşini de ocazie, pe care le achiziţiona după un rulaj de circa 40 000 kilometri, le recondiţiona în atelierele sale de pe continent, apoi le revindea, cîştigînd sume fabuloase, comerţul cu diamante importate din Africa de Sud şi comercializate pe diferite pieţe din Europa şi America, traficul cu obiecte de artă şi... uneori, cu arme sau droguri. Avea interese importante în unele întreprinderi forestiere din Brazilia şi exploata şi cîteva localuri de noapte în Florida, unde se pierdeau şi se cîştigau averi imense la jocuri de noroc, nu totdeauna dintre cele mai ortodoxe. De fapt, mister Polidis, care în „States" trecea drept un Mecena al artelor şi un mare iniţiator

al unor opere de binefacere, în țara sa de origine exploata cîteva mii de muncitori, cărora le plătea salarii de mizerie. Averea sa, care a ajuns la cifre astronomice, provenea din afacerile foarte bănoase pe care acest întreprinzător businessman le-a încheiat imediat după terminarea celui de-al doilea război mondial. Pe atunci, în zonele occidentale ale Europei se găseau de vînzare multe arme rămase din timpul războiului și care se achiziționau la prețuri scăzute. Totul era să fii informat unde se desfăceau cele mai ieftine și unde puteau fi revîndute la prețurile cele mai ridicate. Iar Polidis avea o agenție de „informații" comerciale foarte bine pusă la punct. Așadar, de la un negustor de arme belgian a cumpărat 60 000 de pistoale „Mauser" cu 70 dolari bucata, de la un spaniol 40 000 pistoale-mitralieră ușoare, de fabricație engleză, cu 85 dolari bucata, un elvețian i-a vîndut 35 000 semiautomate cu 30 de dolari bucata, toate acestea fiind apoi revîndute, într-un timp record, în alte regiuni ale lumii, cu de trei pînă la cinci ori prețul la care fuseseră achiziționate! Rezultase un cîștig frumușel. Apoi a început să cumpere arme cu „mici" defecte : pistoale-mitralieră și automate cu unele piese lipsă, tancuri fără tunuri, avioane fără motoare, care apoi se reparau în ateliere anume amenajate acestui scop, în care lucra un personal bine calificat. Revînzarea lor i-a rotunjit bine bugetul. Banii au fost apoi reinvestiți și transferați în Statele Unite ale Americii și caruselul a continuat. Acesta era omul. În jur de 65 de ani, cu părul alb-argintiu, cu o față roșcată, brăzdată de vinișoare albăstrii, și cu ochii cenușii și pătrunzători exprimînd puterea și stăpînirea de sine. Stătea la

masa lui de lucru, studiind cîteva telexuri sosite de dimineață.

Se auzi o scurtă bătaie în ușă și în cameră își făcu intrarea secretara sa, Heleni Landis, o femeie de 23 de ani, de o frumusețe epatantă : părul negru, tuns cu breton, încadra o față ușor triunghiulară, cu pomeții înalți care-i dădeau o înfățișare orientală. Nas mic, puțin cîrn, buze pline și puternic arcuite, senzuale, ochii negri cu o privire întunecată, fixîndu-se asupra celui cu care vorbea cu o gravitate surprinzătoare.

Polidis se ridică în picioare, își aprinse o țigară și după ce trase cîteva fumuri o întrebă :

— Ceva nou... Heleni ?

Femeia zîmbi și chipul ei grav și aspru căpătă o lumină aparte.

— O telegramă urgentă de la München, mister Polidis... de la Dietrich !

— Citește-o !

Femeia îl privi cîteva clipe nehotărîtă, apoi ridică imperceptibil din umeri și citi : „Un muzeograf român sosit aici provoacă mari disensiuni între Wild și Blinder stop. Muzeograful în vizită la «Arizona» și contact baroneasa stop. Trimit după cele două colete stop. Aici ape tulburi stop. Aștept instrucțiuni stop. Dietrich."

Polidis se întoarse cu spatele la ea și făcu cîțiva pași pînă la barul din perete, de unde scoase o sticlă de coniac și-și turnă o porție destul de mare.

— Nu-i prea devreme, boss ?

Acesta o privi mirat, apoi goli paharul dintr-o sorbitură și zise :

— Ce părere ai, Heleni ?

Tînăra se așeză pe un fotoliu, picior peste picior.

— Interesantă telegramă !

— Asta-i tot ce poți să-mi spui ? De obicei ești mai perspicace, mai ales că zona respectivă ai bătut-o în lung și în lat. Ce înseamnă această rivalitate între cele două bande ? Credeam că această problemă e rezolvată odată pentru totdeauna... și apoi ce legătură poate fi între certurile lor și interesele mele ?

— Iată un pachet de probleme, boss, pe care trebuie să le abordez una cîte una ca să înțeleg întregul.

— Uite ce e, Heleni, cu mine să nu faci pe psihologa. Vino la obiect. Ce se întîmplă acolo, la München ?

Heleni ezită să răspundă imediat. Îl privi pe patron, care își turna din nou în pahar. Se gîndi că ar putea emite cîteva judecăți care însă riscau să fie lipsite de valoare și, la prima verificare, ar fi compromis-o. Realmente, nu știa nici ea ce s-o fi întîmplat la München. Aranjase în mod satisfăcător lucrurile cu Wild, îl contactase și pe „Der Blinder", iar Dietrich, care trebuia să-i supravegheze pe cei doi, era și omul ce urma să acționeze cînd planurile inițiale deveneau inoperante. Și iată, ceva s-a dat peste cap. Unde ? Ce ? Cum ? E limpede că nu putea răspunde înainte de a cerceta. Dar omul din fața ei cerea un răspuns și încă unul imediat ! Ce să-i spună ? Că-i incapabilă să răspundă ? După ce i-a dat o primă de cinci mii de dolari la întoarcerea sa de la München ca s-o „consoleze" într-un fel în urma morții prietenului ei, „Mistrețul" ? ! Deși boss-ul ținea la ea, în felul lui, acoperindu-i toate problemele administrative, economice, financiare, operative și... biologico-sentimentale, nu ar ezita, la o adică,

s-o arunce ca pe o măsea stricată, în cazul unui insucces. Fiindcă boss-ul nu ştia să piardă. Cel care risipea sute de mii de dolari pe opere de „binefacere", care-l scuteau de altfel de nişte impozite, care cheltuia fără rezerve la bursă ori la pocher nu înţelegea că se poate pierde uneori şi în asemenea afaceri, mai ales cînd acestea nu sînt tocmai curate ! Dar asta-i o altă poveste. După insucces, zicea cineva, cele mai bine întocmite planuri par absurde ! Absurde ? Nu, ale ei nu erau absurde ! Atunci ce se întîmplase ? Tatonă uşor terenul :

— Mă gîndesc, boss, că ar trebui să trăim de două ori : o dată ca să comitem inevitabilele greşeli şi a doua oară ca să ştim să profităm de ele !

Polidis o privi fără să clipească. Privirea lui dură nu era de bun augur. Raţionamentul ei era prea... masculin !

— Pleci imediat la München să limpezeşti lucrurile. Vreau o situaţie clară. Te vor însoţi Andros şi Renzo. Am investit prea mulţi bani în afacerea asta ca să pierd. Dincolo de faptul că, de Crăciun, cele două tablouri trebuie să fie expuse în pinacoteca mea din Paradise City. Am promis prietenilor mei americani şi mă voi ţine de cuvînt. Clar ? Şi mai e ceva. Te autorizez să dispui de orice sumă de bani ai nevoie, iar dacă trebuie vei folosi mijloacele cele mai tari. Numai să nu tragi cu tunul în vrăbii. Şi acum, îşi schimbă el vocea ca prin farmec, să trecem în camera cealaltă, mai am cîteva instrucţiuni să-ţi dau. Vii, baby ?

Fără nici un cuvînt, fata se supuse... ea nu avea prieteni, ea nu avea decît complici, ceea ce în cazul de faţă nu-i ajuta prea mult.

Era tocmai ziua şi ora cînd, din dispoziţia lui Dietrich, grupul Horst Sonder — Wilhelm Rikowsky trecea frontiera română.

CEA DE-A PATRA DIMENSIUNE

Olimpiu Varga, o dată cu începerea muncii în uzină, îşi reluă şi antrenamentele. În sala „Libertatea" veneau tot felul de cunoştinţe ce urmăreau cu plăcere modul în care fostul campion şi, de ce nu şi viitorul, evolua în ring. Într-o zi, după ce acesta îşi termină antrenamentul, în cabina sa îşi făcu apariţia un vechi prieten, Vasile Petroniu, însoţit de o tînără a cărei frumuseţe îi tăie răsuflarea. Era o femeie în jur de 25 de ani, de statură mijlocie, foarte bine proporţionată, cu faţa ovală, ochi negri şi un nas mic, uşor ridicat. Părul blond cenuşiu, bogat, purtat tinereşte îi punea în valoare fruntea. Buzele sale erau frumos modelate şi atunci cînd zîmbea lăsau să se vadă un şir de dinţi ca nişte perle.

Petroniu făcu prezentările.

— Diana Hurmuz, o veche şi statornică admiratoare de-a ta, care de cîteva săptămîni vine să te vadă la antrenament, dar tu nu ai avut ochi pentru ea.

— Probabil, zîmbi ea, ochii maestrului sînt îndreptaţi în altă parte... de altfel e foarte firesc să fie aşa. Precis că eu nu sînt singura lui admiratoare !

Varga rămase puţin descumpănit. Nu era obişnuit cu asemenea procedee de abordare, mai ales de către

un fost coleg de şcoală pe care nu-l mai văzuse... De cînd oare nu-l mai văzuse ? Să tot fie vreo cinci ani buni ! Şi acum, deodată, iată-l că reapare, vorbind de parcă s-ar fi despărţit ieri. Fără îndoială, ceva nu era în ordine. Dar tînăra...

— Prietenul dumitale, făcu Diana Hurmuz cu un ton puţin ironic, nu e prea vorbăreţ sau l-am deranjat într-un moment nepotrivit.

— Aş, de unde, nu vezi că-i îmbrăcat ? Doar că e puţin timid, ca să nu spun modest, de altfel ca adevăraţii campioni. Hai, Oli, termină-ţi toaleta mai repede, fiindcă in seara asta sînteţi invitaţii mei... nu, nu la restaurant, adăugă el văzînd faţa uşor încruntată a prietenului său, ci la mine acasă, unde sărbătorim ziua de naştere a prietenei mele. Nu mă poţi refuza, Oli, şi nici nu are cine să te vadă că nu duci o viaţă „sportivă", ce dracu, nu mai face mutra asta de fată de pension. Dacă nu vrei, nu bei şi gata, dar la mine trebuie să vii, ce, nu am împărţit ani de zile la internat şi bucuriile şi necazurile ? ! Asta nu se uită, bătrîne ! Ei, ce faci, vii ?

În acelaşi moment se deschise uşa şi în cabină intră antrenorul urmat de o tînără blondă tunsă scurt. Bombănind, acesta tocmai se adresa fetei :

— Hai, Veronico, că nu se întîmplă nimic, la ora asta şi-a terminat şi duşul şi e îmbrăcat... Se opri puţin contrariat văzînd că elevul său are vizitatori. Fata care-l însoţea rămase în prag, neîndrăznind să intre. Ezită o clipă şi apoi se întoarse şi dispăru pe sală. Varga făcu un gest de parcă ar fi vrut să se repeadă după ea, dar Petroniu îl prinse de braţ.

— Stai molcom, băiete. După tramvai şi după fete nu se fuge niciodată... vin altele.

— Cine... cine eşti dumneata ? intrebă Buru cu un ton ridicat.

— Un prieten... din copilărie căruia i s-a făcut dor de Oli, zise el, apoi se prezentă. Şi aici, arătă el spre fată, o altă prietenă. tot din copilărie, pe care a mînat-o acelaşi dor spre Oli. Sper că n-am încălcat nici un fel de regulamente, mai zise el, mimînd o sperietură caraghioasă care-l făcu simpatic.

Buru surîse cu indulgenţă.

— Nu-i interzis unui prieten să intre în cabină, dar îmi pare rău că am supărat-o pe Veronica... Ea a venit să se împace cu Oli, după atîta timp...

— Nu era nevoie, făcu acesta nervos. Nu am chemat-o eu aici, aşa cum nu eu am trimis-o să-i ţină companie lui Victor !

Buru îl privi curios, dar nu zise nimic. Interveni Petroniu, grosolan :

— Dacă aşa stau lucrurile, şi nu mă îndoiesc că spusele prietenului meu corespund adevărului, nu-i nici un păcat ! Ducă-se unde-o vrea, pagubă-n ciuperci ! Nu are el nevoie acum să se enerveze înaintea campionatelor zonale, nu ?

Privirile lui Varga şi ale femeii ce aştepta liniştită se încrucişară pentru o clipă. Ochii ei fulgerară, apoi, parcă temîndu-se să nu fie observată, îi aplecă. Dar acestuia îi fu de ajuns.

— Nea Buru, cred că va trebui s-o las în pace pe Veronica, aşa cum m-a lăsat şi ea pe mine tocmai cind am avut mai mare nevoie... Ştia că nu spune adevărul, dar o altă forţă, din afară, îl silea să vorbească astfel. Şarjă cu răutate în continuare : Ce, Victor s-a dat la fund ori s-a însurat ? În orice caz, eu nu sînt o manta de vreme rea !

Buru îl privi din nou, de astă dată cu mirare şi necaz. Nu-l mai recunoştea. După un timp, zise :

— Vorbeşti cu păcat, băiete, şi o ştii tot aşa de bine ca şi mine. De fapt, eu am convins-o să vină aici. Dar, drept să-ţi spun, acum îmi pare rău !

Varga ripostă ca muşcat de un şarpe :

— Nu trebuia, maestre, să te amesteci. La urma urmei e treaba mea, nu ? Sau crezi că nu sînt destul de mare ca să mă descurc singur ? mai făcu el pe grozavul.

Buru se întoarse şi, fără un cuvînt, ieşi.

Varga îşi îmbrăcă haina, îşi potrivi cravata în faţa oglinzii, după care, privind-o pe Diana, zise cu o voce afectată :

— Ei, acum, dacă mă mai vreţi, putem să încălecăm, ce ziceţi ?

Ieşiră cu toţii, îndreptîndu-se spre o „Dacie" galbenă care aştepta în capătul străzii.

Petroniu se urcă în faţă, lîngă şofer, în timp ce Diana şi Oli luară loc în spate. Maşina demară. Ca din întîmplare, genunchiul femeii se lipi strîns de cel al lui Varga, iar mîna acesteia, fierbinte şi neastîmpărată, se strecură sub braţul lui, pe care-l strînse afectuos.

Aşa începu romanul de dragoste dintre Diana Hurmuz-Manu şi tînărul Olimpiu Varga, campion la box.

Era ora 13,00 cînd Roman şi Zara ajunseră la spital. Vizita profesorului cu asistenţii săi trecuse de mult şi, înainte de a intra în camera bolnavului, cei doi solicitară o discuţie cu specialistul. Convorbirea aceasta era un moment obligatoriu pentru a putea

înțelege cît mai exact evoluția sindromului depresiv pe care îl acuza Sava.

Profesorul îi primi cu multă amabilitate, îi ascultă cu răbdare, după care le explică în ce constă boala lui Ilie Sava, pierzîndu-se într-o serie de amănunte de ordin medical. Dîndu-și seama de acest fapt, zîmbi, adăugînd :

— Este încă sub observație, i se fac unele analize pentru precizarea diagnosticului, așa că nu mă pot încă pronunța. Bolile nervoase sînt dificil de depistat și mai dificil de tratat. Am în vedere și comportamentul bolnavului, care este foarte contradictoriu.

— Dumneavoastră știți mai bine decît noi ce boală are și cum trebuie tratată, zise Roman. Ceea ce am dori de la dumneavoastră în prezent este să ne permiteți să-l audiem într-o cauză penală.

— Poate fi șocant acest interogatoriu ?

— E vorba doar de cîteva precizări... care nu văd cum l-ar putea tulbura prea mult.

— Poate ar fi bine să-l consultați și pe medicul său de salon, doctorul Darie Davidescu ? !

— Deși ne ajunge permisiunea dumneavoastră, nu-l vom ocoli.

Rezerva în care era internat Ilie Sava era o cameră spațioasă, cu două paturi, o masă, trei scaune, un cuier și o fereastră mare care dădea spre curtea spitalului. Intrînd, s-au lovit de sora tînără și blondă, îmbrăcată într-un halat impecabil, care tocmai deschidea ușa. Zîmbind puțin fîstîcit, Roman își ceru scuze, arătîndu-i legitimația. Femeia surîse la rîndul ei, făcu un gest cu mîna și ieși.

Cei doi ofițeri se apropiară de patul bolnavului, trăgîndu-și cîte un scaun. Acesta îi privi nedumerit,

apoi, recunoscîndu-l pe căpitanul Zara, zîmbi oarecum mirat.

— Cum vă simţiţi? întrebă politicos Zara. După ce primi un răspuns evaziv, făcu prezentările, apoi reluă. Colegul meu vrea să se întreţină puţin cu dumneavoastră, dacă, bineînţeles, nu aveţi nimic împotrivă şi dacă starea sănătăţii vă permite.

— S-a întîmplat ceva ? întrebă acesta surprins.

— Da de unde ! E vorba doar de a limpezi cîteva amănunte din declaraţiile dumneavoastră anterioare, pentru a le putea corobora cu altele. O chestie de rutină, altfel înaintăm greu în hăţişul ăsta de afirmaţii, negări şi recunoaşteri, neclarităţi şi cîte altele. Cine poate şti la un moment dat al anchetei ce este important ? Poate că tocmai un element nesemnificativ să devină cheia problemei atunci cînd e pus în legătură cu alte verigi ale aceluiaşi lanţ. Dar nu vă plictisesc ?

— Dimpotrivă, îmi face plăcere să mai schimb o vorbă cu cineva care nu se referă la boala mea ori la profesiune. E interesant ceea ce spuneţi. Puteţi să mă întrebaţi ce doriţi, am să mă străduiesc să vă răspund după ştiinţa şi puterile mele modeste.

— Aţi afirmat, începu Roman, într-unul dintre interogatoriile ce vi s-au luat, că aţi intervenit pentru cooptarea Hildei Wirth în colectivul de restaurare al profesorului Dan Vrancea. Puteţi să ne relataţi mai amănunţit cum aţi procedat în acest sens şi de ce ?

— De ce, e simplu. Talentul Hildei era evident şi, în plus, avea o înclinaţie specială pentru amănunte. Astfel, era în stare să recunoască un pictor după o tuşă, o linie, o anumită umbră aşternută pe faţă. Era extraordinară în acest sens. Făceam uneori pariuri cu alţi pictori cu privire la identitatea unui

maestru dintr-o şcoală oarecare, pe care Hilde îl recunoştea aproape întotdeauna. Era de mare folos colectivului, date fiind şi cunoştinţele sale de specialitate.

— Şi cum aţi procedat ?

— M-am adresat lui Dan Vrancea, căruia i-am relatat acest fapt ce mi se părea ieşit din comun. Profesorul o cunoştea de la şcoala de artă, o remarcase şi el, dar nu sub acest aspect. A fost imediat de acord să-i ofere o şansă...

— O clipă, vă rog. Cum aţi ajuns la Dan Vrancea ? V-aţi dus aşa direct la muzeu ?

Sava se uită lung la căpitan, parcă ar fi vrut să intuiască ce stătea în spatele acestei întrebări, mai ales că doar a declarat că a fost la profesor. Ezită un timp şi apoi se hotărî.

— Nu chiar direct. M-a recomandat un prieten care, cîndva, a făcut pictură şi-l cunoştea pe profesor de mai mult timp. Fuseseră, după cîte ştiu, împreună la studii, în Anglia.

— Cum îl cheamă ?

— Nu e pictor, ci contabil la întreprinderea „Flacăra". Îl cheamă Radu Victorin. Făcea parte din cercul nostru şi, auzindu-mă într-o zi discutînd această problemă, mi-a oferit sprijinul său.

— Spuneaţi că „făcea" parte din cercul dumneavoastră de prieteni ?

— Da, pentru că de la un timp nu l-am mai văzut. Cred că-i plecat undeva ori e în concediu.

— Şi cam de cînd a plecat ?

— Cred că... staţi puţin, nu cumva credeţi... de fapt cam după... arestarea profesorului ! Ar putea fi vreo legătură între... dar nu se poate, e exclus !

— Ce anume e exclus ?

— O legătură între cazul profesorului și Radu Victorin !

— De ce credeți asta ?

— Dar nu-i posibil ! Ar fi, cum să spun... înseamnă că eu... am contribuit...

Se înroșise de tot la față și gesticula cu mîinile. Roman interveni cu o voce calmă.

— Liniștiți-vă. Nu am făcut nici o relație între cele două cazuri, evident, dacă cel de-al doilea ar putea fi numit ca atare. Am vrut doar să știu de ce excludeți dumneavoastră „orice" legătură. Cu alte cuvinte, voiam să cunosc părerea dumneavoastră în această problemă, atîta tot.

Și fiindcă de cîtva timp sora reintrase în rezervă și se tot învîrtea prin cameră, neștiind cum să-i facă să înțeleagă că ar fi timpul să plece, Roman zîmbi către ea liniștitor, apoi zise :

— Cam asta ar fi tot... deocamdată, dacă s-o mai ivi ceva...

— Vă stau la dispoziție dacă vă pot ajuta cu ceva în prinderea autorului acestei mîrșave crime.

Căpitanul Zara era nedumerit. Trebuia să i se pună acestuia mai multe întrebări, doar planul îl făcuseră împreună. De ce oare Roman nu mai insista ? Intervenise ceva nou care-i scăpase lui ? Privi întrebător la Roman, dar acesta se uita în cu totul altă parte. Și cînd tocmai voi totuși să întrebe ceva, Roman se ridică, luîndu-și rămas bun cu multă amabilitate. Nu a avut încotro și a trebuit să-l urmeze. Pe sală, Roman se opri o clipă, așteptînd-o pe soră.

— Vă supărați dacă vă întreb ceva ? Nu aici.

Aceasta păru mirată, dar nu zise nimic, apoi le făcu semn să o urmeze. Ajunseră în biroul medicu-

lui de gardă. Îi rugă să se așeze, iar ea scoase dintr-un frigider o sticlă cu apă minerală. Întrebă :

— Doriți o cafea ?

— Numai dacă-i foarte neagră și amară ! răspunse Roman glumind.

În timp ce făcea cafeaua, sora le arunca cîte o privire, apoi se hotărî.

— Ce doriți să știți ?

— Dacă l-a vizitat cineva pe Ilie Sava, zise repede Roman.

— Cît am fost eu de serviciu a avut doi musafiri. Făcu o pauză, le servi cafeaua, se așeză pe un scaun și continuă : Femeia avea părul lung și blond, era înaltă și... eu știu ? Oricum, era o femeie frumoasă. Răspundea la numele de Diana, dacă am reținut eu bine ! Bărbatul era prezentabil, destul de bine legat, cu umeri atletici. Am remarcat că vorbea puțin graseiat. Numele însă...

— Stimată tovarășă...

— Liana !

— Voiam să spun că sînteți o comoară.

Aceasta zîmbi cald, plăcut și puțin cochet.

— Din cauza cafelei ?

— Pentru cafea vă mulțumim, a fost excelentă, dar memoria dumneavoastră e, într-adevăr, prodigioasă.

— Mulțumesc. Meseria mă obligă să fiu foarte atentă. Regret doar că n-am reținut mai multe amănunte.

— Nu face nimic. Ne ajunge ceea ce ne-ați relatat. Poate va mai primi anumite vizite ? !

— Posibil. Dar... de ce vă interesează persoana lui ? E... ceva cu el ? ! E un caz ?

Era curiozitate feminină ? Era întrebarea unui om care a citit multe romane polițiste ? Poate și una și alta.

Pentru o clipă se lăsă o liniște deplină.

— Am spus ceva rău ? sparse ea tăcerea.

Cum să fii supărat după ce femeia te-a ajutat, iar atunci cînd surîdea, fața ei micuță dar serioasă, poate chiar severă, se transforma complet. Era ca și cum ochii ei primeau noi străluciri, în ei aprinzîndu-se niște luminițe gălbui.

— Nu ați spus nimic rău, făcu Roman, dar...

— ...mă amestec în treburi care nu mă privesc. Asta era ceea ce doreați să-mi comunicați ?

— Exact, dar într-o formă mult mai politicoasă, bineînțeles.

— Nu vă faceți griji inutile. Dacă pot să vă ajut cu ceva o voi face și în viitor. Știți, mă pasionează aceste lucruri la nebunie, dar aici bolnavul e bolnav !

— Înseamnă că ne înțelegem de minune. Încă o dată vă mulțumesc pentru cele relatate și sper să ne revedem.

Plecară. În stradă, Zara izbucni :

— Parcă era vorba să-l chestionezi și asupra altor probleme... de ce n-ai făcut-o ?

— Nu era momentul, căpitane... cred că vom mai avea timp. Nu trebuia să-l înfricoșez. De altfel, am aflat o serie de lucruri care relansează ancheta, nu găsești ?

— Te referi la Diana Hurmuz-Manu ?

— Și la ea, evident. Ce-o fi căutat la el ? Nu știam că sînt în relații de prietenie...

— Sau de afaceri ? !

— Posibil. Trebuie să verific. Dar bărbatul ?

— Radu... Radu... ne apare cineva cu numele ăsta în cauză ?

— Eventual... „dispărutul" !

— Radu Victorin ? Posibil. Ce-ar fi dacă l-ai verifica puțin la serviciu, la domiciliu și la cazier ? Nu se știe niciodată...

— De acord. Ne vedem mai tîrziu ?

— Voi fi la sediu cel mult peste o oră.

Un văl întunecat cuprindea cerul, dar vîntul asedia neîncetat și punea pe fugă cețurile năvălitoare, zdrențuindu-le pe alocuri ori destrămîndu-le complet. În fața ferestrei deschise, privind castanii desfrunziți din curte, Nedelea își expunea obrazul rafalelor unui vînt rece, prevestitor de ninsoare. „Măcar de-ar ninge odată, am ști și noi o socoteală", își zise, pomenindu-se vorbind de unul singur. „Oricum, a fost o toamnă lungă și frumoasă și îmbelșugată. Bine ar fi fost dacă și «recolta» noastră ar fi fost mai... abundentă ! Dar am semănat bine... timpul recoltei însă nu a venit încă. Totul e să știi să aștepți cu răbdare, cu multă răbdare, mama ei de răbdare ! Aici e vorba de oameni, iar în materie de oameni greșelile se plătesc foarte scump".

Afacerea recuperării tablourilor începea să se complice. Interveneau mai multe necunoscute, iar pericolul ce-l pîndea pe Mișu Stancu devenea tot mai mare. Își aminti dintr-o dată, nici el nu știa de ce, discuția cu directorul Muzeului Municipal care i-a făcut o întreagă teorie despre valoarea operelor de artă. „Orice obiect de artă are mai multe valori, zicea. În primul rînd una comercială («în primul rînd ? mă rog, e o chestie de concepție»), pe care o stabilesc negustorii și amatorii, cu alte cuvinte, valoarea pieței.

Așa, de exemplu, în cadrul unei licitații organizate în sala de vînzări a casei «Christie's» din New York, o pictură a lui Pablo Picasso, din 1923, a fost adjudecată cu peste patru milioane dolari. Tabloul intitulat «Femeie așezîndu-și pălăria» aparținea unui cunoscut om de afaceri american. Numele noului proprietar nu a fost dezvăluit. Suma plătită a surprins pe experți, deoarece lucrarea lui Picasso era evaluată de specialiști la mai puțin de trei milioane de dolari. Recordul pentru o operă a lui Picasso îl deține autoportretul intitulat «Yo», care a fost cumpărat cu peste cinci milioane de dolari. În al doilea rînd, obiectul de artă are o valoare afectivă care face ca un asemenea obiect, în speță un tablou, oricît de mediocru ar fi («ceea ce, evident, nu e cazul»), să capete un preț uriaș («ce nu-i în stare să facă un maniac milionar pentru un obiect pe care-l îndrăgește !»). În fine, mai are și o valoare artistică («cu asta trebuia să fi început, nenicule !»), o valoare pură, dezbrăcată de orice factori exteriori ! Cine nu a auzit de Rafael, celebrul pictor al Renașterii italiene. Precizia desenului, armonia suverană a liniilor, un colorit de o delicatețe infinită etc.... etc.... În timpul vieții, pictorul s-a bucurat de celebritate. Și totuși a existat și în cazul lui lipsa de înțelegere care s-a manifestat nu o dată de-a lungul istoriei față de opere desăvîrșite. Astăzi, la cinci secole după moartea sa, «divinul» Rafael rămîne încă de descoperit. Firesc ? Nu ? Orice mare creație se redescoperă continuu. Ei bine, astăzi picturile lui Rafael se află toate în muzee sau în colecții particulare. Din ultimele vor mai ieși doar prin vînzare sau... Dacă nu se va face vreo «descoperire» răsunătoare, așa cum a fost aceea a «îngerului», sînt foarte puține șanse ca vreo nouă

pictură de Rafael să ajungă pe piaţa mondială a artei...".

— Decît dacă vreo pînză a lui Rafael a fost sustrasă şi...

— Evident ! răspunse directorul muzeului, dar eu nu m-am referit la acest aspect, deşi... nu e exclus ! Desenele lui Rafael sînt la fel de rare. Cu puţini ani în urmă s-a produs un eveniment care a stîrnit emoţie în cercurile amatorilor : punerea în vînzare a unui „Cap de cal". Desenul avea o tehnică perfectă, fiind o schiţă pregătitoare pentru tabloul „Întîlnirea lui Leon I cu Attila" din Camera lui Heliodor. Provenienţa lui era cu totul aparte : o colecţie particulară engleză din care desenul cu pricina nu ieşise niciodată din secolul al XVIII-lea. Rezultatul a fost peste orice aşteptări, desenul fiind adjudecat de miliardarul american Ian Woodner la un preţ fabulos. E un exemplu tipic al modului în care se formează valoarea comercială a unui obiect de artă, dincolo de valoarea lui artistică.

„Bună şi teoria asta. Bune şi reperele de istoria artei, dar... Înţelegerea complicatelor resorturi care stabilesc valoarea unui tablou este importantă, asta însă nu este de natură să ne ajute prea mult în acţiunile ce trebuie întreprinse acum. Care va fi pasul următor ? Se pare că obiectele de artă sustrase au fost trecute prin Grecia. Cel puţin aşa indică primele informaţii. Măcar dacă ar fi absolut exacte. Dar ele pot pleca pe altă rută ? Pare firesc. Eventual, chiar pe o filieră necunoscută ? De asemenea posibil. Şi unde ? Şi la toate aceste întrebări trebuie să răspund repede ! Anchetarea lui Meingast şi Sauer ?

Dar cunoştinţele lor sînt limitate. Deci pasul următor va trebui să fie plecarea lui Roman ! Şi acum, colac peste pupăză, a apărut asasinarea Hildei Wirth... E oare vreo legătură între acest caz şi celelalte ? Care ? Dacă am acredita ideea «înlăturării» fizice a Hildei pentru a o amuţi pe veci, fiindcă un mort nu mai poate să vorbească, înseamnă că acela care a ordonat crima sau cel care a executat-o s-a temut de un pericol latent pe care-l prezenta victima ! Dar Hilde, care ne-a părut tuturor sinceră, nu a vorbit nimic. Din depoziţiile ei şi din desele convorbiri avute nu a rezultat că ar fi ştiut ceva. Cu siguranţă că fata nu a disimulat nimic. Dimpotrivă, dispreţuindu-l pe Meingast, s-a oferit chiar să ne ajute. Deci aceasta nu a trişat sau... nu mă mai pricep la oameni. Dar dacă tocmai din acest motiv a fost suprimată, fiindcă voia să ne ajute ? În acest caz însă trebuia să fi avut posibilitatea concretă de a afla ceva ori, cel puţin, să fi inspirat criminalilor o temere puternică pe baza unor elemente, date, fapte pe care ea totuşi le cunoştea ori ei credeau că ea le cunoaşte. Au vrut prin această crimă să împiedice ceva... Evident, nu e crimă-pedeapsă, mai curînd acţiune preventivă. Ticăloşii ! Şi dacă au mirosit ceva ? Atunci... cum ? Prin ce mijloace ? Despre acest fapt nu ştiam decît eu, Roman şi Hilde. E oare posibil ca vreunul dintre noi să se fi trădat în vreun fel oarecare ? Exclus. După împrejurările stabilite la cercetarea efectuată la faţa locului e limpede că a acţionat cineva cunoscut de victimă, întrucît unui străin nu-i deschidea uşa. Logodnicul ei ? Nu e cazul... deşi comportarea acestuia este destul de ciudată, contradictorie. De fapt, acest amănunt mai trebuie cercetat. Meingast,

«logodnicul» abandonat ? Imposibil ! Se află după gratii. Vreun complice al acestuia ? Cine ? Deci ancheta în cauza privind furtul de tablouri de la muzeu nu este completă. Fie că cercetările nu au fost adîncite şi extinse în mod corespunzător, ramificaţiile infracţionale fiind mult mai largi, fie că, în mod deliberat, principalii protagonişti şi-au acoperit unul sau mai mulţi complici, contînd pe un ajutor din afară. şi care în prezent sînt dirijaţi... Aceştia ar putea să fie executanţi şi să mai recruteze şi alţi infractori pentru a întreprinde alte delicte mai mult sau mai puţin periculoase. Eventual, chiar să menţină legături cu infractori străini ! Şi dacă asasinatul a fost o simplă diversiune, cu scopul de a ne bloca în cercetări, timp în care criminalii pregătesc o altă legătură care să ne ia nepregătite ? Posibil şi... probabil. Admiţînd însă oricare dintre aceste ipoteze rezultă că : asasinarea Hildei are o legătură directă cu afacerea tablourilor şi ca urmare investigaţiile şi cercetările trebuie orientate ţinînd seama de acest aspect ; trebuie să luăm măsuri pentru a preveni şi contracara orice altă infracţiune similară ori avînd contingenţă cu o posibilă sustragere de obiecte de artă. Şi totul să fie corelat cu sprijinirea permanentă a misiunii maiorului Mişu Stancu".

Încă marcat de toate aceste gînduri, Nedelea îl sună pe ofiţerul de serviciu, îi ceru să-i facă legătura cu unitatea care se ocupă cu paşapoartele şi controlul străinilor şi să-i cheme la el pe căpitanii Roman şi Zara.

Cei doi intrară în cameră, iar colonelul le făcu semn să se aşeze în cele două fotolii de lîngă măsuţa rotundă. Tocmai atunci sună şi telefonul, iar Nedelea,

ridicînd receptorul, își puse între buze țigara pe car
o plimbase de o jumătate de oră printre degete
Roman folosi acest prilej ca să i-o aprindă. Acur
avea și el voie să fumeze. Convorbirea a fost scurtă
De fapt, colonelul exprima interlocutorului său
bănuială care-l frămînta de mult, dar care se con
turase mai ales în urma ultimelor concluzii trase di
evoluția evenimentelor. Vocea de la celălalt capăt a
firului tocmai întreba :

— Ați putea să ne dați unele indicații mai precis
în această direcție ? Bunăoară : numele și prenumele
porecla, semnalmentele, locul și data, măcar aproxi
mative...

— Nu, nu pot da mai mult decît cunosc sau... pre
supun. Aș apela însă la vigilența oamenilor dumnea
voastră. Mai ales că bănuiesc că trecerea nu se v
face cu pașapoarte pe numele reale, ci „împrumu
tate", ceea ce, de fapt, complică mult lucrurile, îm
dau seama. Poate că o șansă ar fi faptul că au ma
fost pe la noi... În orice caz, dacă sînteți de acord
vă trimit un ofițer care să vă dea toate amănuntel
cunoscute și eventual să răspundă la întrebările spe
cialiștilor dumneavoastră.

— O ultimă întrebare. Pe ce vă întemeiați presu
punerea ?

— Pe logică și pe... intuiție !

— Așteptăm ofițerul și vom face tot ce puten
Colonelul așeză receptorul în furcă și îi privi p
cei doi ofițeri.

— O nouă încercare de penetrare la noi ? întreb
Roman, profund interesat.

— Mai curînd o presupunere avînd la bază cîtev
elemente, patru la număr, pe care am vrut să vi l

aduc la cunoştinţă. Nu înainte însă de a trece în revistă stadiul actual al cercetărilor pe care le efectuaţi. Mai întîi o întrebare : căpitane Zara, eşti pregătit să iei în primire ancheta ?

— Da, tovarăşe colonel, răspunse acesta fără nici o ezitare.

— Bun, în acest caz îl vei lua ca ajutor pe locotenentul major Dan Vidraşcu. Este inteligent, tenace, îndrăzneţ şi a dobîndit o oarecare experienţă în munca judiciară, zise Nedelea, apoi se întoarse spre celălalt ofiţer.

— Roman, eşti pregătit să pleci în noua ta misiune ?

— La ordinul dumneavoastră !

— Bine, atunci ascultaţi-mă cu atenţie...

Instruirea celor doi s-a desfăşurat sub forma unei discuţii libere, în cadrul căreia s-au schimbat păreri, s-au avansat propuneri şi au fost analizate elementele de bază ale cazului. Treptat, un plan întreg prindea contur.

— Cred că-l am în mînă pe autorul crimei ! zise Zara cu glas hotărît.

— Poate ! răspunse Nedelea, dar nu uita, e foarte posibil ca prezumtivul criminal să nu fi operat singur. Şi, oricum, nu din proprie iniţiativă. Apoi ar mai fi un lucru, aş zice eu capital : trebuie să-i dovedeşti vinovăţia ! Ai suficiente probe în acest sens ? Nu mi-ai demonstrat pînă în prezent. Ce ar fi să adînceşti cercetările, să lărgeşti puţin sfera căutărilor, să afli noi elemente probatorii, să înlături altele, neconcludente, eventual s-o iei de la început ? ! Îmi place entuziasmul tău, dar acesta nu-i suficient pentru elucidarea cazului. Trebuie să stabilim dacă avem de-a

face cu un criminal sau cu mai mulţi. Nu trebuie să ne lăsăm înşelaţi de aparenţe. Se mai poate întîmpla să şi greşim cînd ne pripim ! surise aproape imperceptibil şeful.

Telefonul zbîrnîi prelung. Colonelul îl lăsă să sune de cîteva ori, apoi ridică receptorul. Ascultă încordat, în timp ce zîmbetul de pe faţa lui se transforma într-o adevărată grimasă. Închise, apoi se întoarse spre cei doi, zicînd calm :

— Apropo de greşeli, mi s-a comunicat adineauri de la spital că pacientul Ilie Sava a... dispărut !

COŞMAR

Mişu Stancu parcă maşina într-un loc puternic iluminat, în imediata apropiere a străzii Pestalozzi. Scoase cheia din contact şi se îndreptă hotărît spre o trecere îngustă, de unde putea ajunge mai repede la hotel. Trebuia să se schimbe cît se poate de repede, ca să meargă apoi la barul „Arizona", unde era aşteptat. Se gîndi că poate în noaptea asta va rezolva o parte a ecuaţiei. „Corespondentul" său ca de obicei, s-a ţinut de cuvînt. „Coletele", adică tablourile, erau în maşină, alături de care se găsea un „înger de pază". Poate că acum... Dacă, bineînţeles, caidul münchenez nu va încerca să-l plimbe sau... să-l înşele. Ştiind cu cine are de-a face, se aştepta la orice.

Deşi începuse să fulguiască, nu era frig deloc. Acest „Durchgang" prin care păşea acum, cu mîinile adînc înfundate în buzunarele impermeabilului, pă-

rea pustiu. Rămase o clipă pe loc, privind cum cădea zăpada. Biciuiţi de vînt, fulgii se lipeau de obrajii lui, lăsîndu-i senzaţia unor arsuri reci.

Şi, în acest moment, mai mult intui decît simţi prezenţa unei persoane în întuneric. Se-ntoarse fulgerător şi o văzu pe... Nori ! O Nori îmbrăcată într-un pardesiu lung, închis la culoare, pantaloni negri reiaţi, avînd pe cap o perucă neagră al cărei păr îi cădea pe umeri. Îl privea nemişcată.

— Ce întîlnire plăcută, Fräulein, presupun că-i total întîmplătoare, zise el zîmbind. Credeam că ai plecat ? !

— Întîlnirea nu-i deloc întîmplătoare, te aşteptam. Am venit să-ţi spun să nu te duci la hotel în seara aceasta. În fine, trebuie să dormi în altă parte !

— Dar ce s-a întîmplat ? Hotelul vostru nu-mi mai oferă adăpost ?

— Te rog, nu pune întrebări caraghioase ! Eşti aşteptat în cameră. Iar eu, după cum vezi, m-am înapoiat !

— De către un bărbat înarmat cu un „Faustpatrone" ?

— Umorul negru nu-mi face nici o impresie. Apoi află că te aşteaptă... o femeie...

— Frumoasă ?

— ...mai periculoasă decît un şarpe cu clopoţei.

— Pasiunea mea este să îmblînzesc şerpi !

— ...Care, la rîndul ei, e însoţită de doi indivizi, „killeri" profesionişti. E clar ? !

— Ca lumina nopţii !

Mişu o privi lung şi, mulţumindu-i călduros, o întrebă în trecăt, ca un fapt divers :

— Pentru cine lucrezi tu, nepreţuita mea Nori ?

— Cu un surîs care i se insinuă pe întreaga față, ea răspunse :

— În seara asta pentru tine, Schätzchen, și... pentru patron, desigur. Vorba aceea, îmbinarea plăcerii cu utilul !

Apoi, fără să-i dea răgaz s-o mai întrebe ceva, se întoarse și dispăru în întuneric.

Stancu rămase pe loc, privind în urma ei. „Oare e o glumă și Nori încearcă să se distreze ? Puțin probabil. Vor să mă îndepărteze de hotel ? Perfect, dar cine și, mai ales, în ce scop ?" Analiză rapid toate ipotezele posibile. „Are oare cineva interesul să-i salveze pielea ? Evident. Putea fi boss-ul de la «Arizona» sau... bineînțeles, cum de nu m-am gîndit mai înainte ? ! Dar atunci înseamnă că Nori e un alt «înger păzitor». Și de ce n-ar fi, la o adică ? O provocare ?" Făcu cîțiva pași în direcția hotelului, apoi se opri nehotărît. „«Cherchez la femme !» Ce să creadă despre ea ? E greu de descifrat. Oare cine spunea : «Faci o nedreptate cînd lauzi un lucru pe care nu-l pricepi, dar faci o nedreptate și mai mare cînd îl batjocorești»".

Se hotărî să se lase păgubaș și... se întoarse la mașină. Controlă dacă totul e în regulă, privi în jur, se așeză la volan și demară.

Se plimbă un timp prin centru, apoi făcu un tur prin cîteva cartiere rezidențiale, mai ales prin Nymphenburg, asigurîndu-se mereu dacă nu este urmărit. În cele din urmă opri în fața unei cafenele. Intră și se așeză la o masă, aproape de fereastră, de unde putea să-și supravegheze mașina. Ceru o cafea cu lapte și brioșe calde. Rămase acolo preț de o jumătate de oră, timp în care nu se întîmplă nimic. Plăti și ieși. Cînd ajunse la „Arizona" era 22,40. Parcă

mașina direct pe trotuar, sub privirea înțelegătoare a portarului galonat. Scoase din portbagaj un colet sub forma unei planșete de desen și grăbit intră în local.

Sala barului era plină. Nici un loc la mese și nici pe taburetele de la tejghea. Peste tot cupluri care stăteau în picioare, așteptînd să le vină rîndul. Pe ringul de dans, neîncăpător pentru această mulțime de trupuri ce se legăna în sunetul unei muzici languroase, pe lîngă cîteva perechi de dansatori mai tineri, erau multe cupluri de bătrîni cu tinere animatoare, închipuind un tablou de pictură suprarealistă nu de cea mai bună calitate.

Stancu traversă sala fără grabă, ferindu-se cît se putea în această magmă de trupuri incandescente. Cînd ajunse la ușa acoperită cu perdeaua de pluș, un tînăr îmbrăcat într-un smoching negru îl întîmpină, înclinîndu-se adînc. Fără nici un cuvînt, tînărul îl conduse în cabinetul boss-ului, îi deschise ușa și dispăru.

Cu o mină jovială, Wild se sculă de la birou și îi veni în întîmpinare, strîngîndu-i mîna cu putere. Apoi, fiecare se așeză într-un fotoliu în jurul unei măsuțe acoperită cu aramă sculptată, pe care stăteau cîteva sticle multicolore, predominînd, cum era firesc, whisky-ul.

— Brandy ? făcu Wild.

— Dacă-i „Napoleon", surîse maiorul, parcă ar merge, mai ales în noaptea asta cam friguroasă.

După ce umplu două cupe, din care una o întinse musafirului, Franz Wild închină :

— Pentru o cooperare fructuoasă !

— Și sinceră, cu bucurii de ambele părți !

Caidul rînji și sorbi din lichidul auriu. Stancu bău și el puțin și îndată simți licoarea catifelată cum îi arde, în mod cît se poate de plăcut, stomacul. Era într-adevăr excelent coniacul !

Wild îi întinse o cutie de metal, apoi zîmbi, aducîndu-și aminte de preferințele musafirului, o retrase, își alese din ea o țigară de foi, o pipăi cu degetele sale butucănoase, mormăind ceva neinteligibil, îi tăie capătul cu un cuțitaș aurit și o aprinse. Trase cîteva fumuri cu nesaț și zise :

— Pot să înțeleg că venirea dumneavoastră la mine, deși îmi face o deosebită plăcere întotdeauna, de data asta are o semnificație specială ?

— Herr Wild, sînt în posesia unuia dintre tablourile pe care le-ați cerut.

— Da ? Dar asta-i ceva minunat. Wunderbar ! Ard de nerăbdare să îl văd !

Stancu se sculă de pe fotoliu și se duse la masa pe care așezase coletul. Desfăcu cu multă atenție hîrtia care-l învelea, urmărit cu un viu interes de către boss, căruia nu-i scăpa nici o mișcare. Scoase apoi pînza, ambalată într-un mod special, avînd deasupra un strat protector dintr-un lenaj cu fibre deosebite, și o expuse pe o servantă. Aprinse toate luminile, apoi arătă spre tablou, spunînd :

— O operă realizată de Iacopo Robusti Tintoretto, pictor italian născut la Veneția, în 1518, decedat în 1594, maestru care a creat mai ales lucrări inspirate după teme religioase și istorice, remarcabile printr-o ardoare genială și prin forța coloritului. Aici se poate vedea o scenă biblică.

Wild privea în tăcere pictura. Pe față i se putea citi admirația. Deși nepriceput în artă, știa să aprecieze frumosul. Ochii îi sticleau și sorbea mereu din

cupa de coniac pe care şi-a reumplut-o de cîteva or. Se lăsă o tăcere grea. Wild continua să bea, să fu meze şi să privească. La un moment dat, Stancu în cercă un sentiment nedesluşit de nelinişte.

„Oare ce s-o fi întîmplat ? gîndi el. Mi-o fi ghici jocul sau, pur şi simplu, a devenit suspicios ? Să f greşit undeva în ceea ce am spus ? Nu cred, dar chiai dacă ar fi aşa, poate el să ştie mai mult decît mine ! Ar putea. În definitiv nu deţin eu în exclusivitate monopolul datelor. Totuşi, documentarea mea, destul de greu realizată aici, a fost cît se poate de completă. Ar putea cineva să facă şi un seminar cu mine. Ce dracu o fi ? Apoi, am încercat să-mi joc bine rolul, iar dacă n-am izbutit, cu atît mai rău ! Măcar de s-ar manifesta într-un fel. Să dau înapoi şi să blufez, zicînd că n-a fost decît o încercare ? Prostii, e prea tîrziu şi apoi cu un asemenea individ nu se glumeşte. Cu toate acestea, sînt sigur că această copie, realizată într-un timp record, cu ajutorul celor mai autentificaţi experţi în pictura renascentistă, e perfectă !".

Gîndurile sale au fost brusc întrerupte prin intrarea, aproape pe nesimţite, a două persoane. Femeia era tînără, înaltă, de o frumuseţe stranie. Doi ochi negri, migdalaţi, aruncau văpăi. Era îmbrăcată într-o rochie verde, dintr-o lînă fină, care-i scotea în evidenţă formele generoase ale trupului. Bărbatul era în vîrstă. Mic şi bondoc, cu o faţă de un galben nesănătos în mijlocul căreia se evidenţia un nas borcănat pe care tronau nişte ochelari cu sticlă groasă. Avea părul complet alb.

Wild pofti femeia într-un fotoliu şi îi turnă coniac într-o cupă, în timp ce se adresa bărbatului :

— Ei, Glass, ia priveşte mai de aproape pictura asta, mor de nerăbdare să-ţi cunosc părerea despre ea.

Dar nu era nevoie de o invitaţie, fiindcă din cîţiva paşi bondocul ajunsese în faţa pinzei. O privi în tăcere un timp îndelungat, apoi stinse un bec şi aprinse lampa de birou, îndreptînd-o spre pinză astfel încît lumina să cadă pieziş asupra ei. Scoase apoi o lupă puternică din buzunar şi se apucă s-o studieze.

Stancu îşi turnă de băut, aprinse o ţigară şi începu să analizeze noua situaţie.

„Prin urmare, şi-a adus şi un expert. E firesc, şi eu aş fi procedat la fel. Sper că acest fapt a fost luat în considerare de către talentaţii autori. Nu-mi rămîne decît să beau în sănătatea mea, de care am mai multă nevoie acum decît oricînd !".

Deodată realiză că este urmărit şi, ridicînd capul, întîlni ochii de foc ai femeii în verde. Aceasta îi întinse mîna simplu, bărbăteşte.

— Sînt Heleni Landis, se prezentă, apoi adăugă zîmbind : Amfitrionul nostru e de neiertat, dar are o scuză temeinică, făcu ea un gest din cap, arătînd tabloul şi faţa încordată, plină de transpiraţie, a lui Wild. Pe mine mă interesează mai mult toaletele, fardurile, blănurile şi, evident, nu în ultimul rînd, bijuteriile. Ce vreţi, ca să parafrazez pe un ilustru strămoş, nimic din ceea ce-i feminin nu-mi e străin. Desigur că obiectele de artă au şi ele valoarea lor, dar eu le apreciez numai pe cele care-şi găsesc loc pe gîtul şi pe braţele mele... restul putînd constitui, evident, mijloace în vederea acestui scop. Pe dumneata te cunosc din auzite, aşa că nu-i nevoie să te prezinţi, îl opri ea cu un gest cînd Stancu voi să se ridice. Ştiu că eşti muzeograf şi muzeolog, printre altele, şi văd că te pricepi la pictură. Perfect, îmi placi,

iradiezi o undă de simpatie şi, dacă vrei, am putea să ne cunoaştem mai bine. Locuiesc la „Hilton", stau cîteva zile la München şi nu am însoţitor pentru cabarete. De altfel, printre altele, mă interesează şi pictura, sub aspect comercial, bineînţeles, am putea încheia şi nişte afaceri, dacă îţi va conveni. Apropo, ai fost vreodată la Atena ? Nu ? Ce păcat ! Precis că ai învăţat la şcoală istoria veche a Greciei, dar şi cea modernă îşi are frumuseţile ei. Dincolo de vestigiile civilizaţiei antice greceşti, de numeroasele monumente pe care le-ai putea vedea, mai sînt şi cabaretele de pe Kapodistrion, ce rivalizează în toate privinţele cu cele pariziene, italiene ori germane. Mai sînt o serie de insule ca Rodos, Creta, Andros. Delos şi, eventual, Lesbos ori altele, cu locuri dintre cele mai pitoreşti, unde un concediu sau măcar un sejur mai scurt ar fi minunat şi... uşor de realizat !

— Singur ? glumi Stancu, pentru a părea că intră în joc.

Femeia îşi aprinse o ţigară cu o brichetă aurită şi, după ce trase cîteva fumuri, şopti :

— Ar fi o eroare de neiertat ! La noi, un concediu plăcut, indiferent de perioadă, se efectuează numai în doi... E mai plăcut şi mai... eficient !

Stancu sesiză o discuţie vie între cei doi bărbaţi, în spatele său. Nu putea distinge exact ce spuneau, deşi nu avea nici o îndoială asupra subiectului. În sfîrşit, expertul, cu un surîs pe buze, salută pe toată lumea şi ieşi.

Maiorul rămase nemişcat în aşteptarea verdictului, doar privirea vie aţintită asupra femeii din faţa lui era deosebit de grăitoare. Abia cînd Wild îl bătu

prietenește pe umăr și exclamă : „Kolossal, mein Freund !" răsuflă puțin mai ușurat. Se părea că primul examen a fost trecut cu bine. Cîte vor mai urma oare de acum încolo ? ! Oricum, a fost depășită o perioadă dificilă, iar momentul psihologic de vîrf, tranșat în favoarea lui, a însemnat ceva !

Între timp apărură cîțiva ospătari încărcați cu tăvi uriașe de pe care nu lipseau caviarul, icrele de Manciuria, stridiile, brînzeturile fine, diferitele maioneze savant preparate și, bineînțeles, cîteva sticle de șampanie bine frapate. Șampania a fost turnată în cupe de cristal și Wild, cu o față radioasă, închină pentru succesul viitoarelor afaceri. Fiecare dintre ei înțelese urarea în felul său. Stancu își privi comesenii pe deasupra cupei de șampanie. Se zice că sînt unii oameni cu trei caractere. Cel pe care-l au, cel arătat și cel pe care cred că-l au. Evident, era necesar să descifreze în timp util caracterul fiecăruia. Nu de altceva, dar una e să te ferești de cel ce stă lîngă tine și alta să ai grijă de cel care este în spatele tău. Dar pentru aceasta e necesar să-i cunoști, să te adaptezi, aparent, universului lor, să le intuiești mișcările, felul de a raționa.

În timp ce mușca dintr-o tartină delicioasă, îl auzi pe Wild zicînd :

— Fräulein Landis, cred că acest tablou întrece în frumusețe toate picturile ce au trecut prin Filiera noastră, chiar și pe acelea pe care le are marele patron, mister...

Femeia scăpă ca din greșeală cupa de șampanie din mînă și îi aruncă o privire ucigătoare, în timp ce Stancu, politicos, se aplecă s-o ridice, constatînd însă cu regret că s-a spart. Fără a părea că se sinchisește prea mult de privirea femeii, Wild zise :

— Cioburile aduc noroc, Fräulein. Eu am încheiat azi o afacere bună, dar nu sînt cîtuşi de puţin egoist. Dumneavoastră aveţi posibilitatea să faceţi la fel, evident, dacă tînărul nostru muzeograf şi iubitor de artă este interesat într-o nouă afacere din care ar putea să aibă şi el un profit. În această situaţie s-ar mai putea încheia unele contracte avantajoase de ambele părţi. Dar... aveţi ce să-i oferiţi ? Wild goli pînă la fund cupa de şampanie, apoi continuă cu o voce parcă puţin nesigură. Deşi provenim din regiuni diferite ale lumii, avînd poate chiar şi interese diferite, există un element comun care ne uneşte şi pentru care propun să bem, stimaţii mei oaspeţi ! Ei bine, e vorba de dragostea noastră faţă de pictură, faţă de cea clasică, cea a marilor maeştri italieni, aici prezenţi printr-un tablou.

Rîse zgomotos, îşi aprinse o altă ţigară de foi, după care propuse să sărbătorească cu toţii evenimentul într-un cabaret de prima clasă, eventual la „Pariziana" lui... „Der Blinder" !

— Îl cunoaşteţi ? întrebă Heleni Landis, cu o voce neutră.

— Ca pe un cal breaz ! doar ne-am făcut ucenicia împreună, pe vremuri !

Femeia păli puţin, ceea ce nu scăpă atenţiei maiorului. Ea mai bău o înghiţitură de şampanie, apoi se ridică şi, sub pretext că-i obosită, ceru o maşină s-o ducă la hotel.

— Deci nu vă place compania noastră, făcu Wild cu un zîmbet ironic, e păcat, Fräulein Heleni, fiindcă am fi putut petrece o seară de neuitat într-unul din separeurile „Chiorului", unde, se zice, ar fi nişte trucuri pe care nu le găseşti în alte zone ale lumii. Dar dacă preferaţi compania gorilelor... !

— Sînt foarte obosită, Herr Wild, răspunse ea nervoasă, îmbrăcîndu-şi haina de vizon pe care Stancu i-o ţinea politicos, dar sper că mîine ne putem vedea pentru a încheia afacerile noastre. Cît priveşte gorilele la care vă referiţi, reluă ea pe un ton ce putea să îngheţe o apă curgătoare, ele au doar un rol de pază, să vă fie clar, de pază, stimate domnule Wild. Să înţelegeţi bine acest lucru, pentru a nu se ivi nici un fel de confuzii în relaţiile noastre viitoare.

— Deşi pînă mîine e mult, neînchipuit de mult, rămîn oricînd la dispoziţia dumneavoastră, rînji acesta şi faţa i se strîmbă într-un rictus dezagreabil. Condiţiile le cunoaşteţi... la care se mai adaugă un mic spor de periclitate !

Sună, apoi o conduse politicos pînă la uşă, unde, alături de cele două gorile, o aştepta videur-ul localului.

Cînd se întoarse în birou, caidul îşi frecă mîinile cu satisfacţie.

— Bună treabă, mein Freund. Aţi văzut cum a căscat ochii grecoaica ? Parcă voia să mă fulgere. Cred că dacă ochii ei puteau să ucidă eram de mult mort. Ei, ce să-i faci ? Aşa-i în afaceri, uneori ! făcu el voios, pentru a nu da naştere la interpretări greşite.

— Apropo, cine-i dama ? întrebă maiorul, ca de un lucru fără mare însemnătate.

— Heleni Landis ? E secretara particulară şi omul de încredere al unuia dintre cei mai importanţi armatori greco-americani, mister Stavros Polidis, cu domiciliu la New York şi Atena, cu reşedinţa la Paradise City, Milano, în insula Creta, Amsterdam şi dracu ştie încă pe unde. Armator, cum spuneam, fi-

nanciar cu investiții și interese în mai multe societăți transnaționale, cu agenți la cele mai importante burse din Europa, Statele Unite și Japonia, implicat — dar fără dovezi — în multe afaceri dubioase de import-export, trafic de arme, de devize, de țigări, proprietar al unor localuri de noapte din Rio, Las Vegas și Atena, al unui grajd cu mai mulți cai de curse „cîștigători", la Milano, a două hipodromuri din sudul Franței. Poate or mai fi și altele... E mare, domnule, e foarte mare !

— Și secretara lui ce învîrtește pe aici ?

Wild, care între timp aprinsese ecranele televizoarelor prin care supraveghea localul, se întoarse spre el și zise :

— Are tot felul de relații cu tot felul de persoane. Ați auzit de „Wildschwein" — „Mistrețul" ! Acesta își camufla afacerile, nu mă mai întreba ce fel de afaceri, sub o firmă de import-export de textile. Era în relații cu Heleni. Poate chiar prieten apropiat. Nu știu exact ce s-a întîmplat între ei ori poate a prins de veste patronul de legăturile lor, că într-o bună zi bietul „Mistreț" a sărit în aer cu mașină cu tot ! Se zice că s-ar fi defectat ceva la motor și nici pînă astăzi poliția nu a aflat ce anume se defectase... pentru simplul motiv că n-a mai rămas nimic nici din mașină și nici din Albers ! Heleni a fost la mine ca să tratăm o afacere cinstită... desigur, apoi am aflat — lumea e mică — că aceeași afacere a început s-o trateze cu „Der Blinder" și cu unul Dietrich... în termeni diferiți. E dată dracului și... periculoasă. Fiți atent cu ea dacă vă propune ceva și puneți-o să deguste mîncarea ori băutura înainte de a o servi ! Și Wild rîse cu poftă, ca după o glumă foarte bună.

— Dar parcă spunea... ?

— Ei da. Uite, ca să vedeţi ce simpatic îmi sînteţi, am să vă mai povestesc cîte ceva. Doar atît cît să nu regretaţi că ştiţi prea mult. Eu vă înţeleg curiozitatea. Afacerile sînt afaceri. Ei bine, pe „Chior" îl mai ştiţi. Despre Dietrich însă... Ăsta e un „independent" fiindcă nu face parte din nici un fel de gang, cum îi place să spună, un tip al cărui nume adevărat poate figurează pe lista criminalilor de război urmăriţi şi în prezent, dar pe care nu-l va denunţa nimeni „oficial", în formele cerute, unui tribunal ori organelor de urmărire, pentru simplul motiv că o parte importantă din banii pe care-i cîştigă sînt vărsaţi la „filiera şobolanilor", cu alte cuvinte constituie un sprijin financiar pentru „foşti".

— Dar e băgat în toate !

— Chiar că face de toate : trafic de arme şi de stupefiante ; trafic de carne vie, livrînd fete tinere unor stabilimente din Olanda, Franţa, Italia, America de Sud, Extremul Orient ; trafic cu obiecte de artă în anumite zone din Europa şi America ; răpiri de persoane în vederea extorcării unor sume importante de bani; agresiuni cu mîna înarmată, lichidări de persoane nedorite şi altele, în care scop şi-a organizat o bandă care rivalizează cu cele din Chicago, toţi „naşii" din lume putînd să vină ca ucenici la el. Evident, şi el are o firmă de import-export de covoare orientale, pentru care plăteşte impozit cinstit pe cifra de afaceri. Cînd îl vezi, cu părul său argintiu şi ondulat, o faţă rozalie din care te privesc doi ochi albaştri totdeauna rîzători, îmbrăcat impecabil şi exprimîndu-se într-un limbaj de „Hochdeutch" *, crezi că-i

* O germană cultă, literară.

cel puţin baron. În realitate, aşa cum v-am mai spus, individul are un trecut de criminal de război, cu state de serviciu la Buchenwald, Maidanek şi la alte lagăre de exterminare, după cum se zice, un prezent pe măsură şi un viitor... E periculos, nu numai prin lipsa sa de scrupule, nu numai prin cruzimea pe care o dovedeşte în toate acţiunile sale, ci, mai ales, datorită relaţiilor pe care le are în anumite cercuri din ţară şi din străinătate, care-l sprijină şi-l protejează. Dar are şi el o mare slăbiciune : o pereche de canişi albi, pitici, pe care-i îngrijeşte şi îi plimbă personal şi la care ţine ca la ochii din cap... Vreau să spun că îi iubeşte mai mult decît pe nevastă-sa şi pe cele două fiice. Astea au viaţa lor personală.

Se opri o clipă pentru a umple din nou cupele. Maiorul profită de această pauză pentru a-l întreba :

— Se pare că îl cunoaşteţi bine şi, am impresia, nu-l prea iubiţi !

Wild ezită un timp, apoi se lăsă într-un fotoliu, zicînd :

— L-am cunoscut bine cu mulţi ani în urmă, cînd am avut unele afaceri cu el, pe timpul cînd era mai modest, fiind discipolul lui Willi Tauber, un mare angrosist de covoare, provenite din Extremul Orient, ca şi heroina numărul 4, pe care o comercializa. Afacerile mele cu el s-au limitat la consolidarea unor „pieţe de desfacere" pentru ţigările americane aduse din Italia, prin anii 1945—1946, ceea ce pentru Dietrich constituia un chilipir nevămuit de patron. Însurîndu-se cu una dintre fetele acestuia, la sfatul competent al celor care-l sprijineau, l-a moştenit după cîteva luni, bossul lui decedînd în mod suspect, într-o cameră de hotel de lîngă Marsilia, în timp ce supraveghea „trecerea" unui transport de heroină

ncolo de Ocean. Pe atunci aveau loc multe aseme-
a morți suspecte și cei care au anchetat, cunos-
du-i identitatea, nu și-au bătut prea mult capul
ntru stabilirea cu exactitate a cauzelor decesului.
criminal mai puțin, dispărut în neant în urma
ei lichidări de conturi sau ceva asemănător, după
m au scris ziarele franceze. Soția lui Dietrich a
oștenit totul, datorită unui testament care a fost
acat în tribunal, dar a ținut pînă la urmă. Vedeți
mneavoastră, mein Freund, justiția noastră nu-i
rbă numai datorită faptului că trebuie să fie im-
rțială, ci uneori orbește cînd îi aruncăm anumite
afuri în ochi ! Evident, averea a fost manipulată
Dietrich, investită și reinvestită în traficul de
pefiante, de arme, de țigări și a crescut din ce în
mai mult. Brigitte, soția lui, e o drogată, ca de
tfel și cele două fiice ale lor, iar el are grijă să le
rovizioneze, în acest fel avînd mîinile libere...
umai că și el are un șef sau mai mulți, care știu
stule despre afacerile sale. Așa că... Așa-i lumea
ta... a noastră, adăugă Wild, rînjind. Pufăind din
ara de foi și urmărind visător rotocoalele de fum,
ild își aminti brusc :

— Apropo, bine că mi-am adus aminte, parcă am
i văzut o pînză în... ăă...

— Desigur, mai e una, zîmbi maiorul cu nonșa-
nță, dar nu am expus-o fiindcă nu am perfectat
că înțelegerea noastră... dar dacă doriți s-o vedeți...

— Cum nu se poate mai mult, zise Wild, instalîn-
-se mai comod în fotoliu.

Stancu scoase și celălalt tablou, îl așeză într-o
mină favorabilă, apoi explică :

— E o operă a lui Lucas Cranach cel Bătrîn, pictor
rman născut la Kronach în 1472, decedat în 1553.

A pictat, în mai toate genurile, compoziții religioase sau mitologice, portrete și nuduri de femei, de un farmec deosebit. Pînza pe care o vedeți reprezintă portretul unui bărbat, pictat în ulei în maniera specifică școlii germane, al cărui principal maestru a fost Albrecht Dürer.

— Extraordinar ! exclamă Wild entuziasmat. Nemaipomenit ! Ce comoară de artă ! Și... ce vreți să faceți cu această pictură ?

— Să v-o dau dumneavoastră după ce voi obține, ca să zic așa, un început de probe, în baza informațiilor pe care mi le veți da la rîndul dumneavoastră. Aveți aici și cîteva fotografii în culori privind celelalte tablouri. Eu, după cum vedeți, m-am ținut de cuvînt.

— Mă voi ține și eu. Ce aveți de gînd să faceți în continuare ?

— Cred că la această întrebare voi putea răspunde după ce voi fi și în posesia celorlalte date pe care le aveți.

Wild privi lacom ambele tablouri și deodată se hotărî.

— Bine. Atunci am să vă spun tot ce știu despre acest caz... restul o să-l aflați la Atena, prin intermediul corespondenților mei. O.K. ?

În taxiul care-l conducea la hotel, Stancu își aminti de avertismentul lui Nori. Nu putea să nu țină seama de el. Mai ales că noaptea încă nu trecuse. Acum, mai mult decît oricînd, nu avea voie să greșească. Îi dădu șoferului adresa Claudiei. Opri taxiul la colțul lui Sonnenstrasse și coborî. Undeva prin apropierea casei, se afla și mașina lăsată de el cu alt prilej. Dintr-o cabină telefonică formă numărul Claudiei

și așteptă. Soneria se auzi o dată, de două ori, apoi o voce somnoroasă răspunse.

— Cine-i ?

— Sînt eu, Schätzchen, pot urca pînă la tine ?

— Tu ? ?

Vocea Claudiei era răgușită și ezitantă. Poate se înșela, dar femeia părea uluită de acest telefon, fără îndoială inoportun. Dacă nu era singură... atunci... După o scurtă pauză, Claudia reluă precipitat : „Hai, vino sus, te aștept !"

Stancu ezită. Modul în care a răspuns Claudia la telefon părea puţin bizar. Şi nici vocea ei nu era cea normală. De obicei era veselă, bucurîndu-se cînd îl auzea, indiferent de momentul cînd o suna. Vocea care i-a răspuns de astă dată a fost la început mirată, chiar stupefiată, apoi rece, metalică. Poate explicaţia stătea în ora total nepotrivită la care a sunat. În definitiv, nu era o damă de consumaţie şi nu-i plăcea să fie confundată cu acestea. Se uită la ceas : era ora 24,00. Evident, oricine este morocănos dacă e trezit din somn la o asemenea oră, dar... nu şi Claudia. Îi trecu prin minte tărăşenia cu Fernandez. Dacă era „aşteptat" în apartamentul Claudiei ? Posibil... Poate că cel mai cuminte lucru pe care l-ar fi putut face ar fi să se ducă pentru o noapte la un alt hotel. Acesta era glasul raţiunii. Dar îl intriga faptul în sine. Gelos ? Prostii. Atunci ? Spiritul de aventură ? Respinse această idee străină principiilor sale de muncă. Îl pîndesc ? De ce şi mai ales cine ? „Chiorul", Dietrich ori simpatica doamnă Heleni, „secretara" particulară, factotumul marelui boss greco-american ? Privi în jurul lui cu atenţie. Nici o urmă a „îngerului păzitor" dat de Kripo şi nici de gorilele lui Wild ! Era deci mai cuminte să meargă la un hotel pentru a-şi petrece noaptea, iar în zori va putea să vadă în linişte ce s-a întîmplat !

Aşa că... se îndreptă cu paşi hotărîţi spre imobilul în care locuia Claudia. Uneori se mai confundă curiozitatea personală cu setea de a cunoaşte. Oricum, nu urcă cu liftul, ceea ce îi dădu un plus de siguranţă. Ajuns pe palier, privi cu multă atenţie uşa apartamentului Claudiei, sub care se zărea o geană de lumină. Cel de-al şaselea simţ, care-l ajutase adeseori în cursul carierei, difuză în el o nelinişte as-

cuțită. Își căută „stiloul" și-l puse la îndemînă, apoi deschise și trînti cu putere ușa liftului. Ciocăni ușor și, fără a mai aștepta, se aruncă cu toată forța prin ușa care se deschisese instantaneu. Trecu asemenea unui bolid, lovind în treacăt cu piciorul întins un bărbat care icni de durere, scăpînd pistolul din mînă și apucîndu-se cu mîinile de burtă. În același timp primi din spate o puternică lovitură cu un corp contondent care, dacă l-ar fi nimerit în cap, l-ar fi adormit pe vecie, dar printr-o fentă instinctivă o devie spre umăr. Stăpînindu-și durerea violentă pe care o simți, printr-o detentă fulgerătoare a piciorului stîng, Stancu îl atinse pe celălalt agresor în abdomen, iar acesta se prăbuși cu un urlet de durere. Nu avu însă prea mult timp să-l privească, fiindcă a trebuit să facă front împotriva celuilalt, un lungan cu fața măslinie, slab ca un schelet, care avea o cicatrice urîtă sub ochiul stîng. Acesta stătea în picioare și-l ațintea cu un pistol „Lüger", prevăzut cu un amortizor. Era o armă de rezervă și această precauție vorbea de la sine despre profesiunea și tehnica personajului. Stancu se aruncă jos și lateral, pistolul fulgeră fără zgomot, undeva în spatele său se sparse o vitrină, dar capul maiorului îl și atinse în stomac cu toată puterea. Aerul îi ieși prin gură ca un fluierat, de parcă ar fi pocnit un cauciuc, și individul căzu în genunchi. O altă lovitură îi smulse pistolul din mînă. Și fiindcă namila întindea mîna după armă, încercînd s-o ia, Stancu îl lovi în ceafă cu muchia palmei, trimițîndu-l în lumea viselor. Ridicîndu-se în picioare, Stancu respiră de cîteva ori adînc pentru a-și calma bătăile inimii, își puse în ordine ținuta, ridică de pe jos pistoalele, le scoase încărcătoarele și le aruncă sub pat. Apoi se întoarse să-l privească pe

individul care încercase să-l lovească pe la spate. Acesta stătea la podea, chircit de durere, ţinîndu-se de burtă. Era un bărbat scund, cu umeri pătraţi şi cu o figură ce părea a fi fost rezultatul încrucişării dintre un babuin şi un buldog. Ochii săi înfundaţi în orbite aruncau priviri de ură. La un moment dat, profitînd de o clipă de neatenţie simulată, scoase un pumnal din mînecă, ceea ce-i prilejui maiorului să-i aplice un atémi care îl făcu K.O.

Abia atunci o căută din ochi pe Claudia. Femeia şedea pe un scaun, cu miinile şi picioarele legate, îmbrăcată sumar şi plîngînd în hohote. O dezlegă şi-i întinse o batistă. Ea se aruncă în braţele lui. Stancu se degajă uşor din îmbrăţişare, îi şterse ochii cu batista şi o instală cu toată tandreţea într-un fotoliu.

Apoi se așeză și el pe un scaun, în așa fel încît să poată supraveghea mișcările celor doi agresori. După un timp se hotărî să vorbească.

— De data asta, inscenarea nu a mai prins, mein Schatz. Aș fi putut să nu vin, dar n-am vrut să crezi că sînt un laș, deși orgoliul era să mă coste scump. Te-am subapreciat, scumpa mea, și am greșit. Numai că sînt greșeli și greșeli. Asta putea să fie ultima. Dar, oricum, rămîne între noi. Eu n-am să spun la nimeni și dacă te angajezi și tu în acest sens inseamnă că nu se va afla. O.K. ? Uite, ai aici, sub pat, pistoalele acestor „gentlemeni", evident fără gloanțe, pe care le iau cu mine drept amintire. Te rog să le predai lui „Der Blinder" o dată cu respectele mele.

Claudia încetă brusc să plîngă.

— Cum... cum... ai realizat adevărul ?

— Am luat informații despre tine, te-am urmărit data trecută cînd ai ieșit după „cumpărături" și am descifrat cîteva fraze din convorbirea ta telefonică. Restul e rezultatul unor asociații logice de idei. Vezi tu, Liebling, eu nu cred în coincidențe. Deformație !... vreau să spun că la noi, în domeniul artei, dacă n-ai prospectat temeinic piața și nu verifici veridicitatea picturilor pe care le achiziționezi și nu cunoști prețul lor la zi... te prăjești tare. Și cînd aceasta ți s-a întîmplat o dată ție ori altcuiva sufli și în iaurt. Tu ți-ai făcut jocul, trebuie să recunosc, fermecător, așa că pentru mine a fost o plăcere să intru în acest joc, respectîndu-i regulile... pînă la un anumit punct.

— Dar cine ești tu, în definitiv ? articulă ea cu o voce ce friza isteria, mutîndu-se pe alt fotoliu.

— Asta nu ți-a spus-o „Chiorul" ? Nu-i frumos din partea lui. Dar am să-ți satisfac curiozitatea. Deci eu sînt, cum să-ți spun, un om dintr-o bucată. Eu

nu exist decît în meserie, nicăieri în altă parte. Cum s-ar spune, sînt invizibil şi voi muri necunoscut. Ca un simplu... muzeograf. Şi acum, omagiile mele, „madame la marquise", şi sper din toată inima să nu ne mai întîlnim pe aceste drumuri întortocheate ale artei, căci atunci s-ar putea să mă folosesc de principiul legitimei apărări, neţinînd seama că eşti sau... ai fost o femeie delicioasă. Adio, Claudia,... und Vergissmeinnicht !

Cînd se întoarse să plece, constată că cel de-al doilea individ, „buldogul", dispăruse.

„Niciodată nu poţi fi suficient de prudent, gîndi el. Baroneasa mi-a ascultat în linişte cuvîntarea menită s-o facă praf, pentru a-i da prilejul complicelui s-o şteargă englezeşte. Fără nici un cuvînt de rămas bun. Să-şi anunţe patronul, fără îndoială. Stil de apaş de mahala. Dar cum dracu am putut să-l scap ? Putea să mă lovească pe la spate şi atunci mă trezeam în vreo pivniţă a «Chiorului», dacă mă mai trezeam vreodată. Ai început să faci greşeli, bătrîne, cam multe, şi o dată o încurci, că a doua oară...".

Maiorul era încă furios cînd ajunse la maşină. O deschise şi se instală la volan. Aceasta a fost încă o greşeală într-un răstimp atît de scurt.

— Lasă mîinile pe volan ! zise o voce în spatele său.

În oglinda retrovizoare recunoscu pe „buldog" care aţintea asupra sa un „Walther". Se execută şi replică :

— Prin urmare ştii să şi vorbeşti. Ai cumva şi un nume ? Nu de altceva, dar nu-mi place să călătoresc cu persoane necunoscute !

— Unde ai să călătorești nu ai nevoie să-mi cunoști numele. Dar dacă-ți face plăcere spune-mi Toni.

— Un nume frumos, cu rezonanță italiană. Faci cumva parte din onorabila „familie“ ?

— Gura ! mîrîi celălalt, cu o voce care zgiria. Acum ascultă-mă bine ! Vei porni motorul și vei conduce mașina pe unde te pilotez eu. Să nu încerci vreo manevră greșită că te mierlesc. Capito ?

Stancu demară încet și urmă o bucată de drum itinerarul ordonat de Toni. Cînd ajunseră în centru, apăsă ceva mai tare pe accelerator, dar simți imediat țeava pistolului lipindu-i-se de ceafă. Frînă lent și reluă viteza inițială. Trebuia totuși să găsească o soluție pentru a scăpa de bandit și aceasta cu orice risc... altfel... nu-și făcea nici un fel de iluzii despre ce urma ! Depăși o mașină, apoi încă una și, ajungînd la o intersecție, acceleră, apoi viră la stînga și opri brusc. Agresorul său a fost puternic proiectat în portiera din dreapta sa, lovindu-se la cap, fapt ce-l ameți pentru moment și prilejui maiorului posibilitatea de a coborî liniștit din mașină. În acest timp se auziră fluierături stridente și pași alergînd pe trotuar. Toni se făcu nevăzut în mulțimea care începuse să înconjure mașina. După o discuție „amicală“ cu agentul de ordine, Stancu își declină calitatea de străin, cerîndu-și scuze pentru lipsa sa de abilitate. Se alese cu un avertisment, în timp ce oamenii se împrăștiară, comentînd evenimentul, evident nu în favoarea lui. Porni din nou mașina și trase la un hotel de trei stele, în plin centru. După un duș îndelungat se culcă și dormi neîntors pînă la nouă dimineața.

Intră zîmbind în hotelul său, ceru cheia de la recepţie, neuitînd să-i facă un semn discret de mulţumire lui Nori care tocmai se pregătea să predea serviciul.

Peste alte două ore se afla în „Jumbo-Jet"-ul companiei „Lufthansa", care zbura la Atena, cu escală la Istanbul...

ECRAN DE FUM

— Încă o dispariţie misterioasă ! exclamă necăjit căpitanul Zara. Am impresia că va trebui să mă ocup mai mult de dispariţii decît de crimă.

— Aici greşeşti, căpitane, zise Nedelea calm. Mai bine ai cerceta dacă nu cumva aceste dispariţii au vreo legătură între ele, pe de o parte, iar pe de alta, dacă nu cumva acestea au vreo relaţie cu asasinarea Hildei. De fapt aş fi vrut să revedem împreună stadiul cercetărilor în această cauză, dar acum nu mai e timp pentru aşa ceva. Împreună cu Vidraşcu vei cerceta împrejurările dispariţiei lui Ilie Sava. Iar tu, căpitane Roman, în seara asta vii la mine, pregătit de plecare. Clar ? Atunci, vira ancora !

Cum era de aşteptat, cercetările efectuate la spital nu au relevat prea multe elemente importante. Pacientul Ilie Sava a cinat ca de obicei, la orele 19,00, apoi a luat medicamentele prescrise, sub control. Nu a prezentat vreo stare deosebită. Nu era nici agitat, fapt pentru care nici nu i s-a acordat o atenţie specială.

— A avut vreun vizitator aseară ? a întrebat-o Zara pe sora Liana.

— După cîte știu eu, nu... dar aș putea s-o întreb pe Alba, sora care a fost de serviciu. Așteptați o clipă, vă rog.

Se întoarse după cîtva timp, însoțită de o femeie în vîrstă, în pragul pensionării, care declară că aseară, in jurul orei 21,00, a venit la spital o tînără fată care pretindea că-i din provincie, rudă apropiată cu bolnavul. Avea în mînă o borsetă neagră, mai mare. La insistențele acesteia, a lăsat-o să intre în camera pacientului, unde nu a stat mai mult de cinci minute, după care i-a mulțumit frumos și a plecat.

— Borseta o mai avea cînd a plecat ? întrebă Vidrașcu calm.

— Nu știu... nu... cred că nu.

— Bineînțeles că nu, fiindcă a fost găsită în cameră. Dar hainele cum le-a luat Ilie Sava ?

— Nu avea nevoie de ele, zise Zara, presupun că avea altele în borsetă. De altfel, asta se poate verifica.

— Hainele bolnavului sînt la locul lor, interveni sora Liana cu o voce răgușită de emoție. Am verificat azi dimineață, înainte de a da alarma.

Zara o rugă să-l cheme pe portarul de noapte care, din întîmplare, se mai găsea în spital, fiind zi de plată a remunerațiilor. După un timp apăru în fața lor un bărbat de 65—67 de ani, cu părul rar și albit pe la tîmple, puțin adus de spate, purtînd ochelari cu lentile întunecate. Încolo, vioi și destul de volubil.

— Ați fost de serviciu azi noapte ? îl întrebă căpitanul.

— Da, pînă azi dimineață, și am rămas în continuare.

— Aţi avut vizitatori aseară, să zicem după ora 21,00 ?

— Vreo trei. Doi bărbaţi, care de altfel aveau bilete permanente, şi o tînără din provincie, pe care nu am lăsat-o să intre fiindcă nu avea bilet, deşi m-a rugat în fel şi chip şi a încercat să mă şi „cinstească".

— Cum arăta ?

Descrierea făcută de portar semăna cu semnalmentele date de sora de serviciu, iar amîndouă păreau să reproducă chipul Dianei Hurmuz-Manu.

— Şi pînă la urmă cum a intrat ? V-aţi lăsat convins de frumuseţea ori de suferinţa ei ?

— Nu ştiu cum a intrat, pe la mine în nici un caz, dar... a ieşit, ce-i drept, pe poarta principală. Şi mi-a şi zîmbit ironic.

— Îmi dau seama de situaţie, da... pe unde a intrat ?

— Asta nu mai ştiu. Mai sînt două porţi laterale care de obicei sînt închise noaptea.

— Dar ceilalţi, adică cei doi bărbaţi, au ieşit pe la dumneata ?

— Da, după vreo jumătate de oră. Apoi a mai ieşit şi un bolnav. Îi am pe toţi notaţi, vreţi să vedeţi carnetul meu ?

— Mulţumesc, nu e nevoie. Aţi spus că a ieşit şi un bolnav. Îl cunoaşteţi ?

— Din vedere. L-am văzut plimbîndu-se de cîteva ori prin curte. Memoria mea e încă bună, deşi au trecut ceva ani peste mine.

— Cum era îmbrăcat ?

— Un pantalon de tergal cam şifonat, cămaşă albă şi un jerseu gri.

— De ce i-aţi dat drumul ?

— Cum de ce ? Păi dacă avea bilet de învoire ? !

Lucrurile începeau să prindă contur. Potrivit depozițiilor luate de la personalul spitalului și în lipsa oricăror urme de violență în camera bolnavului, se impunea o singură concluzie : Ilie Sava a părăsit camera de bună voie și nesilit de nimeni. Pentru un motiv pe care vor trebui să-l descopere cît mai repede cu putință, fiindcă aici era cheia problemei.

„Păcat, se gîndea acum Zara, că interogarea lu nu am dus-o pînă la capăt ! Dar poate ar fi fost prematur, la timpul său, iar dispariția lui nu putea f prevăzută. Nu putea ? Ba putea, dacă ne gîndeam la toate variantele posibile. N-am făcut-o și acum.. ia-l de unde nu-i ! Se pare însă că, dincolo de unele greșeli inerente unor cercetări, cea mai mare, care de fapt le-a generat pe celelalte, a constat în subaprecierea inamicului. Și aceasta, de regulă, se plătește. Dacă pierzi momentul psihologic al unei anchete trebuie să alergi apoi sau să aștepți mult și bine pînă ce el va apărea din nou."

Zara îl privi pe locotenentul major Dan Vidrașcu cum cerceta minuțios camera de spital. Îl urmărea cu plăcere. Înalt, spătos, cu părul negru și ochii albaștri, ofițerul era ceea ce în mod curent se cheamă un bărbat impunător. Bine pregătit în artele de autoapărare, trăgător de elită, îndrăzneț și curajos, avea o experiență de cîțiva ani în munca judiciară și criminalistică, întemeiată pe efectuarea mai multor anchete privind furturi prin spargere, violuri și înșelăciuni. Participa acum pentru prima dată la cercetarea unei crime cu autori neidentificați, de o complexitate mai mare, avînd în vedere extinderea acesteia și implicațiile pe care le avea în alte infracțiuni.

— Ai găsit ceva, Vidrașcule ?

Ofițerul se întoarse șovăind.

— Cîteva amprente digitale pe care le-am ridicat, mai mult din rutină, fiindcă nu știu la ce ne-ar putea ajuta din moment ce cunoaștem cine a fost în „vizită" la el, presupunem cine i-a adus hainele și faptul că a plecat de bună voie.

— Corect, totuşi efectuează comparaţiile şi constatarea tehnico-ştiinţifică, cine ştie la ce ne-ar putea ajuta la momentul potrivit.

— Este evident faptul că pacientul nu a fost constrîns fizic să abandoneze camera. Nu sînt urme de luptă, nimic nu-i deranjat... Vedeţi şi dumneavoastră !

— Dar moral putea fi constrîns ?

Vidraşcu reflectă cîteva clipe înainte de a răspunde.

— Aveţi dreptate. O asemenea ipoteză nu poate fi respinsă. Ca atare sîntem datori s-o luăm în considerare.

Ajunşi la sediul Miliţiei Municipale, aici îi aştepta prima surpriză. Fişa criminologică a „dispărutului" Radu Victorin, nevinovatul contabil, alias „Pumn de fier", alias „Balamuc", alias „Contele", îl arăta cu un activ de cîteva condamnări pentru fals şi înşelăciune, vătămare gravă a integrităţii corporale, viol şi... speculă cu obiecte de artă !

— Ce zici, colega, despre dispărutul nostru ? întrebă Zara după ce amîndoi studiară fişa.

— Un contabil „cinstit", cu referinţe bune, probabil încadrat fără avize. Dar individul mi-e cunoscut. Nu ştiu cum a ajuns contabil, chiar la o magazie, dar tipul e foarte violent, mardeiaş şi cuţitar în mediu şi „vrăjitor" de naivi în saloane. „Contele" se ocupa de cele mai variate escrocherii, de la promisiuni de apartamente, aragazuri şi maşini automate de spălat pînă la vînzarea de bijuterii false şi chiar de statui... din grădini publice ! Bineînţeles că, după ridicarea avansurilor, omul se dădea la fund şi apărea apoi în alte locuri. „Exploatez prostia omenească", a declarat el la anchetă. „Ce să fac, dacă sînt atîţia oameni

amatori de chilipiruri. Eu nu fac altceva decît să v în întîmpinarea dorinței lor !". Ba, mai mult, în p rioada anilor 1958—1959 a profitat de naivitatea un primar și de buna credință a țăranilor dintr-o c mună din Dobrogea, care doreau să-și electrifice l calitatea, fiind prinși în acest scop și în planul r gional, fără însă ca ei să știe. „Contele" a aflat desp aceasta, el era mai bine informat, și ca urmare a fc în mai multe rînduri în comună, a ținut cuvîntări fu minante despre importanța acțiunii, a pron onoruri și distincții factorilor locali, a adus stil materiale, a încasat apoi banii contribuabililor autoimpunere și... dus a fost !

— Foarte interesant cameleonul !

— Nu înțeleg !

— Da, un cameleon ! Vezi tu, colega, cameleon nu este numai singurul animal care-și poate schim culoarea pielii, ci și unica vietate care poate pri în toate direcțiile. Cu un ochi se uită în față și sus, iar cu celălalt privește în spate și în jos ! Pr babil că, datorită acestor însușiri, precum și lipsei vigilență a organelor noastre, nu a putut fi localiz la timp. Așadar, de ce a dispărut și unde s-ar put ascunde ?

— Există o multitudine de locuri unde s-ar put ascunde un om.... în viață !

— Ce vrei să insinuezi ?

— Nimic. Am dat glas unui gînd. Deși, la dre vorbind, numeroasele locuri în care s-ar putea a cunde nu ne simplifică problema... Anul trecut a căutat un tîlhar care a atacat un șofer de pe un ta și, sub amenințarea cuțitului, i-a luat toți bar

— Și l-ai găsit ?

— Da, dar n-a lipsit mult să înnebunesc căutîndu-l. Şi cîte forţe au fost puse în mişcare !

— Unde l-ai găsit ?

— În penitenciar !

— Cum ? ? !

— Ei, da ! Individul „furase" un geamantan din gară, sperînd într-o condamnare mai uşoară, ca să se poată ascunde.

— Bine, ce propui ?

— Mai întîi să stabilim de ce se ascunde.

— De acord. Altceva ?

— Apoi să restrîngem sfera cercetărilor plecînd de la mobilul ascunderii.

— Se aprobă. Trecem la executare !

— Ar mai fi ceva, spuse Vidraşcu gînditor.

— Te ascult.

— Nu ştiu, dar ceva îmi spune că dispariţia lui Ilie Sava are o legătură strînsă cu cealaltă.

— Interesant ! Şi care ar fi veriga de legătură ?

— Diana Hurmuz-Manu !

— Posibil. Şi eu înclin să cred că ambele dispariţii sînt legate şi de crima pe care o cercetăm. Prea multe personaje apar în cîmpul aceloraşi infracţiuni. Apropo, şeful a ordonat să ne ocupăm puţin de Olimpiu Varga. Ai făcut ceva ?

— Cred că s-a vindecat şi de boala asta ca şi de prietenul său Petroniu, care l-a „redescoperit" după atîţia ani ! Un bişniţar şi proxenet potenţial.

— Cum ai procedat ?

— Am stat de vorbă cu el şi i-am arătat cine este aşa-zisul său prieten şi ce învîrteşte. S-a lăsat cam greu, e tare încăpăţînat. Am vorbit cu meşterul său, un om extraordinar, care m-a înţeles perfect. Am fost apoi la sala de antrenament... Dar cea mai bună

lecţie pentru el, deşi cam dură, a fost atunci cînd i-am demonstrat pe viu cine-i paraşuta de care se înamorase, zărind-o, ca din întîmplare, într-o atitudine fără echivoc la bar, în compania unui străin. Evident, l-am ţinut cu greu să nu facă scandal. Are însă un fond bun, o să-şi revină. Energia va putea să şi-o cheltuiască de acum încolo în muncă şi la box. De altfel, antrenorul său mi-a spus că, cel puţin în următoarele două luni, nu va avea nici timp să se gîndească la altceva. Se pregăteşte pentru „Europene". Se pare că tînărul e talentat. Efectiv mă bucur că l-am putut ajuta. Şi apoi mai este şi colectivul, care-l îndrăgeşte, iar Veronica a început să frecventeze din nou sala de antrenament !

— Îmi pare bine că ai putut interveni la timp...

— ... la sugestia dumneavoastră !

— Nu a mea, ci a şefului. Uneori există într-adevăr „dragoste" la prima vedere, numai că se întîmplă ca, după două zile, să nu-ţi mai aduci aminte cum arată !

Nedelea îi dădu ultimele sfaturi căpitanului Roman :

— Adaptarea la modalităţile de lucru ale unor poliţii din Occident şi atitudinea faţă de lumea interlopă pe care va trebui s-o contactezi vremelnic să nu te conducă la încălcarea legilor. Pe cît posibil, să eviţi situaţiile delicate. Expuneţi-vă cît mai puţin. E clar ? Noi avem nevoie în continuare de voi sănătoşi şi cu o experienţă în plus. Transmite-i şi lui Stancu să fie mai prudent. Potrivit aprobării Secretariatului General al O.I.P.C. * veţi primi sprijinul Birourilor

* Organisation Internationale de Police Criminelle, prescurtat „Interpol", cu sediul la Paris, Saint-Cloud.

Centrale Naționale Interpol din țările prin care vă va purta misiunea. Sper să fii un bun „specialist" în textile. Uite aici biletul de avion pentru Atena. Și acum, drum bun !

Îi întinse mîna zîmbind, apoi îl strînse în brațe, după care se întoarse brusc, în timp ce Roman saluta reglementar, ieșind. Un observator mai atent ar fi sesizat însă îngrijorarea stăpînită a colonelului.

VENUS ȘI MARTE

Confortabil instalat într-un fotoliu al cabinei „first class" din avionul ce-l ducea la Atena, Stanou sorbea gînditor din cafea, încercînd să-și pună ordine în gînduri, pentru a face un tur de orizont asupra situației create.

„Informațiile furnizate de Wild sînt destul de interesante. Se pare că lovitura a fost dată de «firma» lui Dietrich, care, în acest scop, a colaborat cu Albers, omul lui de legătură cu armatorul Polidis. Lichidarea lui «Wildschwein» în plină stradă e urmarea faptului că acesta încercase să organizeze o «gaură» pe cont propriu, în cîrdășie cu frumoasa grecoaică, Heleni Landis. În această situație, dacă Dietrich primește lumină verde, nici viața femeii nu mai face două parale. Ceea ce l-a pierdut pe Albers nu a fost propriu-zis tentativa de a subtiliza niște tablouri, de altfel «comandate», ci încercarea de a înăbuși această acțiune, devenită cunoscută în mediu, prin înșiși gangsterii însărcinați s-o execute ! Jungla africană devine o lume idilică față de pegra müncheneză.

Există totuşi un culoar liber prin care să te strecor şi la nevoie să acţionezi : rivalităţile dintre bande !"

— O cafea ? Glasul melodios al stewardesei î smulse din meditaţii.

— Nu, mulţumesc, zise el zîmbind, apoi reluă şi rul gîndurilor.

„Deci la Atena voi lua legătura cu reprezentantu local al Interpolului, pentru a-i solicita ajutor, dac voi avea nevoie, şi cu... omul lui Wild. Măcar dac Wachter ar fi luat toate măsurile solicitate şi, ca ur mare, Interpol Wiesbaden a anunţat Atena ! Sper s nu mai întîlnesc şi în alte părţi secretare de genu Herthei, simpatica colaboratoare de la Kripo, prii care, aşa cum s-a demonstrat, se scurgeau unele in formaţii spre Wild şi... poate şi în alte părţi. Să-i fa o vizită lui Polidis ? În ce calitate ? Nu, asta ar fi greşeală... acum, fiindcă, oricum, nu poate fi exclus o eventuală întîlnire. Doar că atunci va trebui să fi înarmat cu probe. În situaţia actuală e nevoie de altă tactică, de o mişcare de învăluire. Trebuie să obţin cît mai multe informaţii despre armator, despr obiceiurile lui, despre anturajul lui şi, eventual despre locurile în care ar putea să ascundă tablourile. Oricum, acolo nu voi mai fi singur. Inteligenţa ş perspicacitatea lui Roman îmi vor fi de mare ajutor Acum însă vine escala de la Istanbul, unde urmeaz să întîlnesc un corespondent de-al lui Wild care ar să-mi transmită cîteva date importante. Nu mai an timp la dispoziţie. Trebuie să mă odihnesc puţin. Şi.. Mare atenţie ! Mare atenţie !".

Îşi rezemă capul de spătarul fotoliului şi închis ochii spre a se relaxa.

Stewardesa il trezi.

— Wünschen Sie noch etwas ? *

— Nu, mulţumesc. Wann landen wir in Istanbul, Fräulein ? **

— In eine halbe Stunde.***

— Mulţumesc. Şi Stancu îi zîmbi cu surîsul său de zile mari.

Avionul ateriză lin, aproape fără să se simtă. Un autobuz îl conduse pînă în holul aeroportului, unde prezentă paşaportul, biletul şi tichetul de tranzit. Avea două ore la dispoziţie, mai precis o oră şi patruzeci şi şapte de minute. Ca orice turist, „trebuia" să viziteze oraşul. Angajă un taxi, nu primul şi nici al doilea, ci... tocmai pe al cincilea, aşa, din spirit de prevedere, apoi îl rugă pe şofer să facă cu el un tur prin oraş, arătîndu-i ce e mai important de văzut într-o oră şi... ceva !

Sub razele unui soare blînd de toamnă, Istanbulul era de un gri metalic, poate din cauza ceţei călduţe care urca dinspre mare. La prima vedere părea un oraş dezordonat, plin de praf, în care mulţimea pestriţă bătea străzile de la periferie pînă la marile şi frumoasele bulevarde ale noilor cartiere. Respectînd dorinţa clientului, şoferul făcu un tur al monumentelor celebre.

Mai întîi Moscheea Albastră, numită astfel din cauza faianţei care o împodobeşte şi care dă reflexe albastre zidurilor, cu minunatele cascade ale cupolelor şi cu cele şase minarete de o fineţe extraordinară. Apoi Moscheea Eyub, de unde se vede întreaga

* Mai doriţi ceva ?

** Cînd aterizăm la Istanbul, domnişoară ?

*** Peste o jumătate de oră.

panoramă a Cornului de Aur. Urmară la rînd Fîn tîna sultanului Ahmet, o altă minune arhitectonică și Moscheea Süleymaniye și... Observă că i-a ma rămas puțin timp ca să treacă în fuga mașinii p țărmul Bosforului, care separă Europa de Asi și leagă Marea Neagră de Marea Marmara. Totu fusese un galop. Dar ochiul lui Stancu reținu cît ceva. Poate că... altădată. Acum avea griji. Din cîn în cînd arunca cîte o privire în spate, în față, late ral, ca să vadă dacă nu-i urmărit. Se părea că nu Se apropia timpul de întoarcere. Îi ceru șoferulu să revină la aeroport. Plăti cursa, îi lăsă un bacș și, grăbit, se îndreptă spre sala de așteptare.

Îl observă imediat pe bărbatul scund și măslini la față care ținea în mîna dreaptă, ca semn de recu noaștere, o revistă „Time". Probabil că și acesta recunoscu, fiindcă se ridică de pe bancheta pe car ședea, îndreptîndu-se spre toaletă. Stancu mai aș teptă cinci minute, apoi îl urmă. Cînd ajunse însă î prima încăpere nu-l mai văzu. Dispăruse de parc l-ar fi înghițit pămîntul. Contrariat, se uită prin ca bine și, în sfîrșit, în cea de-a patra îl zări întins p jos, cu capul sprijinit în mod curios de chiuvetă. Ma iorul intră înăuntru și îl apucă de umăr, dar acest alunecă pe podeaua de ciment într-o mișcare care întoarse fața. Avea ochii dilatați și ficși. În acela timp, Stancu simți un puternic miros de migdal amare. Nu era nevoie de nici un medic pentru a con stata că turcul era mort. Pistol cu cianură. Pulveriza cu presiune puternică, acidul prusic pătrunde pri porii pielii și provoacă moartea prin embolie, în c mult două minute. Arterele care transportă sânge

la creier sînt paralizate instantaneu, iar moartea survine imediat prin tromboză cerebrală. Şi urmele de otravă dispar în cel mult şase minute, adică înainte ca medicul legist să poată face autopsia.

„Treabă de profesionist ! Victima o fi fost urmărită... sau poate eu ?"

Stancu ieşi din cabină. Nu mai putea face nimic. Poliţia va conchide probabil că a fost un stop cardiac. Un singur lucru bun se impunea : să dispară cît mai repede, pentru a nu fi expus unor tracasări inutile şi plictisitoare sau, cine ştie, poate chiar unei compromiteri ? ! Fără grabă merse apoi la un chioşc de ziare, de unde-şi cumpără un „Der Spiegel" şi, fluturîndu-l în mînă, se îndreptă spre poarta de ieşire numărul trei. Era şi timpul. Exact peste zece minute se afla în acelaşi fotoliu din „Jet", în faţa stewardesei zîmbitoare, care-i servi imediat un coniac şi o cafea. Mai ceru un coniac, după care încercă să analizeze situaţia : „Călătoria nu a început sub cele mai favorabile auspicii. Am de-a face cu un adversar puternic, bine informat, fără scrupule şi viclean. E oare un avertisment ? Nu-mi pot situa încă inamicul, dar e limpede că plecarea mea la Atena nu a trecut neobservată. Oare la ce mă pot aştepta în bîrlogul fiarei ? În orice caz, la nimic bun. Şi tocmai acum urmează să sosească şi Roman. Trebuie să-l avertizez într-un fel, întrucît, mai mult ca sigur, împreună ori pe rînd, vom face amîndoi obiectul unei supravegheri permanente cît timp vom sta la Atena. Trebuie să găsesc soluţia optimă pentru a rezolva acest mozaic complicat. Evident, nu-l pot evita pe Roman care, la ora actuală, probabil că s-a şi cazat la hotelul King George. Dar dacă mă aşteaptă la aeroport ?". Respinse acest gînd ca nefondat, fiindcă o asemenea greşeală nu putea s-o comită nici un începător. „În fine, văzînd şi făcînd ! La urma urmei, nu se pot da reţete universal valabile. O voi aplica pe cea mai potrivită împrejurărilor".

Deşi încă toamnă în această parte a Europei, în noul şi modernul aeroport din Atena domnea o căldură grea şi jilavă, ferestrele cu vitralii părînd să

multiplice razele unui soare care semnala mai curînd o vară tîrzie. Difuzoarele anunțau zgomotos aterizarea cîte unui avion venind din diferite părți ale lumii, cînd Stancu se apropie de dubla poartă de sticlă în spatele căreia stăteau cîțiva funcționari de poliție și vameșii.

Formalitățile au decurs rapid, fără probleme. Își așteptă valiza, o luă și se îndreptă spre un bar, unde comandă o cafea. Sorbind încet din ceașca aburindă, maiorul privea liniștit vînzoleala din jurul său. Pasagerii așteptați de rude ori de prieteni se îmbrățișau, gesticulau, explicînd cine știe ce lucruri interesante pentru ei, și se îndreptau zgomotoși spre ieșire. În fine, zări și omul. Era sigur că și acesta îl văzuse, dar nu dădea semne că l-ar fi recunoscut. Mimînd neliniștea, ca unul care a așteptat destul timp o persoană care nu mai venea, plictisit și puțin dezorientat, se așeză în fața unei vitrine cu obiecte de artizanat, contemplînd-o cu mult interes. După un timp, difuzoarele anunțară aterizarea unui avion TWA venind de la Cairo. O dată cu fluxul de călători, Stancu se îndreptă încet spre ieșire, după ce se convinse că persoana îl precedase, încadrată într-un alt grup de călători. Ajungînd la poarta principală, îl văzu într-un Pontiac vișiniu. Mai făcu cîțiva pași, de parcă ar fi căutat pe cineva, apoi se sui în mașina care demară în viteză. Ochii lui se încrucișară cu cei ai omului lui Wild. Privirea acestuia era rece și tranșantă.

— Sînteți pentru prima oară în Atena ? îl întrebă el în germană.

— Da, răspunse Stancu liniștit. Dar civilizația ateniană nu-mi e necunoscută.

— O. K. Atunci nu rămîne decît s-o examinaţi cu ochii dumneavoastră.

— Sper să-mi fiţi un ghid competent.

După schimbul de parolă, faţa bărbatului de la volan deveni mai prietenoasă. Zîmbi, vorbindu-i :

— Bossul meu mi-a dat unele însărcinări şi sper ca mîine să putem discuta mai la obiect. Am să vă telefonez pentru a vă indica locul şi ora. Pînă atunci vă conduc la hotelul „King George", unde s-a reţinut o cameră pentru dumneavoastră. Numele meu este Riva, între prieteni mi se spune şi „Torpila". Aici vă las, hotelul e la o distanţă de jumătate de oră. Luaţi un taxi pînă acolo, e mai sănătos. Vă doresc un sejur plăcut. Coborî, iar maşina porni imediat. Privi la stînga şi la dreapta, dar pe strada Pazmazoglu, unde se afla, nu era la acea oră o îmbulzeală prea mare de taxiuri. În sfîrşit reuşi să oprească unul, iar peste douăzeci şi cinci de minute se şi afla în holul impunătorului hotel, în faţa recepţiei.

— Herr Stanco ? Sigur, aveţi camera 717. Telexul dumneavoastră a ajuns la timp, zise recepţionerul, cu o faţă radioasă.

Apoi acesta făcu semn unui boy care-i luă geamantanul şi-l conduse pînă la lift. Camera care i se repartizase era mare, somptuoasă, mobilată rafinat, cu mult gust. Nu lipseau frigiderul, televizorul şi aparatul de radio cu ceas. Covoare persane, o măsuţă de scris, două fotolii şi un pat dublu din lemn de mahon. Se dezbrăcă şi intră în baie, unde stătu mult sub duş, după care se frecă cu un prosop aspru pînă ce pielea i se înroşi. Se îmbrăcă cu un halat şi se întoarse în cameră, trîntindu-se pe pat, cu o ţigară în gură. Îl năpădiră gîndurile.

„Probabil că Roman e în hotel. Evident, pot să mă interesez la recepţie, dar nu e bine să se creadă că am un interes special. Cum să-i aflu totuşi numărul camerei pentru a putea comunica cu el ? De multe ori, acolo unde o problemă nu poate fi pusă în mod corect... acolo...".

Ridică receptorul telefonului. Vocea centralistei răspunse imediat.

— Scuzaţi, domnişoară, i se adresă el în engleză, mi s-a comunicat că aş fi fost căutat de un amic, mister George Mitana, care probabil a sunat din oraş sau dintr-un alt hotel, s-ar putea să revină şi atunci... prelungi el ceea ce avea de spus.

— Mister Mitana locuieşte la noi, camera 812, dar nu v-a căutat de cînd sînt eu de serviciu. În schimb, a dat telefon la agenţia comercială „Hermes" şi...

— Mulţumesc, domnişoară, poate că schimbul dumneavoastră... E în regulă, thank you !

Închise. Peste alte zece minute, Roman se afla în camera lui. Se îmbrăţişară. Apoi îl întrebă, făcînd un anumit gest, despre măsurile întreprinse în domeniul „prospectării" pieţei textile la firmele elene de specialitate.

Restul convorbirii se desfăşură în baie, unde apa ambelor duşuri cădea în averse, în timp ce în cameră, pe canalul doi, se putea viziona la televizor un show filmat cu o zi înainte la barul „Atlanta" din Milano.

După un timp, „Mitana" plecă din cameră, dar peste două ore, cînd Stancu coborî, îl zări pe acesta în hol, cu un ziar în mînă, şezînd aproape imobil într-un fotoliu, avînd o lumină ciudat strălucitoare în pupilele ochilor. O privire i-a fost de ajuns pentru a realiza că acesta era pradă unei vii emoţii. Intră în toaletă, întîrzie puţin, apoi, cînd ieşi, trecu pe lîngă

Roman împiedicîndu-se uşor de un covor persan. Îi ceru scuze zîmbind şi ieşi din hotel. După cîtva timp, Roman ridică biletul prins în ziar şi ieşi la rîndul lui.

Era ora dejunului, cînd băutorii nu se prea vedeau prin restaurante şi baruri de zi, poate cu excepţia celor de pe Kapodistrion, oamenii stînd mai mult pe acasă, pentru a-şi face siesta. Stancu umblă pe jos preţ de vreo patruzeci de minute, privind vitrinele, studiind titlurile ziarelor şi revistelor etalate în faţa chioşcurilor, oprindu-se din cînd în cînd la fotografiile şi reclamele unor cinematografe, teatre şi cabarete, verificîndu-şi, cu acest prilej, spatele. La o intersecţie opri un taxi, din care coborî în piaţa Canigas, achită cursa şi intră într-un bar de zi. Ochi o masă mai ferită, unde se aşeză pe un scaun fără spătar, apoi comandă un vermut.

— Nu prea arăţi vesel, amice, îi zise el barmanului în engleză. Aş putea face ceva ca să-ţi remontez moralul ?

Omul, mic şi slab ca un ţîr, cu o faţă măslinie, adînc brăzdată de riduri, era barman, chelner şi, probabil, şi proprietar. Îl privi drept în lumina ochilor.

— Da, răspunse el într-o engleză aproximativă, eventual să beţi ceva cu furtunul !

— Imposibil, amice, nu rezist. De altfel, nu mă pot plînge cu privire la mărimea paharelor !

— Iar dacă s-ar reduce această mărime aş primi eu plîngeri cu privire la preţul consumaţiei.

— Şi dacă preţurile ar scădea, pe timpul ăsta de criză, nu ne-ai mai putea servi dumneata !

— Corect. Mai doriţi ceva ?

— O sticlă de „Campari" şi... mi-ai putea încropi şi ceva de haleală ?

— O.K. Mă întorc într-o clipă. Să văd ce are cald la bucătărie.

În sfîrșit, zări și silueta lui Roman profilîndu-se în prag. Acesta intră, scrută atent penumbra localului, apoi se apropie de barman care tocmai ieșea din bucătărie.

— Aș mînca și aș bea ceva, îi vorbi el în limba lui Shakespeare.

Omul îi făcu un semn spre masa lui Stancu.

— Dacă vă face plăcere să stați împreună cu cineva care înțelege limba dumneavoastră, vă servesc numaidecît.

Roman își întoarse privirea spre locul indicat de barman, ca și cum l-ar fi descoperit atunci, și se îndreptă spre masă. Zise tare.

— Free, mister... ?

— Yes, please.

Se așeză. Cînd barmanul sosi cu o tavă cu mîncare îl servi și pe el cu pește, cartofi prăjiți și un steak. Apoi acesta umplu paharele și se retrase la bar, unde reluă, plictisit, lectura unei reviste. Un timp, cei doi mîncară în tăcere, după care Stancu întrebă încet :

— Ce s-a întîmplat ?

— Mi-au fost percheziționate bagajele !

— Ești sigur ?

— Cît se poate de sigur ! Am lăsat, ca de obicei, semnul meu la geamantane...

— Cunosc. Și ?

— Nu mai era acolo !

— Ai avut ceva compromițător ?

— Nimic. Prospecte, eșantioane...

— Îți lipsește ceva ?

— Nimic !

— Perfect. Era de aşteptat. Sper că nu te-ai speriat ? !

— Nu, dar...

— Nu avem de-a face cu proşti, să-ţi intre asta bine în cap şi să nu-i subapreciezi. O.K. ? Lasă-i să facă ce vor, tu vezi-ţi de treaba ta la întreprinderi. De fapt, nici nu ştiu încă despre cine-i vorba. După ce iei primele contacte mă anunţi şi pe mine, ştii unde mă găseşti. Peste cîteva zile va trebui să pleci la München, unde te vei intîlni cu Wachter, care e în temă. O să-i transmiţi cîteva lucruri pe care aş dori să le facă pentru noi. Poate va trebui să mă ajuţi şi aici puţin. Poate..., de fapt, mîine voi şti mai multe. Acum am să te pun în temă cu problemele müncheneze...

După ce termină şi răspunse şi la întrebările lui „Mitana", Stancu bătu cu furculiţa în masă. Barmanul ridică o figură plictisită, iar maiorul îi făcu semn să mai aducă o sticlă. Acesta le umplu paharele şi se reîntoarse la... citit. În tot acest timp nu intră nimeni în bar.

— Din ce o fi trăind ăsta ? se miră Roman.

— Nu-ţi face griji inutile. El nu trăieşte numai din consumaţiile astea. Mai învîrteşte el cîte ceva ! În fine, asta e. Să ne întoarcem la oile noastre. Deci ai înţeles modalitatea în care ne vom întîlni şi vom comunica. Eu voi pleca acum. Tu urmează-mă după o jumătate de oră. Familiarizează-te cu oraşul, dar fii atent. Obiectivul nostru central e Stavros Polidis, armator multimilionar, proprietar de nave, întreprinderi, bănci, localuri, acţiuni şi... gorile fără scrupule. Ceea ce ne interesează la ora actuală este unde se găsesc cele opt „volume" luate din biblioteca

noastră și eventual cît vor rămîne în locul respectiv. Privește cu atenție, ascultă ce se vorbește, cumpără tot ce poți în această direcție, dar... nu acționa singur. Nu fii amărît, îți va veni și ție rîndul, n-ai teamă. Aici, aventura ți se impune, nu ți-o alegi tu. Și acum, la revedere și noroc bun !

Stancu chemă barmanul, achită partea lui din consumaţie şi plecă. Pe drum se gîndi la întîlnirea pe care o avea în acea după-amiază cu Riva. Oare acesta îi va putea spune mai multe lucruri ? Evident, primau sarcinile pe care le avea de îndeplinit, dar... n-ar strica dacă şi-ar putea crea şi puţin timp liber, pentru a se familiariza cît de cît cu oraşul şi a vizita cîteva monumente mai importante... Acropole cu Partenonul, Erehteionul, primul evocînd armonia unui stil, iar al doilea ilustrînd graţia unei epoci. Dacă ar avea timp ! Va trebui să-şi facă timp.

Opri un taxi şi îi dădu şoferului adresa la care să-l conducă. Se plimbă un timp pe străzi, gîndindu-se la convorbirea pe care urma s-o aibă. Era 13,30 cînd ajunse în holul Interpolului Atena. Anunţat telefonic, adjunctul directorului, Ghiorghios Pappadimas, îl primi imediat.

— Vă aşteptam, Herr Doktor, îi spuse acesta cu o voce veselă, venind în întîmpinarea lui cu mîna întinsă. Bine aţi venit la Atena ! Vă rog să luaţi loc şi să vă faceţi comod. Un coniac ? Whisky ? Cafea ? Sau poate doriţi o gustare ?

Fără a-i da timp să răspundă, sună, spuse cîteva cuvinte în greceşte fetei care intră, apoi se întoarse din nou spre el.

— Am impresia că aveţi unele probleme neplăcute. Vă ascult cu plăcere şi, dacă stă în puterea noastră, vă vom acorda tot ajutorul.

Stancu îşi aprinse o ţigară, apoi îi expuse scurt şi concis toată situaţia, începînd cu furtul tablourilor de la Muzeul Municipal pînă la modul în care s-a depistat calea care conducea la Stavros Polidis. Interlocutorul său l-a urmărit cu multă atenţie, între-

rupîndu-l foarte puțin, doar pentru precizarea unui fapt, a unui eveniment.

Intrarea secretarei întrerupse discuția. Pe o măsuță cu rotile se afla o tavă cu două cafele, o sticlă de coniac „Metaxa", două pahare și o farfurie cu sandvișuri. Fata împinse masa lîngă ei și ieși.

— Vă rog să vă serviți, zise Pappadimas, după ce turnă coniacul în pahare.

Băură în tăcere, apoi Stancu sorbi puțin din cafea.

— O țigară ? îl întrebă amfitrionul său, întinzîndu-i o cutie de „Hellas".

Luă o țigară, o aprinse și așteptă.

Pappadimas sorbi și el din cafea, apoi zise :

— Cunosc problema furtului celor opt tablouri. Secretariatul General Interpol le-a dat în urmărire internațională și, ca atare, sînt și în atenția poliției noastre. Evident, la timpul acela, amănuntele pe care mi le-ați relatat acum nu-mi erau cunoscute și cred că nici Secretariatului General. Acestea, dacă am înțeles bine, sînt elemente de ultimă oră rezultate din investigațiile dumneavoastră. Sînt confirmate și de poliția română ?

— Bineînțeles. Datele principale care au condus la itinerarul pe care vi l-am relatat și la posesorul actual le cunoșteam din anchetă, iar ele au fost confirmate de noi indicii și probe directe. Am omis să vă relatez unele amănunte, nesemnificative poate pentru dumneavoastră, dar edificatoare pentru noi, cei care urmărim zilnic această cauză.

— E limpede ! Noi îl cunoaștem pe armatorul Polidis, care are două cetățenii, greacă și americană. Înțelegeți ? O nucă tare. Nu numai datorită averii sale considerabile de aici și din alte părți ale lumii, ci și datorită relațiilor sale care se întind de-a lungul

unor continente. Şi nu vă ascund nici faptul că are, cum să vă spun, propria sa poliţie... în întreprinderile pe care le posedă, plus gorilele din garda personală. O parte din averea sa e investită în opere de artă, pe care noi trebuie să le socotim obţinute în mod corect : licitaţii, achiziţii. Aici, în lumea artelor, joacă rolul unui Mecena, cum cred că aţi aflat, stimulînd pe unii pictori şi sculptori cu diferite sume de bani sau cumpărîndu-le cîte un tablou ori o statuetă.

— Nu-i nici un secret pentru dumneavoastră care, probabil, aţi avut mai multe cercetări în materie de furturi de obiecte de artă, că mulţi bancheri, oameni ai finanţelor, investindu-şi capitalurile în artă, nu o fac de dragul operelor respective, deşi sînt şi asemenea colecţionari, mai puţini la număr, ci mai ales pentru faptul că operele de artă au reprezentat întotdeauna valori rezistente în timpul crizelor economice. Cu alte cuvinte, achiziţionînd, pe orice căi, picturi, sculpturi şi alte obiecte de artă, rare şi preţioase, investesc şi îşi măresc totdeauna considerabil averea. prin garanţia pe care o pot oferi la un moment dat galeriile pe care le au. Sigur că pe aceşti indivizi, indiferent de categoria socială din care fac parte, nu-i interesează mijlocul prin care se dobîndesc operele de artă, ba uneori chiar le „comandă" direct din unele muzee, generează şi întreţin o armată de hoţi, specialişti în furturile de tablouri, tăinuitori, falsificatori, speculanţi, gangsteri de tot felul, ba chiar şi criminali. În spatele acestei aşa-zise dragoste faţă de artă se ascunde o gamă întreagă de infracţiuni, de la furt la violenţă şi crimă, atît timp cît aceste „afaceri" se plătesc foarte bine, uneori cîştigîndu-se mai mult decît din traficul de stupefiante !

— Nu vă pot contrazice, stimate coleg, cred că nu vă spun nimic nou dacă afirm că toate aceste furturi prin spargeri la cele mai mari muzee din lume și apoi vinzarea lor celor care pot plăti, cu tot cortegiul lor de interceptări ale unor „transporturi" și subtilizarea lor de către unele ganguri străine, cu toate răfuielile și reglările de conturi, fac să curgă mult sînge pe acest întinat altar al artei ! Din păcate așa stau lucrurile. Muzeele noastre au constituit, nu de puține ori, ținta unor spărgători care au furat și au înstrăinat pe alte continente opere de mare valoare istorică și artistică.

— Și le-ați recuperat ?

— Unele da, altele nu !

— Sintem, în cazul de față, în aceeași situație și nu cedăm aceste obiecte de artă care aparțin statului nostru, indiferent în mîna cui s-ar afla. Cred că avem dreptul să afirmăm acest lucru, fiind și în limitele legalității internaționale.

— Bine zis ! Dar, apropo de problema noastră, se zice că Polidis are o foarte frumoasă colecție de tablouri, deși eu nu am văzut-o niciodată.

— E aici ? Vreau să spun, își are pinacoteca la locuința din Atena ?

— O parte din tablouri le păstrează aici, în Atena, dar cele mai importante se pare că se află la vila sa din Paradise City, în „State". În altă ordine de idei, vreau să vă asigur că vă vom acorda sprijinul. Dar noi... vom acționa numai legal.

Stancu surise ușor.

— Nu vă cer nici o acțiune ilegală din punct de vedere juridic și polițienesc, referindu-mă la vreo încălcare a metodelor și mijloacelor dumneavoastră de lucru.

— Ce probe aveţi împotriva lui Polidis ?

— Deşi avem o serie de probe, indirecte şi chiar directe, aş dori să subliniez faptul că eu nu am venit aici ca să-l acuz pe Polidis şi să-l trimit pe banca inculpaţilor. Nu ştiu exact care este rolul lui în — hai să-i spunem mai frumos — această „tranzacţie : autor, instigator, complice, tăinuitor, favorizator şi... la drept vorbind, nici nu mă interesează acest aspect la ora actuală. Ceea ce ne preocupă pe noi sînt tablourile care ne-au fost furate şi recuperarea lor, indiferent în mîna cui se află şi indiferent sub ce titlu. Sîntem parte la Convenţia UNESCO potrivit căreia toate obiectele de artă care au fost sustrase dintr-o ţară, indiferent sub ce formă, trebuie înapoiate acesteia. E cît se poate de clar. De altfel, cred că şi dumneavoastră acţionaţi tot în spiritul acestor prevederi. Cît priveşte întrebarea dumneavoastră, aflaţi că noi posedăm probe şi mijloace de probă privind tratativele purtate de Polidis pentru „achiziţionarea" tablourilor prin Heleni Landis şi Albers zis „Mistreţ"...

— ...Cel care a fost lichidat la München ? Ştiu că a fost aici, l-am supravegheat, era în atenţia Secretariatului General pentru trafic de arme şi de stupefiante. E adevărat că l-a contactat pe Polidis într-o cafenea.

— Perfect, aţi fost pe fază ! Mai sînt interogatoriile inculpaţilor arestaţi şi condamnaţi la noi pentru furtul de tablouri...

— ...Au fost prinşi ?

— Da, dar după ce au scos tablourile din ţară. Ei au mărturisit însă cine i-a angajat, cu ce preţ, cine a comandat marfa. Apoi mai sînt la München cîteva persoane pe care le-am contactat, constatînd că sînt

bine informate asupra itinerarului acestui transport, via Austria, Italia și Grecia. Și mai avem și altele.

— Evident, din punct de vedere polițienesc aveți, ca să zic așa, suficiente elemente pentru o bază tactică, dar...

— ...Avem și din punct de vedere juridic. Dar nu pot decît să repet : eu nu am venit aici pentru a cere arestarea lui Polidis. Noi vrem tablourile. Restul... e treaba justiției să hotărască asupra probelor.

— O.K. O să-i facem o descindere bossului. Nu vă ascund faptul că pentru o percheziție într-un asemenea loc sînt necesare intervenții mari la procuratură. Dar, fie. La reședințele sale din Atena și din insula Creta vom căuta cu toate mijloacele tehnice care ne stau la îndemînă și, după toate aparențele... nu vom găsi nimic. Chiar dacă tablourile furate sînt aici ! Mai mult ca sigur că ele nu vor fi la vedere. De altfel, chiar dacă le-am găsi, ele pot fi niște... „copii"...

— Făcute unde ? îl întrerupse maiorul cu o intonație care nu-i scăpă acestuia.

— După cărți poștale schimbate între muzee, eventual.

— Da ! Mi se pare perfect logic. Și...

— Ei bine, s-ar putea să găsim aceste copii, desigur, dacă nu va ști dinainte că-l vom „vizita". De unde ? Asta-i o altă problemă. Și atunci ce-i putem face ? Să-l interogăm ? Să-l inculpăm ? Pentru ce ? Și ce fel de probe administrăm ? Nemaivorbind că are o armată de avocați pe care ni-i va arunca în spinare. Mie nu-mi surîde o asemenea eventualitate. Vreau să spun, poliției elene !

Stancu îl ascultă încordat. Se părea că interlocutorul său cunoaște mult mai multe lucruri despre acest

caz decît lasă să se înţeleagă. Aceasta n-ar fi rău dacă, bineînţeles, ar fi dispus ori ar putea să-l ajute efectiv. Poate într-o manieră în care să nu fie direct amestecat, în caz de eşec. Încerca să-i înţeleagă poziţia. Prudenţă ? Teamă ? Nehotărîre ? Ori toate trei la un loc ? Bău încă puţin din licoarea aurie din faţa sa, apoi zise :

— Într-adevăr e foarte bun coniacul ăsta. Vechi şi cu un gust extraordinar. Făcut de mari meşteri. Am impresia că beau un ulei dulceag, parfumat şi catifelat. Se cunoaşte marfa de calitate. Vă mărturisesc că înţeleg ceea ce gîndiţi. De fapt, nu vreau nimic din toate acestea. Nici un fel de operaţiuni, descinderi, percheziţii, arestări ori ceva asemănător ! Am cerut numai cooperare pentru a primi, prin mijloacele dumneavoastră specifice şi fără să încălcaţi legislaţia ori regulile normale de muncă, ...cît mai multe date în legătură cu tablourile furate. E corect, nu-i aşa ? Şi întrucît toate drumurile duc la Polidis, ale cărui pinacoteci de aici ori de aiurea ştim cum s-au făcut, poate că aflaţi ceva şi despre obiectele de artă căutate de noi. E tot ce vă rugăm. O.K. ?

Pappadimas rîse amuzat.

— Numai atît ? Îmi luaţi o piatră grea de pe suflet, deşi, la drept vorbind, e şi mult şi puţin. Jucaţi fair, îmi place. Voi face tot posibilul, vă rog doar să nu mă puneţi în situaţii limită, adică să investigaţi „prea“ mult de unul singur şi în gol. Poate fi periculos şi din alt punct de vedere.

— Ne-am înţeles. Pot să vă sun aici ?

— Reveniţi peste două zile, între timp vom mai vorbi. Pînă atunci poate vizitaţi Atena, monumentele ei, eventual cabaretele. Vă doresc un sejur plă-

cut, mai zise el, conducîndu-l. Ajungînd la ușă, Stancu se întoarse și zise în treacăt :

— Am uitat să vă spun. După cele opt tablouri furate de la noi nu se puteau face copii anterior pentru bunul motiv că acestea, din întîmplare, nu au fost fotografiate tip carte poștală care să se schimbe cu alte muzee !

Apoi îi zîmbi, strîngîndu-i mîna cu prietenie.

Într-un apartament din München, doi bărbați purtau o discuție foarte animată. Unul dintre ei era un personaj înalt și foarte spătos. Fața lui era rotundă și buhăită, părul alb cu reflexe albăstrii, iar ochii săi erau reci, de pește. Așezat comod într-un fotoliu de piele, cu un pahar de whisky în față, ținea între degetele sale scurte și butucănoase o țigară groasă de foi.

Celălalt individ se agita și vorbea :

— Bine, dar Albers, după cîte știu, a fost suprimat de oamenii „Chiorului" pentru motive bine stabilite, așa că nu înțeleg de ce crezi că eu...

— Nici nu trebuie să știi sau să înțelegi ceva, ci să execuți ceea ce am hotărît eu.

— Grecoaica are însă, ca să spun așa, o misiune oficioasă aici, reprezintă pe unul dintre cei mai mari financiari, un magnat al...

— Ascultă, Serge, de cînd ai început tu să-mi discuți ordinele ? Ori poate vrei să-mi dai lecții ? ! Nu credeam că trebuie să-mi justific hotărîrea pe care am luat-o. Dar pentru că noi „cooperăm" de mulți ani, am să-ți spun un lucru. Tu crezi că eu nu-l cunosc pe acest boss greco-american ? În Africa, în Vietnam, în Cuba, tu ai împușcat oameni mai cu-

secade decît el ! Bătrînul gangster din Frisco, devenit apoi un mare armator, a fost băgat pînă peste cap în cele mai împuțite afaceri ; contrabandă cu spirtoase și țigări la început, apoi loterii clandestine, trafic de „zăpadă", arme, femei și multe altele. Dar a ieșit totdeauna cu fața curată din... lipsă de probe. Îmi amintesc cum era s-o încurce acum cîțiva ani. A importat din Italia zece mii de perechi de pantofi aduși cu vaporul și, cînd era să plătească vama, a deschis o cutie în care era un singur pantof, cel stîng... A deschis a doua cutie, a treia, a cincea... În toate era cîte un singur pantof, cel stîng. Mimînd panica, i-a obligat pe vameși să-i deschidă toate cutiile, constatîndu-se în final că furnizorul l-a înșelat. A protestat, a făcut scandal și pînă la urmă a fost scutit de vamă, de unele impozite, nu știu dacă total ori parțial. După două luni, cînd scandalul fusese uitat, a primit un alt transport, de astă dată cu trenul. Tot zece mii de cutii, dar.. cu pantoful drept. Escrocheria a fost însă descoperită și s-a declanșat un scandal monstru, presa l-a atacat, dar pînă la urmă a reușit să mușamalizeze totul. Așa că vezi, dragă Serge, nu merită să vorbim despre boss ! Pînă acum nu m-au deranjat matrapazlîcurile lui, acum însă a început să se infiltreze tot mai mult în domeniul meu, sub masca așa-zisei colecționări de opere de artă. „Mistrețul" m-a tras în piept, vînzîndu-i lui ceea ce mi se cuvenea mie. Iar acum grecoaica tratează cînd cu „Chiorul", cînd cu Dietrich o nouă afacere. Basta ! Ce-i drept, mai e cineva în acest joc, de care însă nu mă pot lega fiindcă nu-l vreau dușman, dar poate cîndva îi va veni și lui rîndul. Dar spune-mi, o cunoști pe grecoaică ?

— Am cunoscut-o cîndva la Paris, într-o afacere cu diamante „importate" din Africa de Sud.

— Foarte bine. Atunci o poţi răci fără prea multe remuşcări. Apoi dispari. Eşti străin, uite aici ai biletul de avion, îţi vom face „acoperirea" şi la aeroport primeşti plicul de la Günther. „C'est à prendre ou à laisser !".

— C'est à prendre, patron !

Era ora 01,30 cînd Heleni Landis stinse lumina. Se distrase puţin la un cabaret cu unul dintre însoţitorii săi, care ocupa o cameră vecină cu a ei. Andros se pilise ceva mai mult decît de obicei, devenise îndrăzneţ, fiind necesară intervenţia hotărîtă a lui Renzo pentru a-l aduce la linia de plutire. De fapt, acesta l-a şi lovit destul de rău, neavînd altă posibilitate de a-l linişti. Lui Heleni i se păru că Renzo a acţionat mai mult din gelozie decît din datorie faţă de stăpîn şi de protejata lui. Era şi vina ei, desigur, nu trebuia să se încurce cu amîndoi deodată. Fiindcă a fi gelos este ca şi cum ai fi infirm. E chiar mai rău decît a fi mutilat sau orb. Trebuie să lupţi singur împotriva acestui rău care-ţi roade spiritul şi de care, uneori, nu te poţi elibera decît prin moarte. Iar ea, în loc să-i ţină la distanţă, îi schimba ca pe mănuşi. Acum, relaxată în pat, după ce i-au trecut durerile de cap care au apucat-o cînd a început scandalul, putea gîndi mai bine la toate aceste întîmplări neplăcute, cărora va trebui să le pună capăt. Măcar dacă ar fi venit românul acela înalt, pe care-l întîlnise la Wild. Dincolo de faptul că era prezentabil şi potrivit exigenţelor ei, poate reuşea pînă la urmă să-l sufle caidului münchenez în favoarea patronului şi poate... în definitiv, de ce nu, a ei ! În viitor va trebui să aranjeze

cîteva întîlniri cu el şi să-l atragă spre Atena. Acolo, singură sau cu ajutorului patronului, se va găsi un mijloc — bani, bijuterii, femei — pentru a-l convinge să coopereze. Puterea banului a fost întotdeauna convingătoare, de ce nu ar fi şi acum ?

Şi pe măsură ce se gîndea mai mult la acest proiect, varianta i se părea mai atrăgătoare. În cel mai rău caz va putea să se aleagă cu o frumoasă bonificaţie care ar mări binişor contul ei în banca elveţiană. Oftă, luă un somnifer şi peste puţin timp adormi.

Deodată se trezi, cu senzaţia că nu e singură. Aprinse neliniştită veioza şi, cînd ridică ochii, zări o umbră enormă proiectîndu-se asupra ei. Corpul i se contractă de teamă, deschise gura să ţipe, dar, înainte de a-i ieşi vreun strigăt din gît, o lumină orbitoare îi explodă în faţa ochilor, iar viaţa ei se dezintegră în neant...

DIVERSIUNE CRIMINALĂ

Locotenentul Andrei Drăgoi din Miliţia Municipiului era în noaptea aceea de serviciu. Ceasul electronic din faţa lui arăta 5,15. Pînă acum, evenimentele înregistrate la dispecerat, deşi numeroase, nu au fost dintre cele mai dificile, cu excepţia unei încăierări. A luat legătura cu un echipaj auto şi a trimis imediat la faţa locului, din rezervă, o echipă operativă. Nu se ştie niciodată ce surprize se pot ivi dintr-un asemenea eveniment.

Era aşezat în faţa panoului, cu eterna ţigară între buze şi cu inevitabila ceaşcă de cafea la îndemînă. Nu mai avea mult pînă la ieşirea din serviciu cînd

sună unul dintre telefoane. Ridică receptorul cu un aer obosit, dar după primele cuvinte pe care le auzi, fața i se încordă.

— Am înțeles. Voi lua imediat măsurile ce se impun.

Puse receptorul în furcă și stinse țigara. Nu numai că nu i se termina serviciul, dar pentru el, criminalist cu experiență, începea o zi grea. Îl sună acasă pe căpitanul Zara, apoi pe procurorul de serviciu, pe medicul legist...

Casa, care ardea cu flăcări galbene și roșii, părea condamnată. Limbi de foc ca niște șerpi ieșeau pe ușă și pe ferestre, topind sticla geamurilor și pîrjolind tot ce întîlneau în cale.

Strada Cetății, de obicei liniștită, era cuprinsă acum de o vie agitație. Zeci de pompieri militari, înarmați cu tot felul de instrumente de lucru, de la stingătoare cu spumă, furtunuri cu apă, tulumbe speciale, pînă la măști și echipamente deosebite, se străduiau din răsputeri să localizeze incendiul și să izoleze, prin cordoane de apă, casele învecinate. Alături de ei, mai mulți milițieni îi ajutau, păstrînd ordinea și intervenind, pentru a-i opri pe curioși să pătrundă în cîmpul sinistrului. Strada era înțesată de oameni, fie dintre cei ce locuiau prin împrejurimi, fie trecători surprinși acolo.

Cînd Diana Manu apăru în colțul străzii i se înfățișă un tablou de coșmar. Realizînd ce se întîmplă, aceasta începu să alerge înnebunită spre casa în flăcări, dar nu putu trece de cordonul oamenilor de ordine. Se porni să țipe disperată :

— Lăsați-mă să trec, asta-i casa mea ! Trebuie să ajung pînă acolo, nu înțelegeți ?

— Dumneavoastră sînteți doamna Manu ? o întrebă un subofițer de miliție.

— Da, eu sînt ! țipă ea, ieșită din fire. Arde casa mea... și... acolo... l-am lăsat pe soțul meu... unde-i soțul meu ?

Era evident că pompierii renunțaseră să mai salveze casa, care ardea ca o torță, din toate părțile. Efortul lor principal se îndrepta acum spre limitarea incendiului, împiedicînd extinderea lui spre celelalte imobile, în curs de evacuare, ca măsură de siguranță. Se părea că focul nu mai putea să se întindă spre casele vecine, dar prevederea e totdeauna mama înțelepciunii.

Diana Manu se zbătea cu înverșunare, încercînd să se desprindă pentru a ajunge la casa în flăcări.

La strigătele ei, o mulţime de oameni, mai ales vecini, s-au adunat în jur, încercînd s-o îmbărbăteze, s-o ajute cu ceva. Totul mărea starea de agitaţie, de panică, încurcînd şi mai mult măsurile de ordine.

— Soţul meu... a rămas în casă... dormea cînd am plecat... Doamne, unde-i soţul meu ?

Subofiţerul de miliţie o conduse cu tact, dar hotărît, într-un loc mai liniştit, apoi îi vorbi calm :

— Fiţi încredinţată că facem tot posibilul pentru a fi găsit şi salvat soţul dumneavoastră, doar vedeţi că toată lumea se preocupă de acest lucru. Liniştiţi-vă, vă rog !

După un timp, unul dintre pompierii echipaţi în mod special, care lucrau acum în interior, înfruntînd cu mult curaj urgia focului, îl găsi pe Oreste Manu sau, mai bine zis, ceea ce mai rămăsese din el. Cadavrul, în parte carbonizat, care avea poziţia unui boxer strîns în gardă, a fost pus pe o targă acoperită cu un cearşaf şi introdus în maşina Salvării care plecă imediat. Diana Manu a fost şi ea îmbarcată într-un echipaj al miliţiei, care a condus-o la spital. Acolo a fost dată în grija unui medic care, după ce a examinat-o, i-a făcut două injecţii pentru a o linişti. Apoi, sub supravegherea unei asistente, a trimis-o într-o rezervă.

Nu după multă vreme intră în rezervă un ofiţer de miliţie care avea în mînă un plic din care scoase în faţa ei un ceas cu cuarţ, de o culoare care fusese probabil galbenă, complet deformat, o bucată de metal în parte topită, care avea ca montură un rubin crăpat, şi o amuletă dintr-un metal alb, acum înnegrit, care se putea presupune că a avut cîndva forma unui romb. Plîngînd în hohote, Diana le identifică : au aparţinut soţului ei.

— Puteţi rămîne aici, dacă doriţi, măcar un timp. Şi aşa presupun că nu aveţi unde merge acum, spuse asistenta cu multă compasiune.

— Nu, nu rămîn aici. Vreau să-mi văd soţul !

— Acum nu se poate, pînă nu se termină examinarea... de către medicul legist...

— Atunci mă duc la mătuşa mea, zise ea printre sughiţuri de plîns.

— Vreţi să vă conducem acolo cu maşina ?

— Nu, mulţumesc, vreau să merg pe jos, să fiu singură.

Ofiţerul plecă, iar asistenta nu mai insistă. Părea inutil. A ajutat-o să se îmbrace şi a condus-o pînă la ieşire. Diana Manu mulţumi, apoi se depărtă în tăcere, siluetă încovoiată de suferinţă pierzîndu-se în ceaţă.

Ajunsă în bulevard, ea opri un taxi care o duse pînă în strada Miron Costin. Plăti cursa şi, după ce maşina demară, Diana se îndreptă spre o vilă cu două etaje, pe jumătate acoperită cu iederă, situată la capătul unei alei bine îngrijită. Descuie poarta şi intră. În timp ce străbătea grădina din faţa casei, Diana îşi zise :

„Ce ar spune simpaticul ofiţer de miliţie care mi-a prezentat rămăşiţele bijuteriilor dacă ar şti că soţul meu nu a murit din cauza şi în timpul incendiului ! Dacă ar şti că eu şi iubitul meu i-am pregătit «accidentul» cu mult înainte şi că, în această noapte, în timp ce eu, împreună cu naivul de Olimpiu Varga, ne aflam la restaurantul «Bulevard», Radu Victorin s-a strecurat în locuinţă cu ajutorul cheilor date de mine, l-a ucis pe Manu, lovindu-l în cap cu muchia unui toporaş îmbrăcat în bumbac, apoi a dat foc casei ? !".

Avea încă un zîmbet viclean pe buze cînd intră în locuință. Ajunse în camera de zi și de acolo, văzînd lumină în dormitor, alergă într-un suflet să-și îmbrățișeze iubitul, dar se opri ca trăsnită în prag.

Soțul ei, adevăratul ei soț, Oreste Manu, stătea în picioare în fața ei, viu și nevătămat, zîmbindu-i cu malițiozitate.

— Regret că a trebuit să-l ucid pe Radu, spuse el, dar recunoaște că eram în legitimă apărare. De altfel, înainte de a muri mi-a spus tot, de fapt nimic nou față de ceea ce știam. Ești la fel ca sora ta, poate ceva mai rea și mai perversă. Am aflat de la Radu că, după moartea mea, trebuia să vă întîlniți aici și ce crezi că m-am gîndit ? Dacă tot s-au inversat rolurile, mi-am zis că ar fi frumos să vin eu. Ce întîmplare ciudată, Diana, nu găsești ? Aș vrea să-ți mai spun ceva. Toți banii din casă și bijuteriile tale sînt la mine, cu excepția micilor amintiri de „identificare" pe care le-am lăsat asupra victimei. Am și un pașaport la mine, perfect lucrat, știi tu de unde ! Ce combinație interesantă, ca-n filmele lui Hitchcock ! Nu? Eu, Oreste Manu, care sînt un om mort, comit două omucideri. Prima mea victimă, Radu Victorin, de fapt un „dispărut", care s-a ascuns cît se poate de bine pînă acum, va avea disprețul lumii, iar tu, iubita mea soție, cea de-a doua victimă, ești în fapt un fel de escroacă... înșelată ! Ce zici, frumoasa mea, sînt genial, nu ? Ar mai trebui, înainte de a te ucide, să-ți amintesc cum știu eu să iubesc. Dar nu meriți. Așa că...

Înnebunită de groază, Diana încercă să țipe, dar mîinile ca de oțel ale fantomaticului ei soț îi înlănțuiră gîtul într-un ultim gest de dragoste ucigătoare...

Primele concluzii puse de medicul legist nu lăsau nici un fel de dubiu. Omucidere prin strangulare. Pe părţile laterale ale gîtului victimei, Diana Manu, se puteau observa mai multe echimoze şi cîteva escoriaţii semilunare care nu lăsau vreo îndoială asupra modului în care aceasta a fost asasinată. Judecîndu-se după primele semne ale rigidităţii muşchilor membrelor superioare şi ale apariţiei lividităţilor, s-a apreciat că moartea a survenit cu circa 6—7 ore în urmă. La cercetarea locuinţei lui Radu Victorin s-a găsit un pahar mirosind a vodcă de pe care s-au relevat şi cîteva amprente digitale.

După examinarea cadavrului, efectuarea fotografiilor judiciare, ridicarea schiţei, au mai fost depistate şi alte cîteva urme latente, digitale şi palmare.

Evident, primele întrebări care s-au născut se refereau la victimă. Ce a căutat în locuinţa lui Radu Victorin ? Doar la plecarea din spital declarase că se duce la mătuşa ei. Cum a ajuns în acest loc ? Cine a atras-o ? Cine a strangulat-o ? De ce ?

Întreaga comportare a victimei era stranie. Îţi arde casa, îţi piere totul în incendiu, inclusiv soţul, iar tu te duci la o întîlnire ori te laşi atrasă într-un loc în care, în mod normal, nu aveai ce căuta ! Şi apoi, ce legături puteau fi între ea şi proprietarul locuinţei, ale cărei chei au fost găsite asupra ei ? Ascultarea medicului şi a asistentei de la spital a atestat durerea pe care victima o manifestase cînd şi-a identificat soţul după obiectele găsite asupra lui ca şi în perioada imediat ulterioară, fapte ce reliefau o comportare absolut normală. Nefiresc a fost tot ce s-a întîmplat ulterior.

În cursul aceleiaşi dimineţi, echipa operativă, condusă de căpitanul Zara, a trecut la acţiune, efectuînd investigaţii, ascultînd diferite persoane, inclusiv pe vecinii victimei şi ai „dispărutului", ridicînd unele obiecte şi înscrisuri pentru o examinare mai atentă, studiind antecedentele unor indivizi ce puteau fi luaţi în considerare pentru o eventuală includere în cercul de bănuiţi. Prima surpriză a fost furnizată de faptul că, pe teritoriul municipiului, Diana Manu nu avea nici un fel de mătuşă şi nici vreo altă rudă mai apropiată, cu excepţia surorii sale, Liana Hurmuz, ce ispăşea o condamnare în penitenciar. A doua surpriză şi cea mai importantă a dat-o expertiza dactiloscopică. Pe un pahar din care se băuse vodcă au fost relevate unele urme digitale destul de distincte care, prin comparaţiile efectuate, s-au vădit că aparţin soţului victimei... Oreste Manu ! De altfel, asemenea amprente ale „victimei" incendiului au fost depistate pe masă, pe ivărul ferestrei, pe canatul de la uşa ce dădea în dormitorul din casa lui Victorin. Pe medalionul în formă de soare de la gîtul moartei, care a fost examinat în laborator cu o aparatură specială, au fost relevate fragmente de creste papilare care, cu ajutorul poroscopiei şi al crestoscopiei, au fost interpretate ca aparţinînd degetului mare de la mîna stîngă a lui Oreste Manu. Aceste revelaţii aduse de expertiza dactiloscopică, puse în acord cu unele constatări ale necropsiei efectuate, care au evidenţiat fractura coarnelor hioidului şi puternice infiltraţii de sînge la nivelul musculaturii gîtului, demonstrînd violenţa sugrumării, au pus la ordinea zilei necesitatea luării unor noi măsuri. În această situaţie, de comun acord cu procurorul, colonelul Nedelea a

cerut reexaminarea cadavrului găsit în casa incendiată şi efectuarea unor expertize speciale pentru identificarea lui. Cu acest prilej s-a constatat lipsa depunerilor de funingine în căile respiratorii, ceea ce constituia un prim indiciu cu privire la faptul că arsurile despre care se credea că au adus moartea persoanei de la locul sinistrului nu au fost produse... în timpul vieţii ! De aici s-a tras în mod firesc concluzia că decesul victimei a intervenit înainte de acţiunile incendiului ! Examinările anatomopatologice combinate cu unele analize speciale de laborator au pus în evidenţă existenţa unui traumatism craniocerebral de tipul unei fracturi cominutive, urmare a unei lovituri puternice aplicate la nivelul capului. Evident, prima cercetare a victimei nu a fost suficient de atentă. Noile date obţinute au determinat măsuri pentru stabilirea adevăratei identităţi a victimei.

La indicaţia şefului, a fost adus din penitenciar Săvel Vartic, zis „Scundacul", prieten intim cu Liana Hurmuz, sora Dianei Manu, precum şi cu soţul acesteia din urmă, Oreste Manu.

— Care-i viaţa ta, „Scundacule" ? îl întrebă Zara pe un ton binevoitor.

— Ca la pirnaie, stăpîne, parcă nu ştiţi cum e ? Fac şi eu ce pot ca să mă spăl de păcate... cît mai repede.

— Asta depinde numai de tine. Comportarea ta, munca pe care o prestezi te vor ajuta. De fapt, am auzit lucruri bune despre tine.

— Mulţumesc pentru vorbă bună, dar... nu pentru asta m-aţi adus !

— Nu, bineînțeles. Vreau să ne dai cîteva relații. O cunoști pe Diana Manu ?

— Sora Lianei ? Ca pe un cal breaz. E măritată, dar tot parașută a rămas, ce mai ! Din coadă de cîine... Doar n-o fi făcut ceva „di granda" ?! O halește soru-sa dacă află !

— „Lucrau" împreună ?

— Foarte rar. Asta, Diana, e periculoasă. Te rade în doi timpi și trei mișcări. Deși nu are mansarda lui soru-sa, e capitonată și umblă și la blindaje, ba pe vremuri a umflat și solnițe.

— Cum se înțelege cu bărbatul ei ?

— Agronomul ? Credeam că l-ați dibuit de mult. Nu știu de unde o fi umflat ăsta diploma, poate de la vreo mortăciune, apoi a dat-o la prelucrare, dar el nu știe să deosebească orzul de grîu ! E mahăr mare, umblă și cu roșeață, schimbă verzi pe cai și are afaceri pe picior. S-a încadrat, să nu-l găbjească potera... ăă... vreau să spun...

— Zi-i mai departe, nu-i cu supărare.

— E iute la mînie și dă cu șișul. Se potrivește cu pațachina aia, deși nu-i prea pasă de ea și viceversa.

— Cum să înțeleg asta ?

— Păi husănu schimbă des muierile, iar ea așijderea bărbații. Înainte de a intra eu la zdup era în mare amor cu „Balamuc", „Contele"...

— Vorbești de Radu Victorin ?

— De el, stăpîne. Îl știți bine, că are și el ulcer la dosar, e vechi în meserie și a făcut de toate la viața lui, cafteală, mangleală, se zice că ar fi și răcit pe unul...

— Dar Manu nu știe nimic de ultima aventură a soției sale ?

— Asta-i bună ! Cum să nu știe ? Că știe toată lumea din cartier. Ce, numai o dată i-a caftit ? Dar cățeaua nu se lasă, parcă e în călduri, că mai umblă și cu străinași, după lovele. Soru-sa e o lady pe lîngă ea. Lucra curat și avea o mansardă... Computer, calculator electronic ! Dar putoarea aia de Diana îl înșală și pe gagicul ei. D-aia nici nu o înghite nimeni pe la noi. Se culca cu unul Ilie Sava care o mai servea în manevre și asta nu se poate ierta ! Să-ți trișezi bărbatul înțeleg, dar amantul ? Asta pune vîrf la toate. Vedeți cît de stricată este ?

Zara surîse ușor.

— Îl cunoști pe Ilie Sava ?

— Nu prea. Știu că-i student acum, dar în tinerețe mai șutea prin tramvaie, prin autobuze. Într-un timp ii ținea tira lui „Balamuc", cînd ăsta își făcea mîna. Dar omul se mai schimbă în cursul timpului. Că așa a fost și cu Tică Grecu, zis „Bombagiul".

— Ăsta cine mai e ?

— A stat de cîteva ori la pîrnaie pentru mangleală și viol. Acum m-am pomenit din nou cu el la promenadă și l-am întrebat de ce l-au umflat. El mi-a povestit că rîndul trecut, cînd a fost în vizită, i s-a spus că-i un analfabet brutal. Omul a băgat la cap și, după ce a ieșit pe verde, a învățat carte.

— Ei și ?

— Și acum a intrat la zdup pentru fals în acte publice !

— Interesantă întîmplare ! I se potrivește lui Ilie Sava ?

— Așa am crezut. Dar mai poți să știi cum se transformă oamenii ?!

— Mulțumesc, „Scundacule", pentru discuția asta interesantă.

— Poate șoptiți cuiva un cuvînt bun despre mine!

— Depinde numai de tine, ți-am mai spus.

— S-a făcut, stăpîne. După ce ies, nici un gabor n-o să mai aibă treabă cu mine!

În urma raportării rezultatului dialogului purtat cu „Scundacul", Nedelea rămase pe gînduri, privindu-și colaboratorii.

— Am impresia că lucrurile încep să prindă contur. Să le luăm pe rînd.

Unu, Hilde Wirth este asasinată și, deși asupra mobilului am avansat mai multe ipoteze, fiecare conducînd la un autor posibil, cea mai importantă și probabilă a rămas aceea potrivit căreia victima a fost înlăturată din motive de siguranță pentru o bandă de infractori sau poate numai pentru unul singur. În ambele situații însă, autorul crimei nu putea fi decît o persoană cunoscută de victimă ori de cineva din imediatul ei anturaj, întrucît acesta nu a pătruns în locuința ei prin efracție, ci i s-a deschis ușa.

Doi, încep să dispară unele persoane care, într-un fel sau altul, erau ori urmau să ajungă în cercul de bănuiți. Întîi se volatilizează Radu Victorin, alias „Balamuc", alias „Contele", din motive necunoscute nouă la timpul acela și care astăzi primesc un nou profil. Urmează la rînd Ilie Sava care este „convins" să plece din spital de către Diana Manu, despre care acum știm că i-a fost amantă. Deci studentul, logodnicul victimei, dispare la rîndul lui după ultimul interogatoriu, deși bănuit... da, da, am înțeles, continuă Nedelea, văzînd că Zara voia să intervină, din motive tactice, fapt ce s-a vădit ulterior a fi fost o greșeală! Asta-i! Ce știm la ora actuală despre [illegible]

tinăr ? Relatările lui Săvel Vartic sînt interesante, pot explica unele suspiciuni, dar... trebuie verificate! Deocamdată înregistrăm faptul în sine.

Trei, urmează un incendiu criminal, focul este pus în mai multe locuri, folosindu-se în acest scop petrol și benzină, așa cum s-a stabilit în cadrul cercetărilor efectuate de specialiști. Cu acest prilej se găsește cadavrul unui bărbat, parțial carbonizat, care după identificarea Dianei Manu era soțul ei, Oreste Manu.

Patru, Diana Manu, soția „victimei" incendiului, este asasinată prin strangulare în locuința „dispărutului" Radu Victorin, unde, în mod normal, nu avea ce să caute, de către un criminal necunoscut care, după cercetări și expertize indubitabile, se dovedește a fi... chiar Oreste Manu, cel carbonizat în incendiu !! De altfel, examinările efectuate ulterior atestă că omul găsit în casa prădată de foc a fost asasinat înainte. Ce rezultă de aici ? Că bărbatul ucis în locuința soților Manu nu este persoana identificată de Diana, din moment ce ea a fost asasinată chiar de către soțul ei ! Atunci cine este victima ?

— Poate că dispărutul Ilie Sava, interveni Vidrașcu precipitat.

— Posibil, dar puțin probabil. Ultimele audieri și investigații ne aduc cîteva elemente noi care pledează mai curînd pentru...

— ...Radu Victorin, zise Zara.

— Da. Pentru că amantul „en titre" al Dianei Manu, Radu Victorin, fugit, dar nu dispărut, putea, în înțelegere cu aceasta, să încerce să-l asasineze pe soțul ei, pregătindu-și și un alibi. Numai că, dintr-un motiv sau altul, lucrurile s-au întîmplat invers ! spuse într-un suflet locotenentul major Vidrașcu.

— Corect, tinere, ca ipoteză ! În această situaţie trebuie să identificăm cu precizie victima — lucru de care te vei ocupa dumneata. Dar asta înseamnă şi că Oreste Manu, asasinul soţiei sale şi... poate nu numai al ei, este liber şi în stare să ne mai pregătească alte surprize, nu ? Trebuie să evităm asta cu orice preţ. Cu orice preţ, aţi auzit ?!

— Şi unde se află Ilie Sava ? se întrebă cu glas tare căpitanul Zara. Unde ?

— Îl vom găsi noi, chiar dacă s-ar ascunde în gaură de şarpe, fiindcă el va trebui să lămurească unele probleme importante din acest mister ţesut în jurul Hildei Wirth şi, poate, chiar al Dianei Manu ! interveni tot Vidraşcu cu o voce plină de hotărîre.

— Numai să nu fie prea tîrziu ! murmură locotenentul Andrei Drăgoi mai mult pentru el.

— Ce vrei să spui ? îl întrebă colonelul.

— Am dat glas unor gînduri mai vechi, tovarăşe colonel, răspunse acesta. Modul în care a dispărut, din „proprie" iniţiativă, mi se pare că ascunde ceva nefiresc. Dacă nu a avut un amestec în suprimarea Dianei Manu, şi acest lucru cred că-i clar, deoarece nu avea nici un fel de mobil, atunci...

— Ei bine ?

— ...Atunci înseamnă că-i sechestrat undeva, dacă mai e în viaţă !

Cei de faţă îl priviră cu mai multă atenţie pe tînărul criminalist care exprimase simplu şi direct propriile lor gînduri, propriile lor temeri.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Nedelea, fapt este că individul ne-ar fi de mare folos acum. Deci...

căutați-l. Toate întrebările rămîn deschise. Pe drumul acesta vom afla și cine a ucis-o pe Hilde Wirth și pentru ce, încheie șeful cu o voce albă.

ÎN UMBRA ACROPOLEI

...„În epoca miceniană, Atena devine centrul unui stat puternic, Acropole fiind sediul palatelor și celorlalte edificii mai importante. Începînd cu anul 1200 înaintea erei noastre, pe înălțimile Acropolei au fost înălțate cele mai sfinte și mai venerabile edificii ale orașului, monumente, statui, care au fost jefuite și pustiite în decursul secolelor următoare de către invadatori. Abia în anul 448 înaintea erei noastre, în timpul lui Pericle și sub conducerea lui Fidias, cel mai mare sculptor al antichității, sanctuarele ruinate au fost restaurate, iar Acropole dobîndește unul dintre cele mai impunătoare edificii ale antichității grecești : Partenonul, capodoperă a arhitecturii stilului doric clasic, împodobit cu sculpturi mărețe, desenate și executate de către Fidias și ucenicii săi. În această epocă s-au născut grandioasele Propilee, monumentala intrare din marmură, așezată pe înălțimile stîncii sacre, o remarcabilă operă a arhitectului Mnesicles. Sfîrșitul secolului al V-lea asistă la desăvîrșirea altor capodopere de arhitectură, micul templu în stil ionic Atena Nike și Erehteionul, templul care a adăpostit cultele anticilor atenieni...".

Stancu se opri din citit și ridică ochii de pe ghidul lui Leonidas B. Lellos, *Istoria, muzeele și monumentele Greciei,* pe care îl studia cu atenție în cafeneaua

lui Kir Vanghelos din Plaka. Sorbi încet din ceașca de cafea, privind în stradă. Vremea se menținea deosebit de frumoasă pentru acest anotimp. Influența mediteraneană. Putea să viziteze unele monumente istorice, dintre care, bineînțeles, drumul pe Acropole nu trebuia să lipsească! Aprinse gînditor o țigară, apoi mai răsfoi puțin cartea pe care o ținea în mînă și, ajungînd din nou la Acropole, citi mai departe: ...„În interiorul Partenonului a fost înălțată statuia zeiței Atena, operă a lui Fidias; în partea de sud-est a Acropolei a fost fondat de către Pericle Odeonul, iar la vest a fost construit teatrul lui Dionisos și mai încolo, în aceeași direcție, sanctuarul zeului tămăduitor Asklepios...".

Urma, rînd pe rînd, descrierea altor monumente, prezentarea unor personalități istorice, școli filozofice, mari scriitori, referințe mitologice... „La începutul străzii Singru se pot vedea coloanele înalte ale giganticului templu al lui Zeus Olimpianul... în apropiere un alt monument caracteristic, Arcul lui Hadrian, care separa orașul antic de cel nou, construit de romani...". „Situată între colinele Pnyx și Acropole se află stînca Areopagului, sediul tribunalului suprem, de unde s-a lansat în întreaga lume principiul de drept potrivit căruia «egalitatea votului este în favoarea inculpatului»... „La capătul străzii Eolu se află unul dintre cele mai bine conservate monumente ale antichității, Turnul vînturilor, unde orologiul hidraulic al lui Andronikos Kyristos, operă din secolul I al erei noastre, avea în vîrf o giruetă, ce indica direcția vîntului, și două ceasornice: un cadran solar și o clepsidră. Figurile vînturilor sînt sculptate pe friza ce înconjură partea de sus a edificiului...".

În continuare se înşirau diverse construcţii ale epocii medievale, printre care erau demne de menţionat Soteira Lykodimon (Biserica rusă), Kapnikaréa, Sfinţii Apostoli şi altele.

„Evident, îşi zise maiorul, sînt multe de văzut, iar timpul meu liber este limitat. În consecinţă...". Achită nota, se ridică de la masă şi ieşi afară, unde făcu semn unui taxi să oprească.

— La Acropole, îi zise el şoferului în engleză. Dar fiindcă acesta nu părea să priceapă, reluă în franceză.

— Ça va, monsieur, răspunse acesta. Ce doriţi să vizitaţi acolo ?

Stancu îi înşiră o parte din cele citite, dar omul de la volan surîse îngăduitor.

— Dacă mă luaţi drept ghid şi plătiţi timpul meu aş putea să vă arăt în cîteva ceasuri ceea ce-i mai important de văzut pe Acropole, iar la întoarcere ne oprim la Turnul Vînturilor, la Templul lui Zeus şi... o să mai vedem. O.K. ?

— O.K. Am toată încrederea şi stăm cît se poate... astăzi !

— Pentru că o să veniţi şi altă dată ?

— Bineînţeles.

— Atunci luaţi biletul ăsta, e adresa mea şi numărul de telefon de la serviciu...

— Bine, dar astăzi îmi arăţi cît se poate de mult ?

Şoferul oftă din rărunchi.

— Ce ţi-e şi cu turiştii ăştia ! Vor să vadă totul dintr-o suflare. Ce n'est pas possible, monsieur, mais on verra !

Şi se ţinu de cuvînt. Ceasuri întregi, cei doi „vizitatori" ai impunătoarelor edificii, monumente, temple şi statui, capodopere ale geniului uman, au schim-

bat impresii, şi-au exprimat păreri, şoferul dovedindu-se a fi un ghid competent şi dornic de a-i arăta cît mai mult. În pofida înserării, acesta l-a condus şi în alte locuri, creîndu-i posibilitatea de a vedea unele opere de artă mai puţin cunoscute, unde au întîrziat mai mult, întrucît toate erau iluminate, pentru a se pune în valoare elementele sculpturale lucrate în epoci de mult apuse. Se lăsase noaptea de-a binelea cînd au ajuns la hotel. Stancu era foarte obosit, dar satisfăcut de ceea ce văzuse. Se gîndi că, dacă i-o mai rămîne timp, să-l ducă şi pe Roman pe urmele civilizaţiei antice greceşti. Luă cheia din mîna unei fermecătoare recepţionere, care-i zîmbi profesional, şi intră în restaurant. Aruncă o privire circulară asupra

meselor, în cea mai mare parte ocupate, apoi, făcîndu-şi loc printre perechile de dansatori, se îndreptă spre cea la care şedea singur, cu un pahar de „Campari" în faţă, Vasile Roman. Politicos, îi ceru voie şi, la încuviinţarea acestuia, se aşeză lîngă el. Ca din pămînt răsări un chelner care, atent, luă comanda constînd dintr-un steak cu o garnitură de legume şi cartofi şi o sticlă de „Chianti".

În timp ce mînca, comeseanul său îi povesti despre unele locuri interesante pe care le-a vizitat, strecurînd printre cuvinte parola privitoare la solicitarea unei întîlniri urgente. Stancu făcu un semn afirmativ, apoi îl servi cu un pahar de vin şi îi vorbi firesc despre minunile de artă antică pe care le văzuse în acea după-amiază. După un timp, Stancu chemă chelnerul, achită nota şi, luîndu-şi cu multă politeţe rămas-bun de la Mitana, se duse la culcare. Ajungînd în cameră, lăsă uşa descuiată, deschise aparatul de radio, după care intră în baie să facă un duş. Tocmai se freca bine cu prosopul, cînd în cameră îşi făcu apariţia Roman. Făcîndu-i semn să încuie, îl chemă lîngă el, întrebîndu-l în şoaptă :

— Ce s-a întîmplat ?

— Am vizitat cîteva monumente interesante, după care m-am dus în piaţa Syntagma şi am intrat într-o cafenea, unde am stat vreo zece minute, cît am băut o cafea. De acolo am luat-o pe nişte străzi înguste, pline de pitoresc şi de... taverne, pe care mi le-ai recomandat să le cunosc. Am luat apoi un taxi care m-a lăsat la „Agora" antică. A fost foarte interesant şi instructiv, dar cînd am ajuns în partea vestică, unde sînt ruinele edificiilor administrative, judiciare

şi religioase, sub templul lui Hephaistos... s-a tras asupra mea !

— Eşti sigur ?

— Nu ştiu, s-ar putea să mă înşel, erau şi alţi turişti acolo, dar am impresia că asupra mea s-a tras. Cred de asemenea că a fost un foc de intimidare. Ori trăgătorul a fost un începător, fiindcă glonţul a trecut cam la un metru de piciorul meu drept şi cam la trei metri de un american în vîrstă.

— Poate că i-a fost destinat lui sau altuia ?

— Poate... deşi nu prea cred, dacă am în vedere şi percheziţia ce mi s-a făcut în cameră !

— Ai văzut ceva suspect în direcţia din care s-a tras, a fugit cineva ori s-a ascuns ?...

— Nu, lumea a început să se agite, mai ales grupul de americani, O femeie tînără care cerea explicaţii ghidului era chiar foarte înspăimîntată. Eu am plecat. Nu mai aveam ce face acolo.

— Ai fost urmărit ?

— Nu, m-am verificat.

— Interesant ! Ţi-ai format vreo părere ?

— Dacă presupunerea mea e adevărată înseamnă că cineva a vrut să mă avertizeze... deocamdată.

— Nu exclud ipoteza ta. Cum vrei să procedezi în continuare ?

— Consider că am fost avertizat ! Ca urmare am să fiu foarte atent şi am să-mi văd de treabă în continuare. Mîine am o întîlnire la „Tricotex".

— În regulă. Ne vedem atunci la masă, la bodega „Vasilisas" din piaţa Syntagma, în jurul orelor 15,00. Îţi convine ?

— Perfect. Noapte bună.

— O clipă. Ştii cum se spune : „Şi laşii pot suporta lipsurile. Dar numai cei viteji pot suporta nesiguranţa !".

— E o aluzie ?

— Tu ce crezi ?

— Cred că voi trece şi peste asta ! Ceea ce îmi place la tine e că începi să semeni tot mai mult cu Nedelea !

— E un compliment ? De fapt, întrebarea e inutilă, dacă mă gîndesc bine. Îţi doresc şi cu noapte bună, bătrîne, mai adăugă el, conducîndu-l pînă la uşă.

A doua zi, în timp ce-şi făcea toaleta, sună telefonul. De două ori lung, de două ori scurt. Era semnalul convenit cu Riva. Ridică receptorul şi recunoscu imediat vocea „Torpilei".

— Vă aştept peste o oră într-un „Opel" albastru parcat după primul colţ, pe dreapta. O.K. ?

— S-a făcut.

Puse receptorul în furcă, comandă micul dejun, îşi aprinse o ţigară şi căzu pe gînduri.

„Vocea lui Riva era gravă. S-a întîmplat ceva neprevăzut... Ce anume ? Să ghicesc acum n-are rost".

Stinse ţigara, scoase din dulap un costum gri fer, la care asortă o cămaşă albă şi o cravată din mătase, de culoarea prunei brumării. O bătaie în uşă şi un chelner apăru cu micul dejun. Mîncă repede şi cu poftă, apoi îşi turnă o cafea pe care o bău pe îndelete. Mai avea timp pentru încă o ţigară. Îmbrăcă un impermeabil, îşi puse „stiloul" în buzunarul interior al hainei, verifică încă o dată dacă a luat tot ce trebuia, apoi coborî. Ajungînd în colţul străzii, zări „Opelul" parcat pe dreapta. Fără să se grăbească, se plimbă încet, privi o vitrină, apoi încă una, îşi verifică spa-

tele, se opri pentru a-şi aprinde o ţigară şi păşi spre maşină. Portiera din spate se deschise aproape automat, el se sui şi „Opelul" porni.

Riva îl salută politicos, deşi puţin cam rece ori poate doar i se păru.

— Aţi vizitat oraşul nostru ? îl întrebă acesta cu un aer vădit preocupat.

— Da, şi voi păstra o amintire de neşters despre Acropole, Partenon şi toate celelalte mărturii ale marii civilizaţii elene.

— Mă bucur că v-au plăcut. Sînt într-adevăr monumente unice. Aţi fost şi la vreun cabaret sau night-club ?

— N-am avut prilejul. Aseară eram prea obosit în urma unei întregi după-amieze de turism pe Acropole.

— Firesc. De aceea sper să vă pot revedea în noaptea asta în barul „Alhambra", să zicem pe la ora 23,00. Vă convine ?

— De ce nu ?!

— Bun. Atunci, poate veniţi şi cu amicul dumneavoastră !

— Care amic ?

— Mitana. Se pare că e „ars". Dar împreună am putea avea o companie foarte plăcută. „Un bar de noapte — se spune la noi — e un local unde mesele sînt mai rezervate decît clienţii" !

— Poate îmi daţi şi alte amănunte.

— Poate că ar trebui să vă atrag atenţia asupra unui fapt. Polidis e foarte agitat, iar gorilele lui, care au şi aşa o viaţă de cîine, deşi se trag din neam de maimuţă, sînt în mare rahat. Mai ales Andros şi Renzo, care au fost „îngerii" lui Heleni Landis, secretara bossului, la München...

— S-a întîmplat ceva ?

— Da ! Heleni a fost lichidată la München.

— Cine ?

— Asta speram să ne-o spuneți dumneavoastră !

— Stați o clipă, cred că e o gravă confuzie la mijloc. Nu cumva credeți că eu aș fi putut să...

— Eu nu cred nimic ! spuse acesta cu o voce neutră. Nu sînt plătit să cred ori să nu cred ceva sau pe cineva. Dumneavoastră în nici un caz n-ați fi avut cînd, dar poate vreun „neam" ?

— Aflați că noi nu am fi avut nici un interes în suprimarea lui Heleni Landis. În ceea ce mă privește, am fost chiar invitat de ea la Atena și aveam de gînd să dau curs invitației ! Căutați în altă parte !

— Posibil. Dar oricum faptul a stîrnit senzație, iar mister Stavros e înnebunit de furie. În această situație s-ar putea să fie luate măsuri extraordinare, care să împiedice penetrarea.

— Înțeleg, e neplăcut, mai ales în conjunctura actuală. Ce mă sfătuiți ?

Să stați în umbră și să nu-mi stricați mie ceea ce am început, mai ales că și poliția a început să se intereseze în mediu în legătură cu obiectele...

Maiorul nu avea ce să-i răspundă. „În principiu, lucrurile stau așa. Dacă agenții de poliție au fost semnalați, evenimentele pot lua o turnură nedorită. E clar că Polidis se va alarma și mai mult și cine știe ce ar mai putea întreprinde în continuare ! E puternic, are suficiente mijloace materiale și oameni pe care să-i angreneze în operațiuni neașteptate și, mai ales, e imprevizibil".

Parcă ghicindu-i gîndurile, Riva reluă cu o voce moale :

— Deşi, la drept vorbind, această alertă ne-ar putea fi şi favorabilă !

— Cum înţelegeţi asta ?

— S-ar putea ca, alarmîndu-se, Polidis să umble la tablouri şi atunci omul nostru ar reuşi să depisteze cu exactitate locul în care sînt ascunse ! Nu e asta unul dintre obiectivele dumneavoastră ?! Evident, va trebui să fim pregătiţi pentru a lua în considerare şi această alternativă, iar la momentul potrivit să putem acţiona. În strada imediat următoare am să vă las, după ce ne vom asigura că nu sîntem urmăriţi.

— O singură întrebare.

— Vă ascult !

— Spuneaţi că amicul meu e „ars" !

— Exact.

— Faţă de cine ?

— Întrebarea e corect pusă. Să zicem că cineva, care cunoaşte pe altcineva, acesta la rîndul său fiind o bună cunoştinţă a cuiva, a auzit o discuţie purtată în cercul care ne interesează. A fost doar emisă o asemenea ipoteză care, pentru confirmare, a fost verificată. Nu a avut unele neplăceri amicul dumneavoastră ?

— Să admitem. Şi ce ar rezulta de aici ?

— Deocamdată nimic. Omul a fost însă avertizat, pentru orice eventualitate. Ar putea reîncepe !

— Aţi putea să-mi luminaţi lanterna ?

— Adică în ce mod ar putea reîncepe ?

— Da.

— Voi afla şi asta. Acum vă las. La revedere.

Maşina opri, lăsîndu-l să coboare, apoi demară în viteză, stil „Torpilă".

Stancu privi împrejurul său. Se afla pe strada Sofias, o arteră foarte frecventată, cu edificii mari şi magazine elegante, cu vitrine largi şi bogat împodobite. Preţurile mărfurilor nu erau afişate, putîndu-se trage concluzia că negustorii nu aveau interesul să gonească eventualii clienţi de la bun început. Ceea ce nu înseamnă că acesta era adevărul. Plimbîndu-se fără grabă, aruncînd cîte o privire într-o vitrină mai şocantă, maiorul analiza pe toate feţele discuţia avută cu „Torpila" în maşină.

„Cum a fost posibil ca Mitana să provoace suspiciuni ? Totul fusese bine pregătit, legenda era verosimilă. Atunci înseamnă că ori eu ori Roman am greşit pe undeva. Dar unde ? Şi cum ? Nu m-a aşteptat la aeroport, nu m-a condus la hotel, nu ne-am întîlnit decît în camera mea, unde nu puteam fi interceptaţi, şi, «întîmplător», în restaurantul hotelului ! Atunci cum se explică ? Oricum, înseamnă că n-am convins. Iar percheziţia camerei şi avertismentul de la ruine sînt, în acest context, destul de edificatoare. În această situaţie, nu are rost să-l expun pe Roman în mod inutil. Prin urmare, trebuie să plece. De fapt, la München mai e de lucru şi am nevoie de el, mai ales că lucrurile încep să se precipite. Iar direcţia evoluţiei lor trebuie să fie dată de noi, altfel...".

Cînd a ajuns la hotel a constatat că Roman încă nu se înapoiase. La recepţie îl aştepta un mesaj din partea lui Pappadimas, care-l invita la Interpol pentru a doua zi. I se făcuse o foame teribilă. Intră în restaurant şi comandă dejunul. Începu să mănînce şi... deodată îşi aminti ! Plăti în grabă, fără să termine masa, ieşi din hotel, prinse un taxi şi-i dădu adresa bodegii „Vasilisas" din piaţa Syntagma. Era ora 15,15

cînd ajunse acolo și răsuflă ușurat cînd îl văzu pe Roman mîncînd liniștit la o masă de lîngă fereastră. Fără nici un cuvînt, se așeză și comandă o sticlă de vin roșu, care i se aduse imediat. Bău două pahare unul după altul, se șterse cu șervetul pe buze, apoi îl gratifică pe Roman cu un zîmbet larg în care se topea și un strop de vinovăție. Îi spuse :

— Ești suspectat în mediu ! Nu pot să-ți spun nimic precis, cum și de ce, dar asta-i situația.

— Mi-am închipuit. De altfel, așa se și explică interesul pe care au început să-l manifeste pentru mine... deși nu pot înțelege în ce fel s-a putut întîmpla.

— Nici eu nu știu exact. Cred că eu am greșit atunci cînd te-am căutat prin telefonistă. Așa bănuiesc, dar poate nu-i asta cauza. Aș fi de neiertat dacă...

— Nu-ți face griji inutile. Dacă vrei neapărat, putem trece în revistă tot ce-am făcut fiecare, în ce mod... dar, în final, nu vom schimba nimic.

Stancu își reaminti și de telegrama primită care anunța sosirea lui Roman — înainte ca el însuși să ajungă la Atena : „Mișu Stancu — King George Hotel, Atena, Grecia stop. Încheiați cît mai repede contractul stop". Scurt și concis. Chiar dacă această telegramă a sosit înaintea lui, acest fapt nu reprezenta nimic, întrucît camera lui era reținută de la München și putea să întîrzie !

— Regret, zise într-un tîrziu, dar nu-mi dau seama. Încordat, privea forfota din piață. După un timp reluă : Numai dacă nu cumva... deși e foarte posibil... în definitiv de ce nu ?

— Ce vrei să spui ?

— Că tu n-ai nici o vină. Eu sînt vinovat !

— Te referi la convorbirea telefonică prin care ai aflat în ce cameră stau ?

— Nu tocmai. Povestea începe la München. Cînd i-am contactat pe cei de la „Kripo" am avut cu ei o discuție deschisă și sinceră, mă refer la Reinhard Proch și Werner Wachter.

— Crezi că ei ?

— În nici un caz. Wachter m-a ajutat în mai multe situații, iar comisarul principal Proch, pe lîngă faptul că mi-a lăsat o impresie bună, nu avea nici un interes ! Întrebat atunci de către Proch dacă voi acționa singur în Europa pentru depistarea tablourilor, le-am spus într-o doară că probabil voi mai primi un ajutor, deși pe atunci nu se punea încă problema venirii tale. Pentru mine a fost șocant faptul că Wild mi-a vorbit în doi peri, dîndu-mi de înțeles că ar cunoaște cîte ceva despre identitatea mea adevărată, și totul la cîteva ore după această discuție. De altfel, i-am spus și comisarului Wachter acest lucru. Pe undeva s-au scurs niște informații, ceea ce s-a realizat, probabil, prin simpatica lor secretară Hertha ! Presupun că Wild face un joc dublu, mă ajută, chipurile, pe mine, între anumite limite. Are și un interes „prețios" în acest sens. În același timp, nu ar dori să piardă contactul cu „ceilalți". Două fețe, trei fețe, șapte fețe, mă rog, caidul joacă tare ori i se pare lui așa. Probabil că el l-a informat pe Riva că s-ar putea să nu vin singur, știind că acesta, pentru a-și menține la rîndul său contactul cu mediul, va spune mai departe. A pîndit și a... aflat. Cum ? Avea o paletă largă, de la aeroport pînă la recepție, inclusiv telefoanele hotelului. Evident, cei care ți-au percheziționat camera și te-au avertizat au aflat de la el.

Oare ce speră ? Să ne intimideze și să plecăm ori să mai ciupească ceva pentru Wild sau poate chiar pentru el ?! E jocul lui sau execută mișcările pe care i le-a cerut Wild ? Voi afla cît se poate de curînd. Oricum, tu nu mă mai poți ajuta aici. Termină și pleacă la München, unde ai putea să întreprinzi cîteva acțiuni, dacă Wachter o să-ți dea lumină verde. Dacă îți telefonează cumva Wild, ceea ce acum mi se pare neverosimil, dar cine știe, cere-i un coniac bun și... discutați despre pictură. Nimic altceva. Spune-i că nu ai mandat să abordezi alte probleme și că eu voi veni în cîteva zile pentru a lămuri lucrurile rămase în suspensie. Va încerca să te tragă de limbă, dar dacă nu știi nimic ?! Coniacul lui însă e bun. Ascultă-l cu atenție, dar... atît ! Einverstanden ? Totuși, spune-i că-l rog să facă unele investigații în cartierul Nymphenburg ! Amănuntele le cunoști și tu, așa că nu te poate vinde. Cu Nori fii politicos, dar neutru ! Nu cred că simpatica doamnă Claudia va încerca să te contacteze. Dar dacă încearcă... În ceea ce mă privește, voi veni și eu cît pot mai repede... pe scut sau sub scut ! Nu fii îngrijorat. Oricum... trebuie să știi de toate, pentru ca, în funcție de împrejurări, să poți intra în joc ca înlocuitor al meu. O.K., Herr Mitana ?!

— O.K. Tu ești patronul. Mîine plec cu prima cursă deși... nu-mi place !

— Ce nu-ți place, puiule ?

— Nu-mi place cum pui problema... în ce te privește. Ce-i cu „scuturile" astea ? Tu nu poți veni decît „sub" scut ! Einverstanden ?

— Evenimentele se desfăşoară atît de repede, mein Freund, încît trebuie să priveşti în viitor dacă vrei să fii în contact cu prezentul !

— Nu-mi place ce stă în spatele prognozei tale. E ceva care nu se învîrteşte rotund ? Ce anume îmi ascunzi ? Nu crezi, Mişule, că ar trebui să-mi spui ce te frămîntă ?!

— Ascultă, psihologule, nu mă frămîntă nimic altceva decît ceea ce cunoşti şi tu. E drept că trebuie să colaborez cu acest Riva care începe să-mi dea de gîndit şi nu-mi place să merg pe mîna lui !

— Perfect. Atunci n-ar fi mai bine să rămîn şi eu aici ? Sîntem doi şi...

— ...Eşuăm împreună, în loc să-mi păstrez şansa pe care o am şi s-o valorific !

— Ai dreptate, deşi...

— Treci la executare !

Şi pentru că Roman se ridicase în picioare, îl ţintui cu mîna de scaun, apoi reluă cu un glas puternic emoţionat :

— Ascultă, să nu crezi că intru în această istorie cu ochii legaţi. Mi-am luat şi eu unele măsuri de prevedere.

— Da, dar în doi eram mai puternici.

— Am mai auzit asta. Îţi aduci aminte ce zicea Shakespeare pe undeva : „Cînd te aperi e bine să-l crezi pe duşman mai puternic decît este !". Iar eu sînt în apărare, îi cunosc pe cei care stau pe cealaltă baricadă, iar un om prevenit e de două ori mai puternic. Şi acum îţi doresc drum bun şi... fără iniţiative pînă cînd vin eu !

După-amiaza s-a scurs repede. Stancu s-a gîndit să profite de acest timp pentru a mai vizita cîteva

monumente istorice. În primul rînd Muzeul Național de Arheologie, unul dintre cele mai bogate din lume în ceea ce privește tezaurizarea artei antice grecești, și apoi, în funcție de posibilități, Muzeul Ceramicii, care, deși mic, e foarte reprezentativ pentru monumentele sale de monolit, așa-zisele „stele", de la începutul epocii arhaice, și a „Ofrandelor" din epoca miceniană și romană.

Așa cum se aștepta, Muzeul Național l-a impresionat profund. Preț de mai multe ceasuri a străbătut sălile și a admirat pe îndelete prețioasele colecții de artă din toate epocile. În sala miceniană l-au reținut în mod special obiectele din epoca Cicladelor, arme de bronz decorate cu felurite incrustații, vase din metal, măști din aur, inele cu podoabe superbe, coliere lucrate din aur ori din alte metale prețioase și renumitele table din argilă, înscrise în așa-zisele „Linear B", care au fost găsite în palatul lui Nestor, la Englianos în Pylos. A privit cu admirație și cu o ușoară melancolie, legată de amintirea unor vechi lecturi, vitrina în care erau expuse celebrele bijuterii din aur ce au aparținut cîndva Troiei, apoi minunatele statui din Milos, de Kea, de Megara. Cîte intîlniri cu frumosul, cu mitologia și istoria, cîte momente de puternică emoție artistică ! Statuia din bronz a lui Poseidon, basorelieful ce o reprezintă pe zeița Demeter, pe eroul Triptoleme, statuia Efebului de Anticyteres, capul Herei, sculpturile templului Atenei Alea, operă a lui Scopas și altele, și altele. Dar cine poate oare să le vadă pe toate ? Și cît timp i-ar trebui ?

Ieși din muzeu complet amețit. Avea nevoie de un respiro pentru a pune ordine în gînduri și senti-

mente. Dar nici pentru asta nu mai avea vreme. Era timpul să analizeze datele legate de întîlnirea pe care o avea în seara aceasta cu Riva.

„Deci voi merge singur, deși, neluîndu-l pe Roman cu mine, voi da naștere unor interpretări. Ei și ? Să-l pun în pericol pe căpitan doar pentru a brava ? Niciodată... Și ce se va întîmpla dacă vor... interpreta ? N-au decît ! Vor face tot felul de insinuări ? N-au decît ! Eu trebuie să-mi urmez proiectul pas cu pas. Restul nu are importanță. Și Riva ăsta ? ! Un tip extrem de ciudat, plin de contradicții. Evident, e omul de încredere al lui Wild, ceea ce practic înseamnă că l-aș putea acredita. Dar... cu rezerve. Oare lucrează și pentru alții ? După maniera în care a informat despre „arderea" lui Mitana, se pare că „Torpila" joacă pe mai multe table, pentru Wild, poate și pentru Polidis ? E vorba oare de bani sau își asigură „retragerea" dacă se va pune o asemenea problemă pentru el ? ! E și cu unii și cu alții. Periculos joc, dar... rentabil ! Dar dacă mă înșel ? Oricum, se impune să fiu prudent, mult mai prudent. Oare cum aș obține o informație mai precisă cu privire la tablouri ? Desigur, deși... În definitiv, poate oare «Torpila» să fie altfel decît patronul său ?"

Făcînd asemenea raționamente, Stancu nu ținuse seama de climatul străzii Synagru, de seara ploioasă, de... A fost nevoie, ce noroc !, de strigătul de spaimă al unui copil, ca maiorul să facă o săritură laterală, aruncîndu-se pe trotuar, rostogolindu-se de cîteva ori, pînă în dreptul unui magazin de modă, pentru a evita de justețe capota mașinii ce venea ca un bolid asupra sa, dar care, din fericire, nu i-a atins decît impermeabilul. Nici o altă urmare. În clipa urmă-

toare, „Fordul Cortina" de culoare albastră, cu numărul aproape complet acoperit de noroi, ce urcase pe trotuar, dispăru în mare viteză.

Stancu s-a ridicat, ştergîndu-se, şi, în uimirea celor adunaţi în jurul lui, şi-a făcut loc, plecînd de acolo grăbit, înainte de apariţia agentului de ordine. Constatînd lipsa victimei, agentul a înregistrat evenimentul şi a ascultat cîţiva martori oculari, apoi a întocmit un proces-verbal.

Aproape de hotel, maiorul zări două umbre ascunzîndu-se în întunericul porţii unei clădiri. Întinzînd pasul, o luă pe mijlocul străzii, privind cu atenţie în jurul său, fiind preocupat, în mod special de locurile mai întunecate de pe trotuare. Se alarmase însă degeaba. Cei doi erau o pereche de îndrăgostiţi ce mergeau îmbrăţişaţi pe trotuar şi, văzîndu-l, l-au confundat cu un poliţist, ferindu-se de el. Ceea ce nu era cazul.

Ajuns în cameră, făcu un duş, se schimbă, îmbrăcînd nişte haine mai închise, o cămaşă crem şi o cravată de culoare deschisă. Apoi coborî în restaurant pentru a mînca. La ora 22,45 achită nota şi ieşi în stradă. Lăsă cîteva taxiuri să treacă, după care opri unul. Aşa, pentru orice eventualitate.

Barul „Alhambra", viu iluminat în galben, roşu, verde şi mov, cu reclame ale unor numere de senzaţie, era aşezat pe o stradă mai întunecoasă, la subsolul unei clădiri vechi, cu două etaje. Pentru a se ajunge în sală trebuiau coborîte cincisprezece trepte dintr-un material transparent, fiecare luminată indirect, apoi se ajungea la o garderobă deservită de două fete cu bluze albe decoltate şi cu fuste negre care mai mult descopereau decît acopereau picioa-

rele bine făcute și interminabile. Își lăsă impermeabilul și pălăria acolo, apoi sui cîteva trepte care-l conduseră spre vasta încăpere a barului, asemenea holului unei gări care, fără exagerare, putea cuprinde cîteva sute de persoane. Se opri puțin și privi în jurul său. La fiecare masă exista un telefon interior și un număr luminos. Se putea forma pe discul telefonului numărul unei mese pentru a intra în discuție cu o anumită persoană vizată. Mai exista și un alt mod de a comunica : prin bilețele. Se scria un mesaj pe unul dintre biletele ce erau pe masă, se indica apoi numărul mesei căreia îi era destinat, apoi se introducea biletul într-un fel de tub de unde era aspirat printr-un curent de aer și transmis destinatarului. „Poșta prin tub", așa se chema trucul. Simplu și ingenios pentru ca onor clientela să se simtă cît mai intim ! Un asemenea mesaj putea să fie, de exemplu, următorul : „Sînt Tristan. Care dintre voi e Isolda ? Masa 84".

De fapt, sistemul era o copie perfecționată după cabaretul „Rezi" din Berlinul Occidental ! Inutil de a mai spune că stabilimentul era totdeauna arhiplin, indiferent de anotimp și oră.

Într-un tîrziu zări masa cu numărul 71 și se îndreptă spre ea cu pași hotărîți. Bărbatul, pe care-l recunoscu ușor, o „Torpilă" în haine de seară, îi făcu semn să se așeze, fără să-și ia privirea de pe scenă, unde evolua o pereche într-un dans acrobatic, în cel mai clasic stil al lui „Moulin Rouge".

Există unele spectacole ca o mare furioasă sau ca un ciclon tropical care-ți taie răsuflarea. Femeia de lîngă „Torpilă" aparținea acestei categorii de „fenomene". Imaginația îl purta în același timp spre revistele hollywoodiene, părînd ca femeia să fi deșcins

direct de pe ecran. Pieptul fabulos, un corp de statuie antică, ochii albaștri imenși, ușor migdalați, acum strălucitori, o cascadă de păr negru căzîndu-i pe umerii goi. Toate acestea le remarcă într-o clipită, la lumina colorată a unui reflector, în clipa în care Riva făcu prezentările.

— Și prietenul dumitale ? zise el, uitîndu-se undeva, în spate.

— Mulțumește călduros pentru invitație, regretînd că a trebuit să plece unde-l reclamau afacerile.

— Ne pare foarte rău, zise Riva cu o voce din care răzbăteau accentele false. Într-adevăr, ne pare rău, atît mie cît și domnișoarei Andra Demetros, pe care am avut plăcerea să v-o prezint.

Stancu se înclină din nou, în timp ce fata articulă într-o germană fără accent :

— Sehr angenehm ! Apoi continuă : Vă simțiți bine la noi ?

— Foarte bine. Am vizitat Atena, am văzut o parte a vestigiilor antichității, am fost pe Acropole, la Agora, am văzut muzee...

— Perfect. E timpul deci să cunoașteți și Atena modernă, centrul comercial, marile bulevarde, cabaretele, barurile și... oamenii.

— Ar fi interesant. Din păcate, însă, nu mă aflu într-un voiaj de plăcere, ci de afaceri, așa încît pot realiza cîte ceva doar în limita timpului meu liber. După cum vedeți, amabila invitație a lui Kir Riva Kokolis mi-a prilejuit o dublă plăcere, în primul rînd aceea de a vă cunoaște pe dumneavoastră care, în frumusețe, rivalizați cu statuile lui Fidias...

— Puteți să-mi spuneți Andy, așa mă cheamă prietenii !

— ...și acest bar foarte modern și elegant.

— Deosebit de plăcerile acestei nopți care de fapt nici nu a început încă, sublinie Riva, cu o voce ce se voia ironică.

Deşi puţin neliniştit, mereu în gardă, alertat chiar de replica anterioară care putea să ascundă mai multe lucruri, Stancu întrebă calm :

— Mi-aţi rezervat ceva neobişnuit ?

— Oh, nu ! M-am referit la program, la conversaţia noastră, la aprofundarea unor lucruri de interes reciproc.

— Trebuie să înţeleg că domnişoara Demetros...

— Andy ! zise ea, privindu-l printre gene.

— ...Andy... e în temă ?

— Evident, răspunse Riva amuzat, doar ea conduce grupul nostru... economic.

Surprins, sub focul concentric al privirilor celor doi, maiorul rămase totuşi impasibil.

— Sehr schön ! zise el, zîmbindu-i fetei, apoi întrebă : Şi... care-i programul ?

— Am dori să rămînem aici un timp, să bem puţină şampanie în contul patronului, să mai vedem cîteva numere interesante ale unui grup de dansatori sud-americani care mi-a fost recomandat cu multă căldură, după care vă invit la mine să bem un coniac „Martell" sau poate „Courvoisier", zise fata.

— Aşa ceva nu se refuză niciodată ! răspunse Stancu reţinut, sorbind din cupa de şampanie.

În următoarea oră, după o evoluţie spectaculoasă a cuplului argentinian, pe care-l aştepta cu atîta nerăbdare Andy, urmă un prestidigitator de înaltă virtuozitate, care distră publicul mai ales prin cîteva pase hipnotice asupra unei femei ce s-a prezentat vo-

luntar de la o masă, spre satisfacţia copioasă a celorlalţi comeseni. Apoi apăru şi o îmblînzitoare de şerpi.

Era 1,30 cînd se urcară în „Lancia" galbenă a lui Andy. Fata conducea foarte bine, atent şi la limita superioară a vitezei legale. Astfel au străbătut cîteva bulevarde largi, moderne, apoi, ajungînd în piaţa Syntagma, au luat-o la dreapta, trecînd prin cîteva străzi înguste şi vechi, după care au pătruns într-un cartier rezidenţial. Maşina opri în faţa unei vile cu două etaje, avînd în faţă o grădină cu flori, care, vara, ar fi fost cu siguranţă spectaculoasă. Printre

palmieri şi tot felul de arbori se vedeau boschete iluminate indirect cu lămpi fluorescente. Livingul în care-i pofti amfitrioana era foarte spaţios şi mobilat modern, avînd canapele din piele aşezate în unghiurile încăperii, iar în mijloc covoare persane, trei fotolii şi două măsuţe joase, acoperite cu cristal. Cei doi bărbaţi se aşezară pe fotolii, în jurul unei măsuţe. Andy le servi coniac „Courvoisier" în cupe mari de cristal.

— Pentru cooperare ! zise Riva, ridicînd cupa.

Băură în tăcere, în timp ce femeia a pornit un „Dual" care revărsă asupra lor muzica din „Anotimpurile" lui Vivaldi.

— Domnule Stancu, făcu ea, am fost abilitată să tratez o afacere cu dumneavoastră.

— Pentru asta sînt aici, zise el, adresîndu-i surîsul său de zile mari. Am impresia însă că e ceva nou ori deosebit de ceea ce am tratat pînă acum ? ! Dar cine v-a abilitat ? Nu bossul de la München ?

— Ba da, Herr Franz Wild în persoană ! E vorba tot de tablouri, dar nu de acelea pe care le căutaţi dumneavoastră aici, ci de unul care se află în posesia dumneavoastră, respectiv de cel pictat de Cranach...

Maiorul tresări imperceptibil. Ce s-o fi întîmplat oare acolo ? S-a răzgîndit caidul ? Tot ce se poate ! Se aştepta acum la orice, deşi fata, pe care nu o slăbea din ochi, nu părea afectată. Aceasta reluă cu o voce neutră :

— ...Patronul apreciază că atît el, cît şi noi, cei de aici, ne-am vîrît într-o aventură periculoasă care se amplifică mereu. Am în vedere cazul Heleni, care a alarmat pe mafioţii din Atena, precum şi „investiţiile" noastre în bani şi oameni.

— ...Deci aruncă în aer înţelegerea noastră ? întrebă Stancu, vădit indispus.

— ...În condiţiile stabilite anterior. Ca atare, Wild cere în schimbul serviciilor noastre şi tabloul pictat de Cranach cel Bătrîn !

Stancu răsuflă uşurat, fără ca pe faţa lui să se modifice ceva. Continuă s-o privească pe Andy la fel de încordat. Aplecă ochii să nu i se citească destinderea pe faţă.

„Deci aşa stă treaba ! Era de aşteptat ca escrocul de la München să nu se mulţumească doar cu unul dintre tablourile comandate ! Numai că, pînă în prezent, nu a găsit prilejul să-mi pună cuţitul în coaste. Ocazia s-a ivit o dată cu asasinarea lui Heleni Landis. Mai bine zis, pretextul. Bun, dar... cum să procedez ? Dacă cedez uşor ar putea să intre la idei fie cei de aici, ceea ce e mai puţin probabil, fie caidul münchenez. Dacă tergiversez, pe lîngă pierderea unui timp preţios, în care acţiunile bandei lui Polidis nu ar mai fi urmărite, s-ar putea să-i şi supăr, ceea ce trebuie evitat cu orice preţ".

Tăcerea se prelungea. Într-un tîrziu, sub privirea grea a celor doi, maiorul ridică ochii spre Andy şi zise :

— Îmi dau seama de situaţia nou creată... dar... nu pot hotărî singur, vă daţi seama !

Îşi aprinse o ţigară, trase cîteva fumuri, frizînd neliniştea, şi continuă :

— Aş putea să am un răspuns mîine seară, dar, pentru a convinge, îmi trebuie şi cîteva argumente, realizaţi ?

Vorbi Andy :

— Vă ajunge „argumentul" că ştim la ora actuală unde se află tablourile, cine răspunde de ele

şi că acestea vor fi trimise în altă parte peste un timp care acum nu se poate preciza. Vom cunoaşte însă la vremea potrivită unde, cum şi cînd !

— E perfect. Mîine după-amiază ori seara voi fi în măsură să vă dau un răspuns. O.K. ?

— O.K. Atunci ne revedem mîine... să zicem la ora 20,00, în cafeneaua „Veritas" din Plaka. Vă convine ?

— Da, îmi convine. Şi cred că pînă atunci voi putea rezolva problema.

— Bun. Acum, Riva vă va conduce cu maşina mea pînă la hotel. Somn uşor, Herr Stancu, şi... gînduri bune !

Maiorul se culcă la ora 3,00 şi adormi imediat.

A doua zi expedie o telegramă fulger prin care confirma că se află pe orbită, text la care urma să primească „răspunsul" în jurul orei 17,00. Apoi se întoarse şi comandă micul dejun, timp în care se gîndi să pregătească vizita la Interpol Atena, unde era aşteptat.

Pappadimas îl primi, ca de obicei, foarte politicos, deşi i se păru puţin mai protocolar.

— Ei, aţi reuşit să vedeţi ceva din ceea ce v-aţi propus ? îl întrebă acesta.

— Chiar foarte multe obiective culturale şi toate mi-au lăsat o impresie de neuitat.

— Se pare că de unele nu v-aţi putut dezlipi pînă la lăsarea întunericului.

— Aţi ghicit, aşa e.

— Nu am ghicit, am aflat.

— Da ?

— Păi, nu pe întuneric era să vă calce o maşină ?

— Da, un accident banal şi plictisitor !

— Un accident banal ? Nu prea împărtăşesc opinia dumneavoastră. Aş spune mai degrabă o tentativă de asasinat ! Nu ştiu însă de ce nu aţi depus plîngere şi aţi dispărut de la faţa locului înainte de sosirea poliţiei.

— Se exagerează. A fost un accident simplu şi, cum se întîmplă uneori, nu numai la dumneavoastră, şoferul a fugit fără să-i pot lua numărul...

— ...care era, întîmplător, acoperit cu noroi !

— Exact. Plouase, aşa se explică de fapt şi accidentul, o derapare nenorocită.

Pappadimas nu răspunse imediat. Îşi aprinse mai întîi o ţigară, sorbi din cafea, apoi spuse, apăsînd pe fiecare cuvînt :

— De fapt, ce ascundeţi dumneavoastră ?

Întrebarea era destul de şocantă şi, mai ales, iritantă. Ce să-i răspundă ? Că, dincolo de promisiuni, el are nevoie de tablouri ? ! Acesta ar replica imediat, explicîndu-i între ce limite se desfăşoară cooperarea poliţienească, demonstrîndu-i apoi necesitatea de a aştepta rezultatul investigaţiilor efectuate şi altele de aceeaşi fabricaţie, pierzînd din vedere situaţia specială creată în tabăra lui Polidis în urma suprimării lui Heleni, cu măsurile imprevizibile pe care le putea lua cinstitul armator şi amator de tablouri. Sondă terenul :

— Am încălcat în vreun fel legislaţia ţării dumneavoastră ori regulile muncii de poliţie ?

— N-aş putea să afirm asta. Mai curînd aş spune că e ceva neclar în maniera dumneavoastră de a acţiona ! După cîte ştiu, ne-am înţeles să nu efectuaţi investigaţii de unul singur...

— Nici nu am făcut aşa ceva !

— De acord. Dar aţi fost zărit în compania unui, hai să zicem, individ suspect.

— Am fost urmărit ?

Interlocutorul său făcu o figură uluită.

— Cum puteţi să credeţi aşa ceva ? Nici gînd. Doar aşa, întîmplător, aţi fost zărit...

— De către cineva care, „întîmplător", mă cunoştea ori era un „înger păzitor" ?

Pappadimas rîse din toată inima.

— Sînteţi doar poliţist, ce naiba ? !

— Am să vă spun deschis : nu am nimic de ascuns. Trebuie să recunosc că au fost cîteva coincidenţe care pot da naştere la interpretări răuvoitoare. Nu pot nega accidentul de maşină, dar nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că acesta putea fi o tentativă de a mă asasina...

— Depuneţi plîngere ?

— ...iar întîlnirea cu acest Riva, la care faceţi aluzie, a fost întîmplătoare. L-am cunoscut la München, în casa unor cunoştinţe, mi-a spus că e voiajor comercial şi, dacă vreodată voi avea drum la Atena, să-l caut că-mi va arăta oraşul. Asta e tot. În ceea ce priveşte plîngerea, nu cred că e cazul s-o fac şi iată de ce. Înainte de toate, eu sînt „convins" că a fost vorba de un accident căruia nu merită să-i acordăm atenţie. Apoi nu am putut reţine nici semnalmentele individului şi nici numărul maşinii. În sfîrşit, nu vreau să vă dau inutil de lucru, iar poliţia să se înregistreze, din cauza mea, cu o infracţiune cu autor neidentificat. Dar, dacă insistaţi, voi depune plîngere, deşi v-am explicat punctul meu de vedere.

— Foarte clar, colega. O admirabilă paradă şi o ripostă direct la ţintă.

Stancu rise încet.

— Fiecare cu adevărul său. Nu știu cine spunea că „numai erorile dau valoare adevărului..." sau îl impun, zicea altcineva.

Pappadimas zîmbi.

— Interesant de reținut. La noi are o mare valoare o maximă atribuită lui Diogene, care sună așa : „Prietenia unui singur om cuminte e mai prețioasă decît a tuturor nebunilor împreună !"

— Frumos spus, iar aluzia e cît se poate de clară, numai că... în speță nu mi se potrivește ! Aș dori să mai adaug că, în ceea ce mă privește, prietenia dumneavoastră, în cazul în care mi-o acordați, mă onorează.

— Perfect. Adjudecat. Altceva, acum. Ați auzit cumva de asasinarea, la München, a lui Heleni Landis ?

Stancu rămase pe gînduri, privind undeva, în spatele interlocutorului său. Acesta, privindu-l cu intensitate, continuă :

— Era secretara particulară a lui Polidis. Aici, știrea a provocat multă agitație, fiindcă, dincolo de unele înclinații sentimentale pe care armatorul le avea față de ea, victima era și un om de încredere al bossului.

— Am citit în presă relatarea. E foarte regretabil și pentru noi.

— Pentru dumneavoastră ? Nu înțeleg !

— Prin ea am fi putut proba modul ilicit de achiziționare a tablourilor de către Polidis. Mă întreb cine avea interes s-o înlăture pe această femeie care, la un moment dat, ar fi putut deveni o martoră stînjenitoare ?

— Ce vreţi să insinuaţi ?

— Că numai morţii nu vorbesc. E sloganul gangsterilor de tip mafiot ! E ceea ce am constatat, dar nu insinuez nimic. Încerc să fac unele raţionamente care, socot eu, nu vă pot fi străine nici dumneavoastră, ca repere posibile. În fond, vorbim un limbaj poliţienesc. Nu ? Eu sînt convins că vom găsi şi alţi martori care, într-un fel sau altul, au intermediat vînzarea tablourilor furate către Polidis, exceptînd pe cei doi infractori, Sauer şi Meingast, veniţi de la München la noi ca să fure cele opt tablouri şi care, aşa cum v-am mai spus, au fost judecaţi şi condamnaţi pentru aceasta ca şi pentru alte fapte săvîrşite pe teritoriul ţării noastre.

— Procesul a avut loc ?

— Da. Infractorii au mărturisit că au avut trei legături în aceeaşi direcţie. Prin Albers, zis „Mistreţul", drumul a condus direct spre Polidis şi tot prin Albers, via Heleni, s-a ajuns tot la Polidis. Apoi...

— Ei bine ?

— ...Printr-un alt grup, adică bandă de gangsteri, tot din München, am ajuns la acelaşi... Polidis !

— Bun. Pe undeva, acest fapt este confirmat şi de investigaţiile noastre, care atestă că tablourile au intrat în patrimoniul armatorului...

— Iată o probă pe care am putea-o folosi...

— ...Dar nu cunoaştem încă locul unde au fost ascunse. Tot ce vă putem spune e că vom continua cercetările.

— Numai să nu le trimită în altă parte şi s-o luăm de la început ! ?

— E posibil. Trebuie însă să acţionăm, nu ?

— Evident şi... vă mulţumesc.

— Cum spuneaţi adineauri ? Vorbim doar acelaşi limbaj, Herr Stancu, nu ? Să nu vă închipuiţi cumva că nu vă înţeleg, poate că în locul dumneavoastră aş proceda la fel. În definitiv, slujiţi o cauză dreaptă, iar recuperarea obiectelor de artă ce au fost furate este una din îndatoririle poliţiei, nu ? Apropo, cum înţelegeţi să acţionaţi în continuare ?

— Aş dori să mă întorc la München, unde am de terminat unele lucrări pe care le-am început mai de mult. Dacă nu vă e cu supărare, aş dori să menţin legătura cu dumneavoastră prin Interpol Wiesbaden. O.K. ?

— O.K., Herr Stancu. Cînd intenţionaţi să plecaţi ?

— Chiar mîine. Nu mă mai reţine nimic aici.

— Perfect. Vom ţine legătura aşa cum am stabilit. Sper să vă dau cît mai curînd ştiri bune.

— Aşa să fie. Vă mulţumesc pentru spiritul de cooperare. Auf wiedersehen !

— Auf wiedersehen şi... mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Stancu luă un dejun frugal într-un mic restaurant de pe strada Sofias, după care, ieşind din local, opri un taxi care-l conduse la hotel. La recepţie i se înmînă o telegramă pe care o introduse în buzunar, citind-o abia în timp ce urca cu liftul. Textul era laconic : „Se aprobă".

La ora 20,00 era instalat la o masă în cafeneaua din Plaka, avînd în faţă o cafea şi un pahar de „Campari". La 20,15 se apropie de el un chelner care-i şopti discret la ureche că-i chemat la telefon. În receptor se auzi vocea cristalină a lui Andy :

— Vă cer scuze că nu am putut veni la întîlnire, dar am vrut să evit unele neplăceri pentru dumneavoastră şi pentru Riva. Aveţi răspunsul ?

— Da.

— Perfect. Atunci la ora 20,45, în colțul celei de-a doua străzi din dreapta cafenelei vă așteaptă un „Ford" negru. Urcați și veți fi condus la mine. Vă aștept acasă.

— În ordine, am să vin.

Își bău liniștit cafeaua, plăti și ieși în stradă. Timp de un sfert de ceas se plimbă prin acest cartier vechi, cu străzi înguste și pitorești, uitîndu-se la nelipsitele taverne și cafenele, oprindu-se la cîte o vitrină cu antichități, prilej de a mai arunca o privire în urma sa. Neobservînd nimic suspect, se apropie de mașina care-l aștepta cu motorul în mers, deschise portiera din spate și urcă. Automobilul porni imediat, luă viteză, rulînd pe străzile capitalei elene, pînă la periferie, apoi întorcîndu-se în centru, pe o altă rută, și de aici, din nou, pe un alt itinerar. Mașina stopă în cele din urmă în fața unui imobil vechi de pe strada Kysicrate. Șoferul, care nu-i adresase nici un cuvînt pe tot parcursul acestui traseu alambicat, îi spuse în germană :

— Etajul trei, apartamentul nouă, pe dreapta.

Ușa i-o deschise „Torpila" care-i făcu loc să treacă într-un antreu îngust și de aici într-o cameră de zi spațioasă, unde-l aștepta Andy. Văzîndu-l, ea se ridică din fotoliu și veni cu mîna întinsă în întîmpinarea sa. Îi zîmbi, făcîndu-i semn să se așeze în celălalt fotoliu, din fața ei. În timp ce Riva servea cafele și băuturi, fata zise :

— Vă cer scuze din nou, dar am fost nevoită să procedez de maniera aceasta din motive ușor de înțeles. Ei bine ?

— Răspunsul e pozitiv ! spuse Stancu. Îl puteţi comunica.

— Perfect. Acum e rîndul nostru. Tablourile se află la reşedinţa lui Polidis din insula Creta, la Heraklion. Sursa le-a văzut personal cînd au fost despachetate.

— Ştiţi cumva de unde au fost expediate ?

— Da. Lada în care au fost ambalate „artistic" venea de la München, via Milano.

— Mulţumesc. Continuaţi, vă rog.

— Tablourile au fost expuse cîteva zile în galeria lui Polidis, pentru un cerc de prieteni foarte apropiaţi, din care doi financiari americani, apoi au fost ambalate din nou. Poate acesta o fi un nou mod de conservare ?...

— Nu, nu este.

— Evident. Înseamnă că urmează ca acestea să fie expediate în altă parte într-un viitor apropiat. Un expert pe nume Ganimedos şi cele două gorile, Renzo şi Andros, se ocupă de ele. Am acolo un om care le supraveghează mişcările.

— Minunat. Expedierea lor e iminentă ?

— Nu cred. Se pare că au fost împachetate pentru că, în principiu, din capul locului, armatorul nu doreşte să le păstreze în Creta sau la Atena. Vor fi probabil trimise în „States", unde se consideră, din punctul de vedere al lui Polidis, că vor fi în mai mare siguranţă. De fapt, nu-i primul transport achiziţionat de el şi trimis la reşedinţa sa din Paradise City.

— Se ştie ori se presupune că vor fi trimise la Paradise City ?

— Se presupune, evident. Bossul are mai multe reşedinţe în Statele Unite, dar pe aceasta o îndră-

gește mai mult și acolo se află și vestita lui pinacotecă. Vom afla însă la timp unde vor fi trimise.

— Ați putea afla care anume persoane — am în vedere nume, domiciliu, profesie — au văzut tablourile pe insula Creta ?

— Se poate, dar... nu știu la ce vă folosește.

— E bine de știut. Aceste „personalități" din high life nu cunosc oare proveniența ilicită a acestor opere de artă ori folosesc aceleași metode pentru a-și completa...

— Galeriile ? Desigur. Dar nu-i vorba numai de o modă. Ci și de cea mai sigură investiție, de tezaurizare. În loc de aur, pietre prețioase, bijuterii, se colecționează obiecte de artă care își sporesc valoarea după principii și reguli asemănătoare cu cele ale bursei. De altfel, prețurile se fixează la anumite licitații în săli din cele mai celebre, în special cele londoneze, unde, din cînd în cînd, se expun unele pînze sau statui de cea mai mare valoare, a căror „pierdere", dacă a existat, a fost uitată și, de multe ori, ele se „introduc" cu acte false. Vedeți dumneavoastră, noi nu ne putem permite luxul de a le tezauriza, chiar dacă unele bande din München, Hamburg, Roma, Madrid, Paris, Amsterdam ori Atena s-au specializat în a le procura. Fiindcă aceștia au nevoie de bani cash, pe care îi cheltuiesc pe băuturi, femei, călătorii, îmbrăcăminte... Unii, mai deștepți, după o îndelungată activitate deschid un bar, un cabaret ori un bordel, alcătuindu-și cu timpul propria lor bandă, pe care o exploatează apoi potrivit planurilor lor ori comenzilor pe care le primesc. Asta e, domnule Mishou Stancu !

— Interesantă expunerea dumneavoastră și extrem de instructivă. Voi ține minte.

— Ce aveţi de gînd să faceţi acum ?

— Aş pleca la München, aşteptînd acolo un semn de la dumneavoastră. Un semn bun !

— Cred că e cel mai cuminte lucru. Am vrut să vi-l propun eu. Se pare că aici începeţi să deveniţi cunoscut, aşa că, rămînînd în continuare, îi veţi alerta, vor trece la măsuri extraordinare şi... cred că vă daţi seama că un om care a riscat atît de mult achiziţionînd tablouri, ştiind de unde provin, nu va pregeta să ordone suprimarea celui care îl stînjeneşte. Plecînd dumneavoastră, ei vor opera deschis, ceea ce ne va permite şi nouă să mai aflăm cîte ceva.

— Aşa m-am gîndit şi eu.

— Vom comunica prin patron ?

— Da. Mulţumesc, Andy.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc şi... să execut ordinele patronului... pentru dumneavoastră !

— Aş fi dorit, aş fi vrut...

— ...Şi eu. Ei, munte cu munte se întîlneşte dar om cu om. Şi apoi „sucursala“ asta se conduce tot mai greu. Îi făcu semn lui Riva să mai ofere coniac, în timp ce ea ridică receptorul telefonului. Convorbirea a fost scurtă şi concisă. Terminînd, se întoarse spre Stancu : Maşina care v-a adus aici va fi în capătul străzii, cum coborîţi, pe stînga. Puteţi dispune de ea. Pentru orice eventualitate, mai zise ea, întinzîndu-i o hîrtie, aveţi aici numărul meu de telefon de acasă. Iar aici... aveţi fotografiile tablourilor, executate la vernisajul expoziţiei de la Heraklion, şi lista asistenţei.

Ajungînd în stradă, se întîlni cu „Torpila" care-i arătă că drumul e liber.

A doua zi, la ora 11,00, era în avionul al companiei „Lufthansa" care-l ducea la München.

VARIANTA A TREIA

Tandemul Horst Sonder şi Wilhelm Rikowski se afla de cîteva zile în ţară. Din Capitală au încercat în cîteva rînduri să ia legătura cu o persoană pe care o căutau, dar la apelul lor telefonic nu răspundea nimeni. Nici acasă şi nici la serviciu. Reluarea apelului a doua zi, la ore diferite, a rămas tot fără rezultat.

— Treci pe „rezervă", îi spuse Rikowski lui Sonder.

— N-aş vrea încă. Mi s-a spus să folosesc numărul ăsta numai în situaţii limită.

— Atunci să verificăm la faţa locului dacă „Der Bauer" * mai există ori nu. Poate dăm de perechea lui, care, în anumite condiţii, ar putea să ne fie mai de folos. În cazul cel mai rău folosim varianta a doua, deşi acum e foarte periculos.

— Eşti nebun ? Aici ? Poate nu ştii ce s-a întîmplat cu cîteva luni în urmă, şi atunci ei nu erau încă alertaţi !

— Şi ce vrei să facem ? Crezi că mie nu mi-ar place să risc cît mai puţin, dacă se poate din afara ringului, dar poţi să faci omletă fără să spargi ouă ? Or, fără „recoltă" nu ne putem întoarce, fiindcă, dincolo de timpul şi banii pierduţi, vom fi terminaţi în mediu !

* Ţăranul.

— Asta așa este, numai că am putea risca mult mai puțin dacă i-am găsi...

— Cînd vrei să decolăm ?

— Există un accelerat care pleacă de aici la ora 19,00.

Deși hotelul „Continental", unul dintre cele mai moderne și elegante edificii de acest gen din oraș, era arhiplin, recepționera găsi „cu multă dificultate" două camere pentru cei doi turiști străini. Bineînțeles, aceștia nu au uitat să-i mulțumească, lăsîndu-i un deodorant, două pachete de „Kent" și, cum era normal, pașapoartele. Înregistrîndu-i, recepționera realiză că numiții Hans Joachim Vogel și Kurt Hesters erau singurii turiști sosiți de la München, cu toate că hotelul era plin de concetățeni de ai lor veniți, în vizită la rude sau la prieteni, din alte orașe ca : Hamburg, Düsseldorf, Mannheim și Kassel...

Din concluziile puse cu prilejul analizării stadiului cercetărilor privind asasinarea Dianei Manu, s-a desprins printre altele și faptul că autorul ori autorii prezumtivi ai acesteia nu puteau fi străini de cealaltă crimă, a cărei victimă a fost Hilde Wirth. Ca urmare, din ordinul colonelului, anchetatorii care instrumentau aceste două cauze penale și-au reunit forțele sub conducerea directă a lui Dorin Nedelea.

În dimineața acelei zile, după obișnuita ședință săptămînală de lucru, comandantul începuse tocmai să studieze datele primite de la punctul de frontieră, cînd sună telefonul. Ridică receptorul și ascultă cu atenție, apoi zise :

— E posibil, căpitane. Îi aşteptăm de mult. Procedează însă cu foarte mult tact. Nu ne putem permite să greşim. Ia paşapoartele sau, mai bine zis, ce a mai rămas din ele, şi adu-mi-le. După ce le văd am să le dau spre examinare laboratorului criminalistic. Predă-i consemnul lui Drăgoi şi tu împreună cu Vidraşcu veniţi la mine.

Peste puţin timp, cei doi ofiţeri se prezentară la comandant.

Acesta îi primi cu un zîmbet luminos, apoi se adresă lui Zara :

— Te ascult, căpitane.

— Rămăşiţele celor două paşapoarte au fost găsite, în containerul de gunoi al hotelului „Continental", de către o femeie de serviciu pe care o interesau cartoanele. La ea au fost zărite de către barman, care şi-a dat seama cam ce puteau fi, şi, răscolind, a mai pescuit cîteva file făcute ferfeniţă.

Nedelea le examină cu atenţie, le întoarse pe toate feţele şi zise, în timp ce-şi scotea mănuşile :

— Măcar o fotografie dacă era !... sau un nume întreg. Doar semnalmente şi cîteva litere. Oare s-ar putea reconstitui ?

— Să le trimitem la Institutul de Criminalistică, încercă timid Vidraşcu.

— Da, da, s-ar putea ca specialiştii noştri să scoată ceva. Îl trimiţi pe Dragu cu ele, după-amiază. Să vină cît mai repede cu rezultatul. De ce au fost oare distruse paşapoartele şi de către cine ?

Căpitanul Zara interveni laconic.

— Or fi servit unui scop, apoi au devenit inutile sau chiar compromiţătoare !

— Ce vrei să zici ?

— Mă gîndesc că, fiind străine, au folosit drept legitimații pentru intrarea în țară a doi cetățeni străini care, ulterior, s-au debarasat de ele.

— De ce ?

— Fie pentru că au devenit supărătoare, vreau să zic că puteau deveni jenante dacă ar fi fost găsite la ei, fie că...

— ...cei care le-au folosit — spuse Vidrașcu — nu mai aveau nevoie de ele, fiindcă între timp au devenit „alții", drept pentru care vor ieși din țară cu pașapoarte pe alte nume !

— Bun, zise colonelul, dar de ce ?

— De ce ? Pentru a nu fi depistați.

— Deci ar putea fi vorba de doi infractori străini care se pregătesc să săvîrșească nelegiuiri la noi ?

— Așa se pare, dar... noi nu-i cunoaștem, interveni din nou Vidrașcu, posomorît.

— Nu-i cunoaștem încă, vrei să spui ! Doi și iar doi și iar doi și... făcu Nedelea, în timp ce Zara și Vidrașcu îl priveau mirați. Sesizînd, acesta zîmbi : Mă gîndeam, ca să zic așa, sonor ! Nu vi se pare ciudat că noi căutăm doi indivizi — amîndoi putînd fi criminali prezumtivi — doi străini care își distrug pașapoartele, nu fără o intenție bine determinată — alți doi sosesc și, tot „întîmplător", așteptăm și noi emisari de acolo, care se interesează de artă, poate tot doi, această cifră fiind agreată de unii cărora le place tandemul ? ! Ce rezultă de aici ?

— Că nu ne putem permite să ignorăm posibilitatea unei legături, oricît de subțire ar fi ea în momentul de față, între aceste tandemuri ! se precipită Vidrașcu.

— În orice caz, e o ipostază de lucru pe care trebuie s-o verificăm ! zise Nedelea gînditor. Se întoarse spre Zara şi urmă. Vreau un raport documentat de la Drăgoi, locuri, persoane, cu fotografii, date biografice, mă rog, tot tacîmul. Să mi se raporteze zilnic. Să-mi fie aduse dactilogramele şi constatările tehnico-ştiinţifice efectuate cu privire la urmele ce au fost relevate în cîmpul infracţiunii la cele două crime. Ce ar fi ca amîndoi să mai mergeţi o dată la casa în care a fost asasinată Diana Manu, poate găsim vreun amănunt care ne-a scăpat la prima cercetare. Să fie audiaţi toţi vecinii fostei locuinţe a lui Radu Victorin şi reascultată Veronica Halasz, care locuieşte la subsol, ţinînd seama şi de adnotările mele în creion, pe marginea declaraţiei pe care a dat-o. Ne vom revedea peste două zile, după ce aţi executat aceste ordine şi după ce vom avea şi rezultatul de la Institutul de Criminalistică.

Hans Joachim Vogel şi Kurt Hesters se aflau de două zile în oraş, timp în care au reuşit să viziteze cea mai mare parte din obiectivele turistice înscrise în ghidul pe care-l aveau. Apoi, ca doi turişti conştiincioşi, au participat şi la unele excursii în împrejurimi, dintre cele afişate în incinta hotelului. Cu acest prilej au avut posibilitatea să asiste şi la o seară folclorică, prilej cu care au gustat şi s-au desfătat cu variatele preparate culinare autohtone, udate din belşug cu vinuri din podgorii renumite, servite la masă de fete tinere îmbrăcate în portul naţional. Împreună cu alţi turişti străini s-au înapoiat la hotel, puţin grizaţi, dar bine dispuşi şi în mare admiraţie faţă de folclorul românesc de pe aceste plaiuri.

Cei doi erau însă și mari amatori de artă, motiv pentru care puteau fi văzuți aproape în fiecare zi la Muzeul Municipal, oprindu-se în mod special în sălile de pictură din epoca Renașterii italiene, admirînd timp îndelungat cîte un tablou, privindu-l din toate părțile. Și poate l-ar fi și pipăit dacă acest fapt nu ar fi fost interzis cu desăvîrșire. Evident, pentru un specialist și chiar pentru un amator de pictură a rămîne ceasuri întregi în fața unei pînze, pentru a admira tehnica maestrului, coloristica sau tema aleasă, este ceva normal. Se cunosc cazuri cînd asemenea pasionați au venit zile întregi la muzeele mari ale lumii : Luvru, Ermitaj, Prado, Galeriile din Dresda, Kunsthistorisches Museum din Viena, National Gallery din Londra, la cele din Italia, Grecia, Olanda și multe altele. Au stat muți de admirație în fața unui tablou, ceasuri întregi, neputîndu-se dezlipi de frumusețea pe care o degaja.

Și acești doi iubitori de artă veniți de la München se opreau în fața unor anume tablouri pe care le admirau nespus, creație a celebrilor pictori Giorgione, Tintoretto și Tițian. Dar acest lucru nu avea în sine nici o relevanță deosebită, deși erau și alte săli cu mari maeștri, precum cele dedicate artei flamande, spaniole, franceze, germane. Gusturile nu se discută !

Într-una din zile, Kurt Hesters, plimbîndu-se prin oraș, a ajuns și pe strada în care locuiseră soții Diana și Oreste Manu, s-a oprit o clipă, a ezitat în fața fostei case a acestora, distrusă în mare parte de incendiu, a aruncat o privire asupra ruinelor încă nedemolate, apoi a trecut mai departe nepăsător. A revenit însă după o jumătate de oră și, privind cu atenție în susul și în josul străzii, a intrat repede într-o

casă vecină cu aceea a soților Manu, unde a rămas mai bine de o oră, după care a ieșit, reluîndu-și plimbarea spre hotel. Imediat o umbră s-a prelins pe lîngă ziduri și, ajungînd la o cabină telefonică, a ridicat receptorul și a format un număr.

— Acționați imediat ! i s-a răspuns de la celălalt capăt al firului. Ți se va trimite imediat autorizație și un înlocuitor. Ai plecat ?

În acest timp, în biroul formațiunii judiciare de la Miliția Municipiului, locotenentul Lucian Pascu îl cerceta pe Ilie Ciuraru, zis „Șapte Degete", hoț de buzunare, unul dintre șuții marșrutizați dintr-un oraș vecin, unde era mai cunoscut.

— Zi, ai venit numai în documentare la noi ?

— Don șef, să-mi sară ochii dacă vă mint, don șef, în ducumintare, zău așa...

— Dar cînd te-a prins cu mîna în buzunarul victimei tot în documentare erai ?

— Don șef, în icsplorare, că-mi făceam mîna !

— Ia spune, „Șapte Degete", ce recoltă ai avut astăzi ?

— Să-mi sară...

— Știu... ochii. Altceva te-am întrebat !

— Lume sireacă în tramvaie, don șef, iacă... fo două cearșafuri mari ? ! !...

— Măi Ciurarule !

— Poi dacă mă luați așa tare... și pă nume... hai să vă mai spun... și niște verzi, două buletine și... două pașapoarte...

— Devize ? Pașapoarte ? De la cine ?

— Nu știu, să-mi sară ochii ! Bag samă că verzii și pașapoartele le-am manglit de la doi barosani, la muzău.

— Ai fost şi pe acolo ?

— Ca hartiştii, don şef, de ce să nu mă duc ? Că muierea mea, dumnezău s-o ierte, îmi tot spunea : „Bă, dihanie nenorocită — aşa mă dezmierda — mai cultivează-te, bă, întunecatule, să fii şi tu în rînd cu lumea bună" ! Aşa zicea sireaca, şi n-a avut parte de....

— Şi ?

— Şi am ascultat-o. Mai trec pă la un cinematograf, un teatru, un muzău... e clientelă şi acolo, că ştia ea de ce-mi spunea să mă cultivez...

— Unde-s devizele ?

— Puţine, zău puţine, că dacă ştiam... vo cinzăci de dolari şi ceva mărci, un mizilic. Le-a umflat don plotoner, tata nost' de acilea...

— Şi cu buletinele ce-ai făcut ?

— Ce să fac ? Le-am ţinut la mine. Că zîceam că mă duc acasă la păgubaşi, să le spui că le-am găsît pă stradă, că aşa-s eu, om de înţăles, poate-mi pica şi mie ceva ca răsplată. Dar nu toţi dă, unii se uită chiorîş şi atunci le fac scandal, că am pierdut timpul, aşa şi pă dincolo, pînă ce o înduplec pă franţuzoaică, că femeile e mai sufletiste, iau biştarii şi o roiesc !

— Cu paşapoartele ce ai făcut ?

— Ce era să fac ? Le-am rupt şi le-am aruncat.

— Unde ?

— Într-o ladă de gunoi de la hotel, că era pe afară. Asta mi-e crucea, don şef !

— Te-ai uitat cumva în ele ?

— M-am uitat, de ce să mint !

— Ce naţie ? Vreau să spun, din ce ţară veneau ?

— Nemţi era, că pe unul îl chema... cum dracu-l chema ? Da. Sandu, ba nu că era neamţ, Sonda sau

Sunda, aşa cred că-i zicea, avea părul blond, celălalt era mai oacheş, cu un nume cîş... Roschi, Ronoschi sau Kotovschi, nu mai ţiu minte, să trăiţi !

Locotenentul îl chemă cu un semn pe plutonier şi îi şopti ceva la ureche. Acesta ieşi, iar peste cîteva minute se înapoie, însoţit de căpitanul Zara. Cînd îl văzu, şuţul îngălbeni. Ţîşni în picioare.

— Don căpitan, să mă trăsnească dacă am făcut vreo mortăciune. Să-mi sară...

— Stai jos, „Şapte Deşte" ! Cum ziceai că-i cheamă pe străinii de la muzeu, pe care i-ai uşurat de nişte lucruri ?

— Poi, Sandru ori Sundu ori Sucar, zău dacă ştiu, pă ochii mei ! Şi Kokovski, nu, Simovski... nu ştiu, don căpitan, să-mi sară ochii !...

Zara îl întrerupse cu un gest, apoi înşiră pe masă cîteva fotografii.

— Ia uită-te la astea, îi vezi cumva pe cei doi prin ele ? Uită-te atent !

Ciuraru privi o clipă, apoi, precipitat, puse mîna pe două fotografii.

— Ăştia-s, don şef, pă ochii...

Cînd Zara îşi termină raportul, colonelul puse mîna pe telefon.

— Alo, să trăiţi, Nedelea la telefon. Da, eu ! Ce să fac ? La luptă cu necunoscutul. Da, cam mulţi necunoscuţi ! Da, aţi ghicit. Dacă vă amintiţi, v-am cerut un sprijin... Da, aşa-i... intrarea în ţară. Sînt în măsură acum să vă dau două nume aproximative... presupunem că din München. E vorba de unul Sundar ori Sander, cu părul blond, iar celălalt, cu faţa măslinie, are un nume ce se termină în „kowski". Nu,

nu-i polonez, e vest-german. Da, da... vă mulţumesc. Aşteptăm cu nerăbdare.

Puse receptorul in furcă şi privi undeva, în spatele căpitanului. După un timp reluă :

— Cine ştie ? Poate că de data asta avem un capăt mai solid al firului...

Sună telefonul. Nedelea ridică receptorul şi ascultă încordat.

— Da, notez. Deci Horst Sonder, născut la Koblenz... 21 septembrie 1935, înălţimea 1,72 m, părul blond, ochii albaştri... Wilhelm Rikowski, născut la München, 7 iunie 1936, înălţimea 1,80 m, părul negru, ochii căprui... Vă mulţumesc, ne-aţi făcut un mare serviciu. Să trăiţi !

Colonelul se întoarse spre Zara, luînd în mînă cele două fotografii.

— Ei sînt... Hans Joachim Vogel şi Kurt Hesters ! Şi... vezi că ipotezele noastre cu privire la distrugerea paşapoartelor n-au ţinut... deşi sînt convins că cei doi indivizi ar fi ajuns la aceeaşi soluţie, dar poate mai tîrziu, timp în care am fi plutit în întuneric ! Ori timpul nu lucrează pentru noi. Şi vezi că Dan Vidraşcu a intrat în imobilul de pe strada Cetăţii numărul 46, alături de casa... da, exact. Vrei să te duci să-i dai o mînă de ajutor ? Uite aici şi un plic de la procurorul de serviciu... dacă va fi nevoie. Mă gîndeam, continuă el, dar zîmbi observînd că e singur în încăpere.

Locotenentul major Vidraşcu examină cu luare aminte imobilul din faţa lui. Era o casă veche, zidită masiv din cărămidă arsă, cu acoperiş de ţigle clădit in pantă şi mărginit de o streaşină din tinichea zincată. În faţă era grădina, în mijlocul căreia şerpuia

o cărare acoperită cu pietre albe de rîu, ce conducea pînă la uşa de intrare. Înconjură casa pe dreapta gardului ce mărginea grădina şi, ajungînd în spatele acesteia, nu observă nici un fel de ieşire de rezervă. Nici uşă, nici fereastră, doar un zid vopsit în alb. Probabil, îşi închipuia el, că toate camerele erau dispuse spre grădina din faţă. Intră hotărît în grădină şi, ajungînd la uşă, sună de cîteva ori prelung. Îi deschise un bărbat cu părul cărunt, cu o faţă nerasă de cîteva zile, inundată de o barbă albă prin care se putea distinge culoarea galbenă a obrajilor brăzdaţi de vinişoare albăstrii. Putea să aibă cel puţin şaptezeci de ani.

Îi prezentă legitimaţia şi bătrînul, mirat şi curios totodată, îl pofti în locuinţă. Ajunşi într-un fel de cameră de zi mobilată cu lucruri vechi, în mare parte degradate prin uzură, se aşeză cu grijă într-un fotoliu din catifea albastră, roasă pe alocuri şi de o curăţenie îndoielnică.

— Sînteţi...

— Profesorul pensionar Dimitrie Marchidan. De fizică. Cu ce vă pot fi de folos ?

Într-o clipă, Vidraşcu realiză că a intrat într-un loc greşit. Dar cum nu te poţi bizui totdeauna pe prima impresie, se hotărî să ducă pînă la capăt verificarea începută.

— Numele meu îl cunoaşteţi din legitimaţie. Aţi avut recent o vizită !

— Cît de recent ?

— Azi după-amiază !

— Nu.

— Sînteţi sigur ?

— Cît se poate de sigur... dacă am face abstracţie de relativitate, zîmbi bătrînul.

— Şi... totuşi, se pare că aţi avut una ? ! !

— E o întrebare sau o afirmaţie ?

— Luaţi-o cum doriţi, fiindcă la ora asta cred că trebuie să lăsăm la o parte jocurile de cuvinte. Situaţia e prea gravă.

Profesorul îl măsură cu o privire în care se aprinse o luminiţă galbenă, rămase un timp pe gînduri, apoi izbucni :

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, am impresia că nu vă înţeleg deloc ori încercaţi cu tot dinadinsul să mă jigniţi, ceea ce, de asemenea, nu mi se pare lucrul cel mai potrivit.

Vidraşcu îl privi şi el lung şi pătrunzător. Profesorul părea sincer în indignarea sa şi oarecum nedumerit. Totuşi el nu greşise casa, doar îl văzuse cu ochii lui pe străin intrînd aici. Atunci ? Încercă o altă tactică.

— Mai locuieşte cineva în această casă ?

— Nu... adică, într-un fel, da. La subsol am închiriat o cameră unui cetăţean, dar nu prea stă acolo, vreau să spun că nu stă permanent. Camera e mică şi sumar mobilată, ca pentru... tranzit.

Vidraşcu tresări imperceptibil. Îi reveni speranţa.

— Cui i-aţi închiriat camera ?

— Lui Meleghi Revesz din oraşul M. Vine din cînd în cînd la noi, ca reprezentant al unei fabrici de porţelanuri.

— Ieri a venit ?

— Nu ştiu ce să vă spun. Eu nu l-am văzut. De fapt are cheia lui, vine cînd vrea, pleacă aşijderea.

— Pe unde intră ?

— Prin grădină e o intrare laterală care duce la subsol şi în pivniţă.

— Puteţi să... vreau să spun, am putea arunca o privire acolo ?

— Nu văd nici un inconvenient. Mai am o cheie luaţi-o, dar... încă tot nu ştiu ce căutaţi !

— O să rîdeţi, dar... nici eu nu ştiu exact !

Profesorul rămase mirat, privind nedumerit în urma lui Vidraşcu, care ieşi în grădină, unde se întîlni nas în nas cu Zara.

Îi făcu un semn cu mîna, după care, fără a mai pierde timpul cu întrebări inutile, coborîră amîndoi la subsol, cu lanternele de buzunar aprinse. Camera chiriaşului era deschisă, dar goală. Lumina era aprinsă, ceea ce lăsa impresia că odaia fusese abandonată în mare grabă.

— Pasărea a zburat din colivie ! făcu Zara cu regret. Se pare că te-a văzut intrînd, ori poate pe mine dînd tîrcoale casei. În orice caz, s-a topit. Mă întreb numai pe unde o fi ieşit ! ?

Vidraşcu îl privi întrebător, apoi, parcă străfulgerat de un gînd, ieşi ca o furtună din cameră, urmat de Zara. Amîndoi coborîră în grabă treptele ce duceau spre pivniţă, a cărei uşă era larg deschisă.

— Repede, mai repede ! zise Vidraşcu, vădit surescitat.

Alergînd şi izbindu-se de colţurile ascuţite ale zidurilor din cărămidă, poticnindu-se de butuci de lemn, ajunseră gîfîind în faţa unei uşi de scînduri de stejar negeluite, prin crăpăturile căreia se vedea o geană de lumină. Cu o lovitură zdravănă de picior, Zara deschise uşa şi amîndoi, cu pistoalele în mînă, se năpustiră în încăpere.

Tabloul ce li se înfăţişă ochilor era deopotrivă bizar şi insolit. Un individ înalt, cu părul negru, tuns scurt, îmbrăcat într-un impermeabil alb, era aplecat,

cu un șiș în mînă, asupra unui bărbat legat de mîini și de picioare, cu un căluș în gură, ce era culcat pe un pat de campanie. Cînd îi văzu, individul ridică șișul pentru a lovi. În același timp Zara trase, cuțitul individului zbură, dar probabil că glonțul îi atinse și mîna, fiindcă tipul își prinse degetele îndoindu-se de durere.

În timp ce Vidrașcu se ocupa de el, Zara se apropie de pat, razele lanternei sale luminînd fața trasă și nebărbierită a lui... Ilie Sava !

TOTUL PENTRU ARTĂ !

Era ora 12,30 cînd avionul companiei „Lufthansa" ateriză pe aeroportul din München. Formalitățile vamale și grănicerești odată terminate, Stancu își luă valiza, grăbindu-se să iasă din furnicarul de lume care înțesa sala de așteptare.

O jumătate de oră mai tîrziu se afla în holul spațios al hotelului „Der Weisser Hirsch", zîmbindu-i cît putu mai frumos recepționerei Nori, care-l privi de parcă venea din altă lume.

— Ce s-a întîmplat, stimată domnișoară, am impresia că sosirea mea te-a înspăimîntat ? !

Aceasta își reveni însă tot așa de repede.

— Ce plăcere ! Dar e chiar stimabilul și enigmaticul Herr Mishou Stancu, dacă nu mă înșel, ori e umbra lui aceea care-mi zîmbește atît de seducător !

— Îmi acordați prea multă importanță, domnișoară !

— Credeți ? Vă înșelați ! Îmi exprimam doar nedumerirea. V-am dat dispărut, deși tot mai speram...

Dar la război... ca la război ! Niciodată nu poţi să ştii cînd şi cum reapare cel „dispărut" ! Trebuia totuşi, într-un fel, să sesizez această dispariţie...

— Unde ? făcu el cu un zîmbet mirat.

— La oficialităţi... bineînţeles ! Trebuia şi în altă parte ? Poate baronesei Claudia ? Aş fi făcut-o bucuroasă dacă mi-aţi fi lăsat vorbă, dar aşa ? Cum o să mă amestec în afacerile private ale unei persoane, oricît m-ar interesa aceasta ? !

— Pentru că, de altfel, vă interesez ?

— Dumneavoastră aţi afirmat-o ! Apropo, să nu uit. La numărul 119 locuieşte un compatriot de-al dumneavoastră, Herr Vasile Mitana, un economist foarte simpatic şi, mai ales, liniştit, care momentan lipseşte din hotel.

— Mulţumesc pentru informaţie. Poate că, în acest fel, în serile în care mă voi plictisi o să am cu cine schimba o vorbă ! În altă ordine de idei, pentru restabilirea adevărului istoric, aş dori să precizez că am anunţat recepţia că voi lipsi cîteva zile... Regret sincer că nu vi s-a comunicat !

— Ah, dar nu e cazul... Pe viitor, comunicările mele către dumneavoastră, oricît de „personale" ar fi ele, le voi transmite prin recepţie. În acest mod vor ajunge la timp şi întregi ! Dar ce faceţi cu florile pe care le ţineţi în mînă ? Dacă le mai frămîntaţi aşa n-are rost să le mai oferiţi cuiva... Sau sînt pentru camera dumneavoastră ?

Stancu se uită la buchetul de trandafiri pe care-l cumpărase de la florăria din aeroport, apoi, cu un zîmbet stîngaci, îl întinse lui Nori, împreună cu o cutie de ciocolată.

— Erau pentru dumneavoastră, dar m-aţi luat aşa de repede, încît...

— ...Ați uitat ! Se întîmplă. Dacă sînt pentru împăcare... e prea puțin, dacă sînt pentru serviciile prestate de recepționeră... e prea mult ! Totuși, am să le accept. Mulțumesc, sînt frumoase. Dar n-ați răspuns la „problema" pusă.

— Sînt pentru împăcare, prin urmare rămîn încă dator. De altfel, n-am uitat niciodată ce vă datorez. Mă voi revanșa, fără îndoială.

Nori îi făcu un semn vesel cu mîna, zîmbind șăgalnic. Apoi îi dădu cheia. Stancu făcu cîțiva pași spre lift, după care se întoarse șovăind.

— Nu m-a căutat nimeni ?

— O clipă, să văd, zise Nori, aruncînd o privire pe o hîrtie ce era introdusă în compartimentul din care luase cheia camerei. Oficial, te-au căutat, reveni ea la o formulă de adresare mai intimă : Franz Wild, Horst Blocher de la Muzeul de Artă, Georg Drucker, muzeolog, care și-au lăsat și cărțile de vizită aici, precum și o „doamnă" Claudia, al cărei nume de familie îmi scapă. Neoficial, doi oameni ai „Chiorului" — șopti ea — au dat tîrcoale pe aici ieri și azi dimineață. Cam atît...

— Mulțumesc încă o dată și la revedere !

— Voi fi încîntată, Herr Mishou Stancu !

Peste cîteva minute se afla în camera sa, reținută, în pofida micii comedii jucată de Nori, la care se pretase și el, respectînd regulile scenariului. În timp ce-și făcea dușul se gîndea la cei care l-au căutat.

„Wild este evident nerăbdător să mă vadă, probabil pentru a afla din gura mea că-i cedez și cel de-al doilea tablou ! Ei bine, îi voi împlini dorința ! De fapt, în scopul de a-l tenta i le-am și arătat acolo, lăsîndu-i-le în custodie. Ceilalți doi, reprezentanți ai mu-

zeului, s-ar putea să dorească purtarea unei discuţi pentru încheierea înţelegerii privitoare la organizarea expoziţiei ! Le voi telefona, voi stabili o întîlnire cu ei şi, dacă condiţiile vor fi bune, poate voi reuşi chiar să pregătesc deschiderea unei expoziţii, ceea ce e un lucru bun. Dar Claudia ? Ce mai vrea de la mine ? Lucrurile au fost doar complet limpezite la ultima noastră întîlnire, şi încă fără nici un echivoc. Apele s-au despărţit şi taberele au apărut în ambele părţi ale uscatului, zăngănindu-şi armele. În fond, Claudia nu este doar o «problemă» strict personală ! Ce alt mijloc mai bun aş putea să am pentru a intra în onorabila familie ? Poate ar fi, dar pierd timp preţios. Am acceptat scenariul ei, am respectat regulile ce i s-au impus şi am jucat... pînă la un anumit punct, cînd a trebuit să tai firele. Cine se teme însă de lupi nu intră în pădure ! Riscul face parte din meserie. Eh, cel mai greu lucru pe lume este să spui gîndind ceea ce toată lumea spune fără să gîndească !"

În timp ce se freca cu prosopul, sună telefonul. Cînd duse receptorul la ureche recunoscu vocea agreabilă a Claudiei, acum însă cu o dulceaţă care părea contrafăcută.

— Alo, mein Schatz, te caut de cîteva zile. Te-ai dat la fund ?

— Credeam că am clarificat relaţiile dintre noi !

— Doar n-ai luat în serios ceea ce s-a întîmplat la mine. Eram prea confuză ca să-ţi explic unele probleme, iar drogaţii ăia m-au terorizat. Doar nu-ţi închipui că te pot pierde atît de uşor. Dacă n-ai fi plecat, cum să spun, intempestiv, totul s-ar fi luminat...

— Claudia, credeam că te cunosc mai bine, dar ceea ce realizam eu era doar partea de la suprafaţa icebergului, fiindcă cea scufundată şi diabolică mi s-a re-

velat în noaptea aceea. În noaptea aceea ! Pricepi ?
— Dar, scumpul meu, nu se poate să lichidezi legătura noastră așa de simplu, ca...
— ...ca viața unui om, vrei să spui ? Nu, draga mea, între noi nu era vorba de iubire, ci de o simplă relație. În ceea ce te privește, cu un supliment nevrotic, un fel de triunghi „amor — ură — frică" !
— Dar, dragule...
— De atunci a curs multă apă pe sub poduri, iar eu am avut timp să mă liniștesc puțin, dacă înțelegi ce vreau să spun. Orice relație presupune reciprocitate. Ai trișat. Ai pierdut. Poate am pierdut și eu. Dar mi-am salvat, cum bine ai văzut, viața.
— Dacă tu nu mă mai vrei te vreau eu... măcar să te văd. De altfel, trebuie să-ți aduc la cunoștință cîteva lucruri care te vor interesa.
— Sînt foarte ocupat.
— Înțeleg și recunosc refrenul. Dar problemele de care aș dori să-ți vorbesc te privesc personal și „afacerea" pe care vrei s-o închei.
— Ce știi tu despre afacerile mele ?
— Mai mult decît îți închipui. Atunci cum rămîne, dragule ? La mine, la „Arizona" ori în altă parte ?
Stancu reflectă repede. „E o altă cursă ? Pare sinceră. Pare ! O femeie ca ea, atunci cînd îți dă impresia că suferă în tăcere, poate însemna, în cazul cel mai rău, că-i... singură acasă ! Dar dacă are să-mi transmită ceva important ? De la cine ? Pe cine mai reprezintă ea acum ? Pe «Chior» ? Pe Dietrich ? Un alt gang ? Bineînțeles că, dacă nu mă duc, nu am ce risca, dar... nici nu aflu nimic !".
Se hotărî deodată.
— Am două bilete la Operă. Se joacă „Flautul fermecat". Te interesează ?

— Pe cînd ?
— În seara aceasta.
— Wunderbar ! Unde ne întîlnim ?
— La ora şase, în faţă la Kunstmuseum, poate avem timp să luăm şi o cafea.
— De acord, iubitule. Pa, pa !
Se gîndi să-l aştepte pe Roman spre a-l pune în temă şi a-i cere să-l „acopere", pentru orice eventualitate. După care va trebui să-i facă o vizită protocolară lui Wild.
Nu trebui să aştepte prea mult. O scurtă bătaie în uşă şi în încăpere îşi făcu apariţia un „Mitana" numai zîmbet. Se îmbrăţişară, maiorul deschise aparatul de radio, după care zise :
— Judecînd după zîmbet, se pare că-ţi merg bine treburile ?
— Nu prea rău, într-adevăr ! răspunse el. Ai încheiat afacerea la Atena ?
— În linii generale da, deşi ar mai fi unele amănunte de perfectat.
— Mă bucur. Am întîlnit aici oameni interesanţi. Şopti : I-am făcut o vizită lui Wachter. Mi-a făcut o impresie bună. Au acolo şi o secretară nouă. Foarte drăguţă şi deosebit de eficientă, se pare. Cunoaşte o serie de indivizi care lucrează pentru Dietrich şi pentru „Chiorul"... dar şi pentru alte „firme" mai mult sau mai puţin concurente. Se pare că aici asta e o modă. Afară de angajaţii permanenţi, unii lucrează „pe bucată" !
— Există un avantaj, în sensul că individul devenit suspect ca persoană fizică nu implică în acelaşi timp aruncarea bănuielii asupra întregului gang. Apropo, s-au terminat cercetările în cazul asasinării domnişoarei Heleni Landis ?

— Nu ! Se ocupă cei de la brigada crime de această afacere. Ei sînt de părere — luînd în considerare mobilul prezumat — că Dietrich, Wild și „Der Blinder" nu sînt amestecați.

— Atunci ?

— Se bănuiește că cineva, deocamdată necunoscut, din afara mediului, ar fi autorul moral, executant putînd fi orice killer din lumea interlopă, deși aceștia încă n-au fost „îmbrăcați". Ei au ridicat doi, mai mult formal, pentru a adormi vigilența celui vizat, deși, cum spunea Wachter, în timpul războiului au fost spînzurați oameni mai cumsecade decît aceștia.

— Sînt bănuieli concrete ?

— Se presupune că „cineva" ar fi dorit să împuște doi iepuri deodată : s-o împiedice pe Landis să mai achiziționeze obiecte de artă pe de o parte, iar pe de alta să provoace derută în baraca armatorului greco-american.

— În ce scop ?

— Asta urmează a se stabili, dar date fiind împrejurările, chiar dacă am admite că a fost o simplă reglare de conturi, asasinarea grecoaicei ne face nouă, indirect, un deserviciu.

— Crezi că s-a urmărit acest al doilea scop ?

— Posibil !

— I-ai împărtășit opinia ta și lui Wachter ?

— Nu, voiam s-o discutăm în prealabil între noi.

—Perfect. Cred că trebuie să-l lăsăm să-și continue ancheta fără să ne amestecăm. Sînt convins că demascarea criminalului le va lumina lanterna. Wild te-a contactat ?

— Pînă în prezent nu !

— Altceva ?

— Am vorbit cu Nori. Se pare că „ține" la tin
Ai reușit s-o descifrezi ?

— Din cele spuse de Wachter, activează în m
multe domenii. E inteligentă, perspicace și știe
vrea.

— Crezi că-i și „omul" lui Wachter ?

— Nu este exclus... Depinde de perioada în care
liberă, de interesele pe care le are, de puterea și p
sibilitățile celui care angajează, mă rog, poate și c
alte criterii...

— ...subiective ?

— Tot ce se poate. În orice caz, trebuie să fim c
ochii în patru !

— De acord.

— Spune-mi, ți-am arătat vreodată stiloul meu

— Stiloul ? Nu. Crezi că m-ar putea interesa ?

— Foarte mult. Uite cum funcționează, vrei să în
cerci și tu ?

După ce-l observă un timp, reluă :

— Păstrează-l, eu am să-mi fac rost de altul. Ș
acum, uite ce avem de lucru în această seară, da
înainte de asta vreau să te întreb ceva. Îți plac spec
tacolele de operă ?

Deși barul „Arizona" nu era încă deschis, Wild s
afla în biroul său, unde își făcea socotelile zilnic

— Dar asta e într-adevăr o surpriză plăcută ! făc
el, zîmbind cu toată dantura sa de aur. Cum a fos
călătoria de afaceri ?

— Bună, în general, numai că la Istanbul...

— Am auzit, zise el posomorîndu-se la față. Am
pierdut un om de mare eficiență. Cine credeți că a
fi putut să-l suprime ?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu. Un singur fapt e limpede, şi anume că a fost impiedicat să mă contacteze. Cum aş fi putut să mă gîndesc la asta ? Cine ar fi putut s-o facă ? Numai cineva din anturajul său, care „ştia" de întîlnire şi care, eventual, voia să mă compromită şi pe mine, livrîndu-mă poliţiei turceşti.

— Poate a fost urmărit ?...

— Asta fără îndoială, deşi faptul în sine nu explică ceea ce s-a întîmplat !

— Desigur ! Cum a murit ?

— Credeam că ştiţi. Eu aşa l-am găsit. Şi fără nici o urmă. Culmea e că nici nu l-am văzut pe criminal la faţă, deşi totul s-a petrecut în cîteva minute. Un profesionist, desigur.

— Da, e foarte trist. Se pare că acest trust al crimei e transnaţional !

— V-aţi îndoit vreodată de asta ?

— Nu, dar am unele bănuieli asupra conducătorilor acestui trust care, după cîte ştiu, nu se află la München !

— Cred că nu are mare importanţă de unde se dă ordinul, atîta timp cît sînt destui agenţi care să-l execute. Dar, apropo de ceea ce spuneaţi mai înainte, unde se află capii trustului crimei ?

Wild îl privi lung, apoi clătină capul, nedecis.

— Nu ştiu, dar e ceva mai complicat decît vă închipuiţi. În sfîrşit... aţi rezolvat totul ?

— Cît s-a putut. În tot cazul, la Atena aveţi corespondenţi de mîna întîi.

— Ştiam, dar mă bucur că aţi constatat şi dumneavoastră acest fapt. Înseamnă că v-au plăcut !

— Eu m-am referit la eficiența lor. Probabil că vi s-a raportat.

— Da, da, cu toate că aș dori să aflu amănunte de la dumneavoastră. Cheltuiesc o avere pentru a fi informat și servit temeinic, la timpul oportun. Iar timpul nu-mi ajunge niciodată pentru a-i controla îndeajuns.

— S-a reușit pătrunderea în „banda" lui Polidis, furnizîndu-mi-se unele date importante, deși... incomplete încă.

— Vă referiți, probabil, la ziua și locul expedierii „coletelor".

— Da, în primul rînd !

— Nu vor întîrzia să ne comunice aceste date...

Umplu din nou paharele cu whisky, sorbi încet din al său, apoi continuă visător : Toate la timpul lor ! Greul va începe după aceea !

— La ce vă referiți ?

— La interceptarea transportului !

— Da, așa e, nu va fi ușor.

— Veți avea de înfruntat mai multe forțe : mai întîi gorilele armatorului, apoi acest gang transnațional și, nu în ultimul rînd, poliția...

— Poliția ? întrebă Stancu. „Oare nu știe nimic despre convenția UNESCO ? S-ar părea că nu bănuiește nimic despre misiunea mea".

— Da ! Poliția internațională, adică „Interpolul". Cu ăsta nu-i de glumit. Apoi mai sînt și secțiile locale de poliție, care se ocupă numai cu urmărirea operelor de artă furate. Mă întreb ce s-ar întîmpla dacă un răuvoitor ar înștiința aceste organisme internaționale ? Vedeți ? Trebuie să vă gîndiți la toate !

Stancu zîmbi cu silă. Era cît se poate de clar jocul acestui rechin. Obţinuse destul de uşor un tablou de „mare" valoare, apoi încă unul „în spe" şi i s-a deschis pofta. Era de presupus că aşa va fi. Nu era momentul să-l descurajeze.

— Aveţi vreo propunere ? întrebă el, cu un surîs forţat. Dumneavoastră aveţi o experienţă mare în asemenea operaţiuni şi m-aş împărtăşi bucuros din ea.

— Aş dori să mă mai gîndesc, răspunse Wild cu şiretenia vulpii care merge pînă la coteţul găinilor, nu-i uşor deloc. Un asemenea lucru nu poate fi dat pe mîna oricui, că poţi rămîne fără marfă ! Îmi trebuie puţin timp ca să pipăi pulsul, dar nu vă fie teamă, îl linişti el cu un zîmbet larg, găsesc eu ceva pînă la urmă...

Tocmai de asta se temea şi maiorul, să nu găsească „ceva" care să-l împiedice în acţiune. Nu-i plăcea deloc această ofertă deghizată de cooperare, care precis va costa scump. Asupra acestui fapt nu avea nici un fel de îndoială. Să-i respingă oferta de plano ? Ar fi o greşeală şi mai mare, fiindcă, pe de o parte, şi-l va face duşman, şi numai de asta nu avea nevoie în acest păienjeniş, iar pe de altă parte, s-ar putea să se hotărască să opereze pe cont propriu şi să-i fure tablourile ! Or, acest lucru trebuia evitat cu orice preţ. Măcar în „cooperare" va putea să aibă controlul operaţiunilor acestuia şi, la un moment dat, să provoace o diversiune. Junglă ? ! Nu, jungla e o jucărie pe lîngă manevrele lui Wild. Acum va trebui să ceară mai mult ajutor de la „Kripo". Dar dacă transportul tablourilor va fi dirijat spre o altă ţară, cu ce-i va putea fi de folos Wachter ? Dar cel puţin nici oamenii lui Wild nu vor putea acţiona, deşi...

Parcă ghicindu-i gîndurile, acesta adăugă :

— ...care să se potrivească şi în condiţiile în care coletele ar fi transportate într-o altă ţară !

— Inclusiv în „States" ?

— Inclusiv, doar avem amici şi acolo, în „onorabila" familie.

— Şi... ce-aţi dori în schimb ?

— O parte din tablouri ? !

Era de aşteptat să aibă o asemenea pretenţie, deşi efectul loviturii nu a fost cu nimic diminuat. Trebuia să contracareze cu orice preţ această pretenţie, dar nu găsea argumente potrivite. Parcă ar fi avut un vid în creier, deşi, de regulă, ideile nu-i lipseau. Avea nevoie de argumente, de argumente care să se adreseze mentalităţii acestui caid mafiot, să-l convingă. Dar nu găsea ! Toate gîndurile i se topeau într-o masă confuză, din care nu se întrezărea nici o lumină. Îndatorire, onoare, conştiinţă,... noţiuni abstracte pentru acest individ impermeabil la orice cod de morală.

Încet, dar cu voce sigură, zise :

— Herr Wild, cred că pînă acum nu aţi fost nemulţumit de mine. Ce aţi cerut v-am adus. Este ?

— Ce-i drept, sînt foarte mulţumit, mîrîi acesta. Şi ce rezultă de aici ?

— O clipă ! Aceste opt tablouri au fost date în urmărire internaţională, v-am arătat acest lucru.

— Adică se ocupă şi „Interpolul" de ele ? Asta vreţi să spuneţi ?

— Da, ele sînt sub index şi pot fi oricînd confiscate, ceea ce le scade valoarea. Dar nu e numai asta. Recuperarea lor este pentru muzeul nostru o ches-

tiune foarte importantă, înțelegeți, iar eu, eu am o... cotă parte din valoarea fiecăruia !

— Ceea ce se ridică la cîteva bune zeci de mii de dolari ! rînji el. Îi meritați !

— Mi-am riscat pielea, mi-o risc în continuare, nu ?

Wild rîse în hohote, apoi zise :

— Deci asta era ? ! Puteați s-o spuneți mai de mult, fără să vă gîndiți atît. Știți ceva ? Eu nu mi-am păgubit niciodată partenerii de afaceri. Pot să renunț la ele dacă-mi oferiți, să zicem, două în loc, dar de valoare !

— Și ce ați dori ?

— Mi-a plăcut foarte mult Cranach cel Bătrîn. Dar acum sînt la mare modă aici pictorii români de genul lui... stați puțin... Privi într-un carnet, apoi articulă : Pallady și Țuculescu !

Stancu rămase puțin surprins, dar trecu peste aceasta.

— Mi-e mai ușor să scot așa ceva decît să mă ating de cele opt, v-am explicat, deși...

— Deși ?

— Ați putea să mă întrebați de unde iau aceste tablouri. Vă răspund : Nu mă întrebați ! Ați putea să mă întrebați de ce, dacă pot procura tablouri de o asemenea valoare, nu le comercializez în profitul meu ! Ei bine, pentru mine nu au valoare, ca să spun așa, financiară, fiindcă, în primul rînd, eu nu le pot vinde în țara mea, ele făcînd parte din patrimoniul cultural național ; în al doilea rînd, eu nu am nici o pinacotecă personală ; în al treilea rînd, nefiind pictor, nu pot deschide vreo expoziție „cu vînzare". E clar ? În schimb, cele opt tablouri, așa cum v-am

mai spus, reprezintă pentru mine totul, nu ca valoare, repet, ci ca muncă, prestigiu, ambiţie, ca să nu mai vorbim de banii pe care am să-i primesc. Şi, la urma urmei, de ce să ne chinuim reciproc cu asemenea întrebări ? Pe dumneavoastră vă interesează un Ţuculescu şi un Pallady, corect ? Pe mine, cele opt tablouri care au fost furate din muzeu ! Mă ajutaţi ? Vă ajut ! Nu-i bine aşa ?

— Nu mai încap discuţii aici, afacerea o consider încheiată. Cînd le aduceţi ?

— Cît de curînd. Cred că nu vă îndoiţi...

— Deloc, dar ştiţi cum e pasiunea unui colecţionar !

— Ştiu, o să fac tot ce se poate !

— Şi ceva pe deasupra. Şi acum, ca să vedeţi că sînt de partea dumneavoastră, vreau să vă mai vînd un pont. La ora actuală există doi indivizi pe teritoriul ţării dumneavoastră, trimişi de Dietrich ca să aducă unele tablouri care au fost furate mai de mult, poate chiar de la muzeul dumneavoastră, plus unele opere ale altor pictori români. Vă interesează ?

Stancu nu a avut mult de aşteptat la Kunstmuseum, fiindcă, la ora stabilită, maşina Claudiei parcă în faţa edificiului, ea coborînd în pas alert şi îndreptîndu-se fără ezitare spre maior. Arăta mai bine decît oricînd, în mantoul ei din blană de vizon, cu o căciuliţă asortată, fular din mătase cenuşie cu arabescuri albastre.

Îi surîse şi-l întrebă cu cochetărie :

— Mă aştepţi de mult ? Aş fi nemîngîiată dacă aş bănui că...

— Nu te mai frămînta atît, zise el ironic, ai venit la timp, și-ți mulțumesc că te-ai străduit.

— Nu-i frumos să-mi vorbești astfel. Mi-a fost dor de tine...

El o întrerupse brusc :

— Uite aici o cafenea. Vrei să intrăm ?

— Desigur, dar te rog să-mi vorbești frumos !

Sala localului nu era așa de spațioasă cum părea la prima vedere, datorită oglinzilor dispuse în părțile laterale și numeroaselor mese cu tăblii de marmură albă și roz, așezate de-a lungul și de-a latul, simetric, fiecare avînd două scaune și cîte o banchetă cu spetează din piele. Un candelabru uriaș din semicristale colorate se învîrtea încet în mijlocul tavanului, difuzind lumini vesele. Ceea ce se cheamă un local intim și plăcut. Stancu o consultă pe Claudia, apoi comandă cafele cu lapte, frișcă și cornuri calde. După ce chelnerul se îndepărtă, o privi întrebător. Ea zise :

— Aș dori din capul locului să precizez că în noaptea aceea, chiar dacă aparențele au fost împotriva mea, nu am fost vinovată de întîmplările care au avut loc. Sînt profund mîhnită și nu aș vrea să crezi...

— Ascultă, fată dragă, dacă pentru asta mi-ai dat întîlnire, te-ai deranjat degeaba. Am văzut de ce ești în stare. Nu lipsea mult ca să mă trimiteți, tu ori complicii tăi, „ad patres".

— Mă crezi chiar așa de periculoasă ?

— Unele femei seamănă cu armele de foc. Sînt periculoase numai în mîna începătorilor... deși eu era să plătesc scump încrederea pe care ți-am acordat-o. Buldogul tău a vrut să mă răpească cu mașina, dar nu i-a mers... Ți-aș mai vorbi cu multe despre dragoste, despre femei, despre viață, despre fericire,

însă e de prisos. Căpșorul tău e plin de cu totul altceva, iar trupul tău a pierdut lupta cu drogul. Oricum, nu vreau să mai atentez la conștiința ta, la sentimente, la cîte altele. Vreau să-ți fiu un partener agreabil. Hai să-ți spun o glumă...

Sosi chelnerul care aduse o tavă argintată pe care erau așezate cafetiera, frișca, laptele, cornurile și cîteva prăjituri de casă, apoi îi servi.

Aprinzîndu-și țigara, Stancu adăugă în șoaptă :

— De fapt, eu nu te-am rugat să te justifici și nici nu e cazul să te obosești, fiindcă tot n-am să te cred. Poate vrei să-mi întinzi o altă capcană ?

Claudia rîse ușor forțat.

— Păcat că nu mă crezi, fiindcă noi doi am putea să ne înțelegem de minune. Dar, așa cum ți-am spus și la telefon, nu pentru a mă justifica ți-am cerut această întîlnire. Ți se propune o afacere și nu m-aș fi amestecat dacă n-aș considera că aceasta ar fi în favoarea ta !

— O afacere ? Interesant ! De către cine și în ce ramură, mă rog, pictură sau sculptură ?

Femeia rîse din nou, parcă mai bine dispusă.

— În artă, dragule, artă pură !

— Da ? Și cine vrea să facă această afacere cu mine, poate tu ?

— Crezi că n-aș fi în stare ? zise Claudia și prin ochii ei trecu o străfulgerare.

— De ce nu ? Doar că se întîmplă să nu am de vînzare obiecte de artă și nici bani n-am ca să cumpăr așa ceva ! Sau poate... îți restaurezi castelul și ai nevoie de unele lucrări de pictură, sculptură ori ceva vase mai deosebite ?

— Și dacă ar fi așa ?

— Foarte frumos. Numai că nu te-ai adresat unde trebuie.

— Eşti sigur ?

— Cît se poate de sigur. De altfel, nici nu mă pricep. În definitiv, ce doreşti ?

Claudia privi în jurul său, apoi răspunse cu o voce egală :

— Crezi că e locul cel mai nimerit să discutăm afaceri ?

— Cred că nu, deşi nu cunosc un alt loc, în afară de Operă, unde ne-am mai putea vedea pentru unele discuţii, dar sincer, nu văd motivul.

— Eventual... la mine ? !

— La tine ? ? Nu, draga mea, la tine e un teren minat... vin prea mulţi profesionişti acolo. Atunci mai bine merg la cartierul general, însă nu pot decît să repet : Pentru ce ne-am mai întîlni ? Nu am nici o legătură cu restaurările, credeam că ai înţeles acest lucru ! Îşi consultă ceasul, apoi adăugă : Dacă vrei totuşi să mai mergem la Operă, trebuie să ne grăbim. Mai este un sfert de oră pînă la începerea spectacolului.

La încuviinţarea ei, chemă chelnerul şi achită nota. Claudia îl invită în maşina ei şi îi cedă volanul.

Se aşezară în fotoliile lor cu un minut înaintea ridicării cortinei. În loja vecină, Stancu îl zări pe Roman, adîncit în studierea programului. Toate încercările femeii de a relua discuţia, în timpul spectacolului ori în pauză, eşuară rînd pe rînd, de fiecare dată maiorul răspunzîndu-i politicos, dar schimbînd vorba.

În timp ce o conducea spre ieşire, Claudia se întoarse brusc şi zise :

— Dacă ţi-aş face o ofertă din partea lui „Der Blinder“ te-ar interesa ?

Stancu gîndi repede : „Lucrurile încep să prindă contur. Deci despre asta era vorba ! În primul rînd, acest individ respingător încearcă acum calea tratativelor ; în al doilea rînd, «Chiorul» e în măsură să ofere ceva în schimb ! În schimbul cărui lucru ? Ar fi interesant să aflu culoarea cărţilor acestuia, dar pentru asta ar trebui să joc cu el... Şi riscul ? Este fără îndoială un risc, dar acum sîntem doi ! În afară de asta, Wild mai are şi el interese, aşa că nu mă va ceda prea uşor“. Se hotărî să tatoneze.

— Şi ce ar dori „Der Blinder“ de la mine ?

— Dacă n-ai încredere în mine ai putea trata direct cu el ! Ce zici de propunere ?

— Zic că trebuie să mă mai gîndesc. Pînă în prezent nu am o experienţă pozitivă cu privire la metodele sale de lucru. În afară de asta, nu ştiu concret ce vrea de la mine.

— Ai fi dispus să-i facem o vizită ?

— Cînd ?

— Dacă vrei şi acum !

— De ce nu ? Ar fi amuzant ! În definitiv, poate că, fiind amfitrion, nu va încerca nimic împotriva mea. Şi apoi eşti şi tu alături de mine. Nu, frumoasa mea ?

Localul de pe Nymphenburgstrasse era o imitaţie destul de reuşită a celebrului cabaret parizian „Moulin Rouge“, doar că aripile morii erau înlocuite printr-o uriaşă roată ornamentată cu arabescuri viu colorate şi iluminate cu neon, care se învîrtea încet, fără zgomot, scînteind ca un evantai cu briliante.

Intrară într-o sală nu prea mare, în formă de trapez, în care latura cea mai mică o reprezenta scena, acum iluminată de două reflectoare cu filtre multicolore ce puneau în evidență un balet erotic din „1001 de nopți". Un chelner în smoching alb îi conduse la o masă liberă, aproape de bar, servindu-i apoi dintr-o sticlă de whisky „Bourbon". Claudia îi șopti chelnerului cîteva cuvinte, după care acesta se retrase imediat, nu însă înainte de a-i arunca o privire scurtă maiorului, care părea să nu observe nimic în afara baletului care evolua pe scenă. În schimb îi zîmbi recunoscător Claudiei, cînd aceasta îi întinse paharul umplut pe jumătate, sorbi puțin din el, apoi își întoarse din nou privirile spre scenă. Tresări ușor cînd, după un timp, femeia îi întinse mîna.

— Sîntem așteptați, iubitule !

Se ridică și o urmă fără nici un cuvînt. Trecură de bar, prin partea stîngă, aproape de garderobă, intrînd apoi într-un culoar întunecat ce ducea într-o curte interioară. De aici, printr-o ușă batantă, pătrunseră în holul rotund al unei locuințe, de unde o scară interioară ducea spre etaj.

Bărbatul care se sculă în picioare dintr-un fotoliu de piele era de statură mai puțin decît modestă, complet chel, ca o bilă de biliard, cu o bandă neagră peste ochiul stîng. O apariție stranie. Fața sa, în formă de pară, avea o culoare nesănătoasă, parcă era acoperită cu un pergament ce a fost expus tuturor intemperiilor. Ochiul valid avea o privire de gheață, în pofida încercărilor sale de a surîde. Reuși pînă la urmă un zîmbet părelnic.

— Sînt încîntat să vă cunosc personal, Herr Stanco ! spuse el cu o voce ce era sub cota de veselie obişnuită a unui şarpe cu clopoţei.

— Toată plăcerea este de partea mea... zise maiorul, făcîndu-se că nu observă mîna întinsă a acestuia. Apoi reluă cu un glas neutru : Deşi v-aţi străduit din răsputeri să economisiţi această cunoştinţă !

Individul făcu o grimasă.

— Aşa e la război !

— Şi cînd te gîndeşti că eu nici nu luasem act de vreo declaraţie de război ! ! Dar se pare că pe aici există alte obiceiuri !

— E bună... foarte bună ! rînji „Chiorul“ cu o gură pînă la urechi. E spiritual prietenul dumitale, Claudia !

„Prietenul ei ? Asta-i bună ! Ce comedie îmi mai pregăteşte individul ? Se pare că e pornit să obţină neapărat ceva de la mine, altfel nu-şi dădea atîta osteneală să fie spiritual. Numai că trebuie să fiu foarte atent cu el. Foarte atent“.

„Chiorul“ urmă netulburat :

— E drept că nu m-am prea purtat cu mănuşi, dar n-aveam de ales şi... nici nu e genul meu să fiu altfel. La noi concurenţa e puternică, distrugătoare, rămîne în picioare numai cel mai tare. Or, avînd mult de furcă cu cea locală, vă daţi seama că nu aveam nevoie şi de una venită de aiurea !

— Şi atunci aţi recurs la mijloacele obişnuite de înlăturare a concurenţei, deşi i-am explicat lui Fernandez că eu nu mă mai ocup de „zăpadă“, „zahăr dulce“ ori coca !

— Nu aveam cum să verific această afirmaţie pe care o consideram pe atunci dată mai mult de circumstanţă !

— Dar Claudia ? Stancu se întoarse spre ea şi vorbi mai departe privind-o în ochi : Acest chip fermecător al veşnicei Eve, care a cîştigat mai multe bătălii în alcovuri decît cele mai teribile arme pe cîmpurile de luptă ?

— E un compliment ? încercă ea o grimasă.

— O constatare ! Şi totuşi, atentatele au continuat... cu Vitalis, Toni, Hans !

— Sînteţi bine informat, mein Herr ! Totuşi, în pofida faptului că aparenţele sînt împotriva mea, de astă dată scopul este altul !

— Îmi place să aud asta, deşi, la drept vorbind, nu prea înţeleg.

— Am să mă explic. Activitatea dumitale, de altfel supravegheată, mai ales în ultimul timp, a început să ne deranjeze, ea reprezentînd un pericol pentru ceea ce avem de gînd să întreprindem...

— Activitatea mea un pericol ? Daţi-mi voie să vă spun, mein Herr, că ceea ce am făcut eu aici nu ar putea dăuna nici măcar unui copil din leagăn. V-am concurat eu cu ceva în domeniul organizării unor expoziţii ?

„Chiorul" rîse fără zgomot. Apoi îi servi dintr-o sticlă de coniac „Napoleon" şi îşi aprinse un trabuc.

— Organizare de expoziţii ? Să fim serioşi ! Nu, nu despre aşa ceva e vorba, Herr Stanco, ci despre... arta însăşi.

— Despre artă ? Nu înţeleg exact ce vreţi să spuneţi !

A urmat un moment de tăcere de parcă fiecare, adunîndu-şi gîndurile, îşi trecea în revistă forţele, şansele, armele.

— Am văzut tablourile pe care i le-aţi procurat lui Franz. Vedeţi dumneavoastră, Herr Stanco, chiar dacă, uneori, mai avem cîte o răfuială în legătură cu acapararea unei pieţe sau a unui transport, de obicei noi cooperăm în afaceri aşa, ca între bărbaţi de talie egală. Sfîrşim totdeauna prin a ne împăca !

— Şi „preţul" împăcării e sacrificarea pionului, nu ?

— Nu întotdeauna. Depinde de împrejurări, de om, de posibilitățile pe care le mai are, de voința lui de a colabora, de cerințele sale și de o sumedenie de alte probleme pe care n-are rost să le discutăm aici.

„Prin urmare, așa cum era de așteptat, Wild m-a predat mai departe. La primul prilej. Pentru influență, probabil. Dar atunci pentru ce mi-a propus să mă ajute în recuperarea tablourilor ? Diversiune ? Posibil. Încercarea de a mai ciupi cîte ceva ? Probabil. Wild, propunîndu-mi o afacere în genul celor făcute de el, îl aduce pe «Chior» pe pozițiile lui. În ce scop ? Asta e mai greu de stabilit, deși nu are mare importanță. Era normal ca Wild să mă vîndă, dar nu așa de repede și, mai ales, nu «Chiorului» ! De fapt, încă nu știu ce cunoaște, ce a aflat de la Wild și ce vrea de la mine ! Trebuie deci să aștept cu răbdare, să judec, să accept sau să resping cu tact. Să resping ? Evident... dacă... Altfel... Și mai e și Claudia. Oare ce rol are ea ? Lucrează pentru ambele firme ? Afurisită treabă !".

Întrebă, fără a avea un interes anume :

— Puteți, în fine, să-mi spuneți mai clar care-i scopul întrevederii noastre ?

— Cu plăcere. Se întîmplă că, nu de mult, am primit printr-o cucoană simpatică o comandă din străinătate. Pe cît de bănoasă, pe atît de stranie, cel puțin pentru mine. Era vorba de achiziționarea unor obiecte de artă, printre care și cîteva pînze pictate de mari maeștri italieni și flamanzi. Eu am cumpărat și am vîndut, de-a lungul anilor, mărfuri din cele mai diferite, dar niciodată tablouri !

— Și aveți nevoie de un expert ?

— Non exactly ! Obiectele sînt numeroase şi de o valoare fabuloasă. Se plătesc foarte bine, la un preţ mai ridicat decît la licitaţii. Picturile urmează să fie achiziţionate din diferite muzee din Europa şi Statele Unite ale Americii. Sînt vreo trei care au fost identificate că ar exista într-un muzeu din România !

Stancu tresări imperceptibil, fără însă ca vreun muşchi să tremure pe faţa lui încordată.

— Trebuie să fim „onoraţi" ? !

— Le-am fi luat din altă parte, fiindcă, de cînd a eşuat comando-ul lui Albers, autorităţile voastre sînt în alertă. Se întîmplă însă să fie vorba de doi pictori români pe care nu-i găsim în altă parte. Îşi consultă agenda şi zise : Tonitza şi Luchian !

— Şi atunci... v-aţi gîndit la mine ! Eventual să vă procur eu tablourile ? !

— Oh, nu, Herr Stanco ! Nu avem pretenţii absurde. Doar... să ne daţi unele informaţii şi... să ajutaţi oamenii noştri care le vor aduce încoace !

— Cum aş putea să-i ajut ?

— Sînteţi un muzeograf şi un expert cu relaţii şi aţi putea să ne indicaţi, eventual, unde se găsesc tablourile şi cum s-ar putea aduce fără riscuri prea mari !

— Bun, să admitem. Şi... ce am eu din asta ?

— Vedeţi, asta-i o întrebare care-mi place mai mult, cel puţin pe acest teren putem avea o bază de discuţii. Aşadar, să zicem... garantarea integrităţii dumneavoastră şi împiedicarea oricărui amestec în treburile administrativ-organizatorice pe care le aveţi aici, dacă, bineînţeles, nu vă spune nimic... prietenia noastră !

„În fond, n-am nimic de pierdut, iar informațiile pe care i le voi da oricum nu-i vor fi de folos. E clar ! Wild nu i-a spus chiar tot. Interesul «Chiorului» e mai mare decît legămîntul lui de gangster. În ceea ce privește scoaterea pînzelor... asta e altă poveste. Încercați numai...".

Zîmbi.

— Einverstanden !

„Der Blinder" rînji și el. De data asta își strînseră mîinile, ca după un contract încheiat și parafat, spre marea satisfacție a Claudiei, care turnă încă un rînd de coniac în cupe.

Ajunși în stradă, femeia îl întrebă veselă :

— Nu vrei să sărbătorim evenimentul la mine ? Oricum, pericolul de care te-ai temut... a trecut, pare-mi-se.

— Îți mulțumesc, scumpo, pentru invitație, dar sînt foarte obosit. Ți-aș fi însă recunoscător dacă m-ai lăsa la hotel, iar dacă invitația se menține aș putea eventual s-o onorez în una din zilele viitoare.

Fără să mai insiste, femeia se așeză la volan și au plecat. Ca din întîmplare, după ei se luă un „Opel" albastru...

O bătaie ușoară în ușă și în cameră își făcu apariția Roman. După ce încuie ușa, se duse direct în baie, deschise robinetul, apoi se adresă cu un zîmbet maiorului.

— Ai stat cam mult în bîrlogul „Chiorului" !

— Te-ai îngrijorat ?

— Încă un sfert de oră și îi făceam și eu o vizită !

— Ai semnalat ceva la „Kripo" ?

— Asta nu, dar am fost în local, am văzut pe unde ai ieşit, te-am urmărit pînă la scară, după care m-am întors să te aştept. Nu puteam să rămîn acolo, fiindcă riscam oricînd să fiu surprins, aşa că m-am aşezat la o masă în compania lui Putzi.

— Cine mai e şi asta ?

— N-o cunoşti pe Putzi ? Dar cum de ai scăpat-o ori cum de te-a pierdut ea din vedere ? ! E o animatoare, dar ce fel ! Mai puţin de douăzeci de ani, talie mijlocie, părul bogat, de culoarea aramei, îl poartă căzut pe umeri, ochi verzi dar lipsiţi de expresie ca nişte lacuri de munte îngheţate. O gură mare, cu buze pline, senzuale, ce se armonizează cu faţa ei ovală, bine proporţionată. Un piept proeminent ce se termină într-un mijlocel să-l prinzi între cele două palme, şolduri rotunde, picioare lungi şi fine...

— Descrierea nu prea cuprinde elementele portretului vorbit al lui Bertillon, surîse Stancu. În schimb e foarte plastică.

— Poate ! Dar să ştii, e cît se poate de exactă. Doar expresia ochilor deranjează, prin răceala ei. Însă cred că aceasta se poate îmblînzi. Are de toate şi poate fi deosebit de simpatică atunci cînd vrea. Şi pe deasupra mai e şi un... „înger“ afectat mie. Nu zîmbi aşa mefistofelic ! Am spus mie, dar asta înseamnă că şi ţie, din moment ce misiunea mea de pază te are în vedere pe tine ! Cu ea urma să intru... la nevoie.

— Foarte frumos. Şi acum ascultă, „asistentule“, despre ce-i vorba...

Trecuse de mult miezul nopţii cînd Stancu se trezi din somn cu senzaţia de a fi auzit un zgomot bizar.

Fără să aprindă lumina, ascultă cu toată atenția. Era un fel de zgîrietură ce se auzea din dreptul ușii. Coborî ușor din pat și, mergînd în vîrful picioarelor, se apropie de locul din care se auzea zgomotul. Era cît se poate de clar că cineva umbla la ușă dinspre culoar. Stancu descuie ușor, apoi trase puternic de mîner și... se pomeni în fața figurii zîmbitoare a lui Nori Dreher !

Fără să-i adreseze vreun cuvînt, privi cu luare aminte în ambele părți ale culoarului, apoi o trase înăuntru. După aceea se duse la baie, unde îmbrăcă un halat și se întoarse în cameră pentru a aprinde veioza. Nori deschise aparatul de radio și căută pînă ce găsi un post ce transmitea o muzică languroasă. Apoi se cuibări într-un fotoliu, aprinzîndu-și o țigară, în timp ce maiorul o privea întrebător.

— Nu-mi oferi nimic de băut ? zise ea cu o voce șoptită.

Stancu se ridică din fotoliu, se duse la frigider și scoase o sticlă de „Campari", spunînd :

— Regret, e tot ce-ți pot oferi la ora asta. Și acum poate că ai să-mi spui cărui fapt datorez cinstea acestei vizite.

Nori nu răspunse imediat. Bău puțin, apoi stinse țigara și zise :

— Ai fost aseară la Operă cu Claudia ?

— Da, ești bine informată. Nu cumva...

— Nu, nu sînt geloasă, zise ea cu o voce gravă. Ați fost pe urmă la „Der Blinder" ?

— Nu ți se poate ascunde nimic.

— Am fost trimisă acum la tine pentru a afla ce ți-a propus „Chiorul" !

— Trimisă ? De către cine și de ce ? Credeam că...

— M-au sculat în toiul nopții două gorile din banda lui Dietrich care m-au obligat să vin la tine să-mi spui ce ți-a propus „Chiorul", altfel...

— Altfel ?

— Te lichidează...

— E oare așa de important ?

— Se pare că da, din moment ce formulează o asemenea amenințare.

— Și cum înțeleg ei să-mi smulgă această mărturisire ?

— Mi-au spus că lichidarea este ultima alternativă, dar să încerc prin a te „seduce" !

— Din ce în ce mai interesant.

— Trebuie să găsești ceva verosimil ca să-i convingi.

— Poate adevărul !

— Dacă nu te deranjează în mișcările următoare n-ai decît, deși nu știu dacă i-ar face plăcere și „Chiorului".

— Ai dreptate. S-ar putea ca lui să nu-i facă plăcere. Dar ție ?

— Mie ? Eu contez așa de puțin în jocul ăsta ! Dar, indiferent ce ai să hotărăști, eu sînt silită să rămîn aici pînă în zori, altfel n-am să-i conving că ceea ce mi-ai spus constituie adevărul !

— Dar unde sînt ?

— Unul e în hol, iar celălalt probabil în stradă. Așa că trebuie să mă suporți.

Și, fără multe fasoane, trase de fermoarul rochiei pe care apoi o aruncă pe jos și se culcă. Apoi aprinse o țigară, zîmbindu-i.

— Ei ?

— Spune-le că mi-a cerut să-i găsesc niște tablouri contra cost. Pictură italienească.

— Cîte ?
— Cît mai multe. Se profilează pe artă. M-a angajat și ca expert.
— Te-ai „lăsat" cam prea repede...
— Am făcut-o pentru tine, nu vreau să ți se întîmple ceva. Dar dacă vrei poți să mai rămii. Își dezbrăcă halatul și se culcă. Nori se întoarse cu fața spre el și zise :
— Nu încerca să te lupți cu mine că nu-ți va folosi la nimic. Mai întîi, dacă nu facem dragoste, o să mă simt jignită. Apoi vreau să-ți amintesc că mă aflu aici dintr-un motiv de forță majoră ! Se lipi de el, reluînd : Ai înțeles ?
— Cît se poate de bine.
— Ei și ?
— Cred că n-am altă soluție !
— Deloc.

În zori, în timp ce se îmbrăca, Nori se întoarse spre el.
— Nu mi-ai spus despre ce pictori e vorba.
— Bruegel și Cranach...
— Dar ăștia nu-s pictori italieni !
— Nu ? Stancu, pe jumătate adormit, adăugă : Atunci Giotto și Canaletto.
— Așa mai merge. Numai... să se potrivească !
— Și încă altceva, Nori. Dacă ai ocazia... cumva... transmite-i „Chiorului" că Dietrich a trimis două gorile astă noapte la mine, care s-au interesat de pictură ! Apoi se întoarse pe partea cealaltă și adormi imediat.

Nori îl măsură cu o privire speriată, apoi zîmbi, nu spuse nimic și ieși din cameră pe nesimțite.

Pe la ora opt sună telefonul. Adormit, maiorul ridică receptorul şi-l puse pe noptieră.

— Alo ! alo ! se auzi o voce stridentă în receptor. Răspundeţi, hei, răspundeţi !

Plictisit, Stancu îl duse la ureche. Era vocea lui Wild.

— Herr Stancu ?

— Ja, ja...

— Trezeşte-te, omule, am o comunicare importantă !

— Ja, ja...

— ...Transportul a demarat !

— Cum ? ? ?

Se trezi de-a binelea. Se frecă la ochi, ascultă încordat cîteva clipe, apoi zise :

— Cel mai tîrziu într-un sfert de oră sînt la dumneavoastră, vă rog să mă aşteptaţi.

Apoi deschise uşa, privi atent pe coridor şi se duse la Roman. După cîteva minute se întoarse, intră în baie, unde se spălă şi se bărbieri. Peste zece minute era gata de plecare. Coborî în stradă, se sui în maşină şi porni. Opri pe a doua stradă, unde-l aşteptă pe Roman. Cînd acesta sosi, demară imediat, cu gîndul de a-l pune la curent în timpul mersului.

CEL DE-AL TREILEA INDICIU

În birourile formaţiunilor judiciar şi cercetări penale ale Miliţiei Municipale domnea o atmosferă specifică de lucru intens. Audieri de persoane, intero-

garea unor învinuiți ori inculpați, confruntări ori verificări de cartoteci.

O echipă efectua investigații în teren, percheziții, ridicări de obiecte și înscrisuri, toate acestea constituind numai o parte din activitatea ce se desfășura fără întrerupere, urmînd pas cu pas planul general de anchetă.

Ilie Sava, subnutrit, bolnav și într-o puternică stare depresivă, a fost din nou internat în spital, de astă dată sub o strictă supraveghere. Agresorul său, Meleghi Revesz, era cercetat de locotenentul major Dan Vidrașcu. După ce formulă primele întrebări de rutină, impuse de procedură, ofițerul trecu direct la obiectul propriu-zis al cercetării.

— În ce împrejurări l-ați cunoscut pe Oreste Manu ?

— Am fost odată la ferma la care el lucra ca inginer agronom, în scopul de a contracta cu acesta unele produse pentru întreprindere. Am avut cu el atunci o discuție interesantă despre pictură, știți, și eu sînt pictor amator, așa că am avut despre ce să vorbim. Altă dată mi-a arătat la el acasă două tablouri foarte frumoase, din școala italiană, spunea el, le-a moștenit de la un unchi de-al său care a plecat în Statele Unite ale Americii cu mulți ani în urmă, un oarecare Ioachim Vulpe.

— Ce fel de tablouri erau acestea ?

— Dacă erau originale, așa cum susținea el, aveau o valoare fantastică. Era vorba de un Caravaggio și un Boticelli.

— L-ați mai revăzut ?

— A venit de cîteva ori la mine acasă. Cu aceste prilejuri i-am spus că am un unchi în străinătate, care, din cînd în cînd, îmi mai face cîte o vizită. S-a

arătat foarte interesat de acest fapt și. atunci, mi-a propus o afacere. Era vorba de faptul ca, la prima venire a unchiului meu, să-i dăm acestuia un tablou pe care să-l treacă peste graniță, urmînd să-l păstreze la el pînă la sosirea noastră.

— Ce vreți să spuneți ?

— Că trebuia să cer plecarea din țară, dar nu înainte de a trimite și al doilea tablou pe aceeași cale.

— Tot prin unchiul dumneavoastră ?

— Da.

— Continuați.

— Într-o zi a venit foarte agitat la mine și mi-a spus că un individ, Ilie Sava, a aflat de planul nostru și că de atunci îl șantajează. Exista o singură cale de a pune capăt acestui șantaj. Persoana trebuia atrasă într-o cursă, apoi urma s-o convingem să abandoneze, iar dacă nu voia... să fie suprimată ! În această din urmă alternativă urma să acționeze el singur, eu refuzînd să mă pretez la așa ceva.

— Judecînd după ipostaza în care ați fost surprins nu s-ar putea afirma acest lucru !

— A fost o situație specială, am să vă explic ! La propunerea sa, am venit aici în oraș, am fost la profesor și am închiriat acea cameră. Apoi am fost înștiințat că „persoana“ a căzut în cursă și a fost adusă la mine în cameră. În continuare m-am ocupat de hrănirea lui Ilie Sava și de „convingerea“ lui de a renunța la șantaj...

— Iar acesta se încăpățîna, probabil, și nu recunoștea că ar șantaja pe cineva !

— Cum de știți asta ? V-a spus el ?

— Nu era necesar... L-ați bătut ?

— Eram disperat. Mi-am făcut unele planuri în legătură cu tablourile, care acum erau pe cale să fie aruncate în aer. Așa că... au fost momente cînd mi-am pierdut răbdarea...

— Și el continua să se „încăpățîneze" !

— Da. Și atunci...

— Ați trecut la metode mai dure !

— Am folosit puțin cuțitul, dar nu l-am lovit. Doar l-am zgîriat ca să renunțe ! Într-una dintre aceste împrejurări m-ați surprins...

— Erați hotărît să-l loviți... și pe el și pe noi ! ?

— Adevărat, nu mai știam ce fac. Eram descoperit și totul se prăbușea în jurul meu.

— Ce v-a spus Oreste Manu în legătură cu soția lui ?

— Diana ? Ea trebuia să-l atragă în cursă pe Ilie Sava. Altceva ? Ah, da. Mi-a spus că, după ce face rost de pașapoarte, pe ea n-o va lua în nici un caz ! Nu avea încredere în ea.

— Despre ce pașapoarte era vorba ?

— Urma să vină în țară doi străini, cărora trebuia să le livreze alte două tablouri. Ei, străinii, aduceau pașaportul lui și al meu !...

În timp ce Revesz era dus la arest, Zara se gîndi că era momentul să plece la spital pentru a se ocupa de Ilie Sava.

Ilie Sava era întins pe pat, cu ochii ațintiți într-un punct fix al tavanului. Îngrijirile date și somnul îl mai remontaseră întrucîtva. Oricum, arăta în stare să poarte o conversație.

— Nu cred că trebuie să mă prezint, făcu Zara. Ne cunoaștem de rîndul trecut !

Acesta încercă un zîmbet.

— Mi-aţi salvat viaţa... în ultimul moment.

— Aţi avut şansă. Se putea însă să ajungem pr tîrziu ! Dumneavoastră v-aţi făcut-o. Singur şi nes lit de nimeni.

— E perfect adevărat.

— Credeţi că sînteţi în măsură să continuăm di cuţia întreruptă ultima oară ori vă resimţiţi încă du „tratamentul" lui Meleghi şi Manu ?

— Vă spun tot ce doriţi şi, bineînţeles, ceea ce şt şi eu.

— Aş dori, din capul locului, să vă fac o mărtur sire, pentru a economisi timpul. La ora actuală sî tem în posesia unor date cu privire la antecedente dumneavoastră, care vă conturează, ca să spun aş portretul moral, deşi nu neapărat în cazul pe care instrumentăm în prezent. Am ţinut însă să fac aceas remarcă pentru că e inutil să jucaţi rolul unui in cent. O mărturisire v-ar putea uşura situaţia.

„Bolnavul" se frămîntă vizibil, transpiraţia îi inun faţa. Ridică mîna să protesteze, dar o lăsă apoi cadă pe cearceaf. Şopti răguşit :

— Voiam să vă spun că nu-i bine să aveţi prejud căţi cînd începeţi o anchetă, dar îmi închipui că r are rost.

— Domnule Sava, eu nu încep nici o anchetă avîr prejudecăţi. Şi nu am nici în ce vă priveşte, dar tr buia să punem nişte lucruri la punct pentru a r divaga !

— Întrebaţi-mă.

— La ultimul interogatoriu aţi declarat că atun cînd aţi fost la Hilde Wirth stăteaţi în camera în ca a fost asasinată. E exact ?

— Da. Şedeam pe fotoliul din camera de zi.

— De unde ştiaţi în ce cameră a fost asasinată victima ?

Ilie Sava îl privi fără să înţeleagă. Cînd, în sfîrşit, îşi dădu seama, se albi la faţă şi începu să se bîlbîie :

— Păi... am auzit. Aşa ceva se aude.

— Nu aveaţi de unde să auziţi. Noi n-am publicat fotografii în presă despre această crimă. Nu e obiceiul nostru. Nimeni, în afară de medicul legist, de procuror şi de mine, nu ştia acest amănunt. Vi l-a spus cineva dintre cei enumeraţi ?

— Nu...

— Prin urmare, în mod obligatoriu, acest fapt îl puteaţi cunoaşte numai de la criminal, dacă, bineînţeles, nu aţi fost dumneavoastră acesta ! ?

Sava păli, astfel încît Zara se temu să nu i se fi făcut rău. Dar curînd bolnavul îşi recăpătă culoarea normală.

— Păi...

— De fapt, aceasta a fost prima greşeală pe care aţi comis-o. Cînd aţi văzut-o ultima dată pe Hilda ? continuă Zara, făcîndu-se că nu bagă de seamă starea lui Sava.

Acesta izbucni :

— Am să vă spun tot adevărul, dar să ştiţi că n-am ucis-o eu, chiar dacă aparenţele sînt împotriva mea !

— Asta rămîne de văzut. Totuşi e bine că v-aţi hotărît în direcţia asta. De fapt e bine să ştiţi că aţi fost văzut intrînd în locuinţa ei cu puţin timp înainte de săvîrşirea crimei. Aceasta a fost cea de-a doua greşeală !

Copleşit, Sava îşi începu povestirea.

— Am avut o viață grea. Mama a murit la naşter iar tata, care era funcționar comercial la o firmă pai ticulară, a decedat şi el cînd aveam doar doi ani. Ai fost crescut de două mătuşi bătrîne, surori, care n s-au prea ocupat de mine şi nici nu m-au sugrum: cu dragostea lor. Am crescut mai mult pe strad

— Numele lor ?

Sava ezită o clipă, mai mult din obişnuință, ap zise :

— Aurica Vrancea şi Mela Vulpe, născută Vrance:

— Mai trăiesc ?

— Nu. Vă spun ceva numele acestea ?

— Foarte mult. Mela Vulpe a fost căsătorită c Ioachim Vulpe care în prezent se află la New Yorl nu ?

— Nu, cu fratele acestuia, Constantin, responsa bilul restaurantului „Rîndunica".

— Continuați.

— La treisprezece ani am intrat vainburş la u restaurant, după care m-am calificat ospătar. Într timp, mătuşile mele au murit, una după alta, şi ai rămas singur...

— Nu mai aveți alte rude ?

— Pe Constantin Vulpe, care a plecat la fratel său, şi pe Dan Vrancea, care...

— Vă ascult în continuare.

— În timpul adolescenței am intrat într-un cer de tineri derbedei care jucau pocher, barbut şi c se mai nimerea, iar cînd aveau prilejul mai spărgea cîte o maşină pe care o goleau de obiecte, mai smu geau şi cîte o poşetă de la femei singure şi uşura prin mijloacele de transport cîte un buzunar mai bur duşit. Am fost şi eu de cîteva ori cu ei, pînă într-

zi, cînd vărul meu, Dan Vrancea, m-a chemat la el și m-a obligat să renunț la găinării. Totodată, la îndemnul lui, am făcut liceul seral, după care m-am înscris la facultate. Paralel am studiat cu dînsul pictura, reușind să „fac" unele tablouri, mai ales copii, destul de bine, deși nu aveam talent...

— Dacă v-ați înscris la facultate ce rost mai avea să studiați pictura ? Ori era o pasiune ?

— Nu. Dan îmi spunea că pregătește o lucrare mare, în care voi avea și eu un rol de jucat, după care, dacă aceasta va reuși, trei generații ce vor veni în urma noastră nu vor trebui să se mai agite.

— Și ați acceptat ?

— Evident. Cum să nu accept, cînd nu aveam ce risca. Dan Vrancea avea legături cu mulți străini, cărora le făcea o sumedenie de servicii, profitînd de poziția pe care o avea în cadrul muzeului.

— Ce fel de servicii ?

— Le făcea fotografii după unele tablouri, ba a executat și cîteva copii destul de reușite, la care l-am ajutat eu și Hilde. Acestea au fost apoi vîndute străinilor care i-au promis că-l vor scoate din țară. A urmat afacerea furtului celor opt tablouri, iar Vrancea a căzut și el. Omul său de încredere, care lua comenzile și organiza executarea hotărîrilor, era...

— Liana Hurmuz ?

— Nu. Liana Hurmuz a fost creierul bandei, ea era capabilă să scornească și să pună la punct planuri îndrăznețe, să le modifice din mers, cînd era cazul, să conducă pe fiecare în parte și pe toți laolaltă, dar... omul de încredere a fost Oreste Manu ! Inginerul, înarmat cu o diplomă falsă ce atesta absolvirea unei facultăți la Charlottenburg, pe față modest și retras,

politicos din cale afară, este în realitate un criminal, spărgător, hoț, șantajist și falsificator. După arestarea părții principale a bandei, în frunte cu Dan Vrancea, Liana Hurmuz și cei doi străini, Manu a preluat comanda, amenințînd că ucide pe cine nu-i dă ascultare. El a hotărît s-o suprime pe Hilde Wirth, deși l-am implorat s-o lase în pace !

— O clipă, îl întrerupse Zara. Dumneata erai „logodnicul" ei, nu ?

— Da. Am făcut cunoștință cu ea din dispoziția lui Manu. Fata știa unele lucruri în legătură cu furtul tablourilor, din discuțiile ce s-au purtat la ea acasă între Meingast și Sauer, cei doi străini care au cooperat la furt, dintre care primul voia chiar s-o ia de nevastă. Numai că noi nu știam ce anume cunoaște și ce are de gînd.

— Și dumneavoastră ați fost însărcinat să depistați acest lucru !

— Exact. Fata nu știa mare lucru și nici nu voia să vorbească despre ceea ce cunoștea, considerînd toate lucrurile acestea ca un capitol încheiat din viața ei. Nu cunoștea nume, nici de aici și nici din străinătate. Îl cunoștea însă pe Dan Vrancea...

— Și asta i-a fost fatal !

— Trebuia adusă pe linia de plutire sau...

— Lichidată.

— Da. Așa este. Am avut cu ea convorbiri lungi despre pictură, despre artă în general, și am crezut că am reușit să-i trezesc interesul în această direcție, mai ales că-i plăcea să și picteze. Eram convins că am salvat-o. Aceasta pînă într-o zi, cînd am întrebat-o dacă nu ar vrea să plece împreună cu mine în străinătate. Atunci m-a privit o clipă speriată și a în-

ceput să țipe, comparîndu-mă cu tot ce-i venea la gură. Nu am văzut-o niciodată în halul ăsta. Cînd s-a mai potolit mi-a cerut scuze și atunci mi-a explicat că unul dintre cei doi străini i-ar fi propus același lucru, ceea ce a descărcat în ea o furie pe care nu a mai putut-o stăpîni. Bineînțeles că i-am relatat și acest incident lui Manu, care pe loc n-a zis nimic, dar nu mult după asta mi-a cerut să-i strecor Hildei în cafea niște barbiturice pe care mi le-a dat el, zicînd că dorea să-i facă o percheziție în locuință pentru a căuta scrisori compromițătoare legate de o altă persoană.

— Și v-ați pretat la asta, deși cunoșteați faptul că Manu voia s-o asasineze !

— Nu, nu știam. Dimpotrivă, Manu mă liniștise în privința asta, întrucît îmi spunea că am reușit să-l conving că fata nu știe mare lucru. Zicea că am reușit s-o „neutralizez". De altfel, constatase și el că începusem să țin la Hilde, motiv pentru care uneori mă și ironiza. Nu o dată ne-am certat din cauza asta, dar de fiecare dată cedam amenințărilor. Într-adevăr, începusem s-o iubesc.

— Manu era convins că o iubiți ?

— Evident. Ne și logodisem... și nu de formă. În ziua aceea fatală, Manu mi-a dat întîlnire în jurul orei 9,00 la o bodegă și mi-a spus să merg la ea și să-i strecor barbituricele în cafea... M-a convins și am făcut ce mi-a cerut !

— O clipă. Cum ați procedat ?

— Pe la ora 10,00 i-am făcut o vizită acasă, după ce în prealabil i-am dat un telefon. Am vorbit despre mai multe lucruri, printre care îmi amintesc că am

discutat posibilitatea de a ne căsători în luna aprilie a anului viitor. Apoi, după ce a adus cafelele de la bucătărie, am profitat de o clipă de neatenție din partea ei și i-am strecurat barbituricele în pahar.

— Dumneavoastră ați adus garoafele ?

— Da...

— A adormit imediat ?

— Nu, am continuat să vorbim un timp, apoi, văzînd că dă semne de oboseală, am culcat-o pe canapea și am plecat. Pe palier m-am întîlnit cu Manu, care m-a întrebat din ochi, iar eu i-am șoptit că a adormit. Asta-i tot ce știu, vă jur !

— Lăsați jurămintele și spuneți-mi cînd și de la cine ați aflat despre asasinarea Hildei Wirth ?

— A doua zi aveam întîlnire cu Diana Manu, pe care trebuia s-o ajut într-o problemă.

— În ce problemă ?

— Am fost înștiințați că urmează să sosească de la München doi indivizi care doreau să cumpere tablouri. Eu aveam o „Fecioară“ de Pierre Mignard, de care știa și Diana, iar ea mi-a propus să i-o dau pentru a o vinde. Amîndoi aveam nevoie de bani. Ea voia să-l părăsească pe Manu, eu voiam să mă însor. Știam că Radu Victorin urma să mai aducă două pînze.

— De unde aveați tabloul ?

— De la mătușile mele, care-l aveau de la Ioachim Vulpe, fostul director al Muzeului Municipal. El li-l lăsase, împreună cu alte picturi, înainte de a pleca definitiv.

— Și ce urma să primiți pentru tablou ?

— Un pașaport și 10 000 de mărci trecute în contul meu la o bancă.

— Cam multe pașapoarte !

— Unul dintre ei tot trebuia să se țină de cuvînt !

— Da. Continuați.

— Cu acest prilej, Diana mi-a vorbit despre asasinarea Hildei și mi-a dat și unele amănunte pe care

le ignoram. O crimă cu totul inutilă, care se poate explica numai prin sadismul ieşit din comun al lui Oreste Manu!

— V-a spus cumva în ce fel a fost comisă crima?

— Mi-a spus că a fost împuşcată în cap şi a fost lăsată aşa, pe canapea. De fapt, nici Diana nu era de acord cu soţul ei, care, dincolo de comiterea acestor fapte abominabile, era de o grosolănie fără seamăn cu soţia lui, pe care o chinuia în toate felurile, fizic şi psihic!

— Ştiţi cumva de unde avea Manu pistolul?

— Nu ştiu precis, dar Diana mi-a povestit odată că tatăl lui Manu a fost şef de cuib legionar şi că în timpul rebeliunii legionare din 1941, alături de alţii, a fost şi el înarmat. De altfel, acesta a şi fost condamnat pentru faptele săvîrşite la timpul său. Manu a mai avut o armă, spunea Diana, pe care a dat-o cuiva acum cîţiva ani, iar acesta a folosit-o într-un omor.

— De ce v-aţi internat la spital?

— Cînd a început ancheta, Manu ne-a dat cuvînt de ordine să ne „topim" care cum putem. Eu am ales acest mijloc, mai ales că, în urma asasinării Hildei, am avut o depresiune nervoasă.

— De ce a venit Diana Manu la spital şi unde aţi plecat de acolo?

— Diana a venit într-o seară la spital ca să-mi transmită din partea lui Manu că într-un subsol al unei case de pe strada Cetăţii, vecină cu casa familiei Manu, se va ţine o întrunire cu cei doi străini, la care era bine să particip şi eu. M-am gîndit că aveam posibilitatea să tratez singur afacerea care mă inte-

resa şi... m-am dus. Ajuns acolo, Manu, cu ajutorul unui individ, pe care l-aţi găsit în pivniţă cînd aţi sosit, m-au legat de mîini şi de picioare, după care m-au aruncat pe un pat de campanie. Individul venea de două ori pe zi, cînd era în oraş, ca să-mi dea de mîncare şi de băut, atît cît să nu mor, mă lovea uneori, apoi pleca.

— Cine este acest individ ?

— Nu l-am cunoscut înainte. Îl cheamă Meleghi Revesz şi se pare că e în relaţii strînse cu Manu. Probabil că, ştiind că nu voi mai scăpa cu viaţă, şi-au permis uneori să vorbească în faţa mea despre cîteva tablouri ce trebuiau livrate în străinătate. Printre ele şi cel care-mi aparţinea mie şi pe care, sub presiune, am fost nevoit să-l cedez lui Manu.

— Prin cine urma să fie livrate aceste tablouri ?

— Prin doi străini veniţi de la München !

— De ce vă sechestrau pe dumneavoastră ?

— Mă întrebau mereu despre natura legăturilor mele cu Vulpe, despre locul unde se află celelalte tablouri pe care acesta le-ar fi lăsat în ţară atunci cînd a plecat. M-au şi bătut în cîteva rînduri, dar tot degeaba, fiindcă nu aveam ce să le spun. E o mare nenorocire, atunci cînd eşti constrîns fizic, să spui un lucru de care n-ai auzit! Mai ales individul acela, Meleghi, mă lovea cu pumnul în faţă şi îmi apăsa lama cuţitului pe gît, cerîndu-mi să-i vorbesc despre tabloul meu, apoi îmi cerea să renunţ la un anumit „şantaj" de care nici n-am auzit, apoi iar se întorcea şi mă pisa cu tablourile lăsate de Vulpe. Nemairezistînd acestor presiuni şi disperat că nu ştiam ce să spun, am început să scornesc. Le-am de-

clarat că ar mai fi trei tablouri de mare valoare lăsate de Vulpe și ascunse în podul Muzeului Municipal, care însă au fost acoperite cu o pictură de gang. Au verificat, nu știu prin ce mijloc, apoi iar m-au bătut. Am avut impresia, la un moment dat, că sînt la ananghie. Străinii trebuiau să vină, iar ei nu aveau tablourile ! După un timp mi-au cerut să-i ajut să scoată din muzeu două tablouri din sala italiană. Mai mult, într-o zi mi-au adus pe unul dintre cei doi străini, căruia i-am explicat modalitatea de a tăia pînza din rama unui tablou.

— Cine v-a învățat asta ?

— Dan Vrancea. În „colectivul" său nu se învăța numai pictură, ci și modalități de restaurare, de așezare a unui grund peste pictura originală, în vederea camuflării, decuparea pînzelor din rame, imitarea „tușelor" maeștrilor din diferite școli și altele.

— Ce relații erau între dumneavoastră și Diana Manu ?

— La început am fost prieteni. Eram adeseori în societate, întrucît soțul ei o neglija. Am fost împreună la teatru, la filme, am condus-o de cîteva ori în Capitală, unde era trimisă cu unele însărcinări și își făcea cumpărăturile. Treptat... eu am ajuns să fiu în stare să fac orice pentru ea. Aceasta pînă cînd a apărut Radu Victorin care, în scurt timp, a dobîndit o influență foarte puternică asupra ei, atrăgînd-o în afacerile murdare ale clanului. Prietenia ei cu Victorin l-a alertat de altfel și pe Manu care, cu natura sa sălbatică, i-a administrat cîteva bătăi crunte, lăsîndu-i semne pe corp și pe față.

— Ce rol a avut ea în bandă ?

— Personal m-am străduit, mai ales la început, s-o țin cit mai departe de toate manevrele ce se efectuau. Apoi, Radu Victorin și chiar soțul ei au amestecat-o pînă peste cap. A fost cooptată în colectiv, și-a însușit anumite tehnici de lucru, deși nu se pricepea la pictură, iar asta nu se poate învăța ca oricare meserie, dacă nu ai aplicație... A contactat străini și a negociat vînzarea unor tablouri acestora. Manu a mai folosit-o și în alte lucruri, mai puțin „onorabile", în legătură cu străinii, pentru a-și facilita unele tranzacții, iar ea, de teamă, se preta. Radu Victorin a încercat să intervină, dar Manu l-a brutalizat în cîteva rînduri, astfel încît i-a închis gura.

— Ce știți despre asasinarea ei ?

Sava păli îngrozitor, încercă să vorbească, dar parcă nu primea aer.

— Ce... ce ați spus ? Vocea lui avea o stridență ieșită din comun. Asasinată Diana ? Cînd ? Cum ? Cine ? De ce ?

— O parte din aceste întrebări voiam să vi le pun dumneavoastră. Acum, acest pachet de probleme se pare că nu-și mai are rostul, din moment ce arătați așa de surprins. Ori poate mă înșel eu ?

Sava nu-și revenise încă din spaima care-l cuprinsese. Era alb la față, mai alb decît perna de sub capul lui. Surpriza lui părea sinceră. Într-un tîrziu își recăpătă glasul.

— Ce aș putea să vă spun ? Sînt pur și simplu consternat. Cine putea să facă așa ceva ? Nu-mi dau seama ! Mi se pare complet absurd ! În ultimul timp

am avut de-a face numai cu astfel de întîmplări, iar șocurile le-am luat în plin...

— Potrivit cercetărilor întreprinse de noi, a concluziilor trase de experți și specialiști, aveam temeiuri puternice să presupunem că autorul acestei crime este Oreste Manu, dar el a dispărut !

Sava arăta ca un om în pragul leșinului. Așa cum stătea culcat în pat, avînd capul rezemat de pernă, nemișcat în suferința sa, părea o statuie de ceară din Muzeul Grévin din Paris. Murmură, mai mult pentru el :

— Prin urmare, pînă la urmă tot a ucis-o ! Era de așteptat că într-o zi va sfîrși în acest mod. Dumnezeule, dacă nu i-aș fi atras atenția ! Dar nu o mai puteam stăpîni, deși o implorasem să-și schimbe felul de viață, să plece undeva departe de acest monstru cu chip de om, dar intrase și sub influența lui Victorin...

Zara îl lăsă un timp să monologheze, apoi îl întrerupse brusc.

— Credeți că ar fi avut motive puternice ca s-o ucidă ?

— Motive puternice ? Manu nu este om. „Motivele" lui trebuie judecate altfel. El e un ucigaș. Motive ? Ce avea el nevoie de motive ? Conflicte erau, slavă domnului, Diana îl înșela cu Victorin pe față, fiindcă, pierzîndu-și bunul simț, ea nu se mai jena, noi toți crezînd că nici soțului ei nu-i prea păsa de acest fapt. Deci gelozie, deși e mai puțin probabil ca de aici să ajungă la... Cred că, mai degrabă, faptul că știa prea multe despre el, ceea ce putea să-l incomodeze la un moment dat, mai ales că voia să

fugă peste graniță. Ea îi cunoștea pe străini, poate că și negociase ceva în această direcție cu aceștia... Poate ar trebui întrebat și Radu Victorin în legătură cu acest aspect !

— Radu Victorin e... dispărut.

— Așa, din senin ?

— Probabil că a avut motive puternice.

— Și Manu ?

— Și el a dispărut ! Deocamdată...

— Cred că v-aș putea ajuta întrucîtva. Bănuiesc unde s-ar putea ascunde, dacă nu mă înșel. Pe raza comunei C., la o distanță de circa 15 kilometri, există o cabană părăsită în pădurea Venedin, care are un fel de bunker săpat în pămînt. Am fost și eu acolo de vreo două ori cu Manu. Cu acest prilej, el ne-a explicat că acolo ar putea să stea ascuns și un an de zile fără să-l observe cineva, dacă, bineînțeles, are cine să-l aprovizioneze cu alimente și apă. Iar el are un prieten la ocolul silvic din apropiere, care-i poate aduce cele de trebuință. Noaptea poate ieși afară să fumeze o țigară, iar ziua rămîne adăpostit înăuntru. Oricine ar intra din întîmplare în cabană nu poate depista bunkerul care-i camuflat de frunze peste care s-a pus pămînt.

— Există vreo altă ieșire decît cea acoperită cu pămînt ?

— Nu știu precis.

— Ne-ați putea conduce pînă acolo ?

— De ce nu ? Și așa s-a sfîrșit totul...

Zara opri banda de magnetofon şi zise :

— Aceasta este esenţa „interviului" pe care l-am luat. Restul e lipsit de importanţă. Sînt doa precizări asupra unor probleme rămase nelămurit cu prilejul celuilalt interogatoriu, pe care i l-ar luat înainte de dispariţie.

Nedelea era evident marcat de cele auzite. Min tea îi acţiona rapid. Conexiunile se impuneau de l sine. Se întoarse spre colaboratorii săi.

— Zara şi Vidraşcu, vă veţi ocupa de Manu. Or ganizaţi urmărirea şi prinderea lui. Îl vreau viu ş nevătămat... dacă se poate! Vreau să zic, nu cu oric preţ ! Să fiu bine înţeles ! Fără sacrificii inutil Zara ! E clar ? Locotenent Drăgoi, vei continua su pravegherea celor doi străini care vizitează atît d des Muzeul Municipal ! Şi pentru că misiunea voas tră, mai zise el întorcîndu-se spre Zara, începe di seară, ce-ar fi să laşi pregătirea pe seama lui Vi draşcu, iar tu să te duci puţin acasă, să te schimb şi să mai stai de vorbă cu familia ?!

— Dar...

— E un ordin, căpitane ! Şi mai e ceva. Cu riscu de a avea aerul că-ţi ţin o predică, aş vrea să-ţi spu un gînd în care cred ferm : Nu trebuie niciodată s fii prea ocupat pentru a trăi !

MIŞCĂRI NEPREVĂZUTE

La barul „Arizona", gunoierii descărcau contai nerele într-un camion, în timp ce o maşină spăla tro tuarul din faţa localului. Un tablou pe cît de coti

dian în acest peisaj citadin, pe atit de neobişnuit pentru cei care frecventau localul numai noaptea, cînd jocul luminilor de neon îţi lua vederea.

Franz Wild îi primi pe cei doi vizitatori matinali cu multă politeţe, fără a se arăta cituşi de puţin mirat de prezenţa lui „Mitana". Îi pofti în fotolii.

— Compatriotul meu, Herr Mitana, îl prezentă Stancu.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, mein Herr, am auzit de dumneavoastră. Le turnă din coniacul „Courvoisier" ce se afla pe masă şi ridică paharul.

— În sănătatea tînărului Mitana, pe care am avut acum cinstea să-l cunosc, pentru reuşita deplină a misiunii sale !

— Dacă nu pentru altceva, zîmbi Stancu, măcar pentru execelentul coniac al îndatoritoarei noastre gazde şi merita să mă întorc aici.

— Într-adevăr, e excelent, făcu Roman admirativ.

— Domnilor, îmi face o deosebită plăcere să vă am ca oaspeţi, dar trebuie să vă pun răbdarea la o prea grea încercare, zise Wild cu o voce emfatică. Aşa cum v-am comunicat la telefon, azi noapte am primit înştiinţarea că „obiectele" au fost expediate din Creta, în patru lăzi mari din stejar. Expeditorul lor şi-a luat o ultimă măsură de prevedere. Astfel, două lăzi au fost trimise, via Atena, la Marsilia, şi alte două, via Atena, la Amsterdam !

Se lăsă o tăcere grea, timp în care cei doi oaspeţi socoteau febril implicaţiile celor auzite. După un timp, Stancu zise :

— Ce rezultă de aici ? Că acestea sînt oraşele de destinaţie ale coletelor ? Că de acolo urmează să fie

îmbarcate, fiecare spre o altă destinaţie necunoscută ori că... numai spre una dintre aceste localităţi au fost transportate obiectele ce ne interesează, cealaltă fiind menţionată în scop de diversiune ?

— Corect ! Aşa am înţeles şi eu, spuse Wild. Se pare că ultima ipoteză este cea mai aproape de realitate. După cîte mi s-a transmis, „marfa" a fost trimisă la Marsilia, de unde va fi îmbarcată pe o navă sub pavilion panamez, de pe care urmează să fie ridicată de un hidroavion, dincolo de Las Palmas. Apoi, lăzile vor fi transportate pe nava „Frisco", cu un deplasament de zece mii de tone, proprietatea lui mister Polidis.

— Aveţi cumva telegrama la dumneavoastră ?

— Regret, mein Herr, dar nu am obiceiul să păstrez asemenea documente ! răspunse Wild cu o voce rece. Sper însă, zîmbi el mieros, că o să mă credeţi pe cuvînt, nu ?

— Bineînţeles ! Voiam că citesc textul numai pentru a desprinde nuanţele expresiilor folosite. A fiecăreia în parte ! Ceea ce pentru dumneavoastră constituie o dată, o cifră, un nume, pentru mine s-ar putea să capete o semnificaţie aparte, dincolo de rîndurile aşternute pe hîrtie.

— Înţeleg. Nu m-am gîndit la asta. Comunicarea era simplă, laconică şi precisă. Am învăţat-o aproape pe de rost. Acum îmi pare rău că am ars hîrtia. Puteam aştepta încă puţin timp, dar acest lucru mi-a intrat în obişnuinţă. Nu ţin asemenea dosare, am văzut prea multe în viaţa mea, am păţit multe din cauza unor petice de hîrtie care la un moment dat pot constitui un început de probă. În rest, breşele

se formează repede în sistem. Aş dori totuşi să vă mai dau cîteva amănunte care mi-au parvenit ulterior, pe aceeaşi cale. Se pare că o parte a gorilelor lui Polidis a plecat la Marsilia, „înainte" de expedierea coletelor, în frunte cu un oarecare Renzo, o veche cunoştinţă de-a noastră. Cum vi se pare ?

— Nu ştiţi cumva cît timp va rămîne „marfa" la Marsilia şi unde va fi ea depozitată ?

— Nu am nici o comunicare oficială în acest sens. După cîte ştiu, din experienţă, nu se păstrează mai mult de două zile. În ceea ce priveşte locul... foarte greu de precizat. Am însă un prieten la Marsilia, căruia am să-i telefonez să vă dea o mînă de ajutor. E foarte eficient şi nu se întîmplă nimic în oraş fără ca el să fie informat.

— Cunoaşte şi portul ?

— În primul rînd ! Îl cheamă Serge Manucci şi poate fi găsit în fiecare seară la „Scoica de aur". Cum v-aţi gîndit să acţionaţi ?

— Nu ştiu încă, răspunse Stancu prudent. Trebuie să ne mai gîndim. Cred însă că Mitana ar trebui să plece imediat, cu avionul ori cu trenul, să vedem ce legături există iar eu am să-l urmez cel tîrziu mîine dimineaţă, după ce îmi lichidez afacerile de aici.

— Vă referiţi la afacerile cu „Der Blinder" ?, rînji Wild.

— Afaceri cu „Der Blinder" ? Ce fel de afaceri aş putea să am eu cu el ?

— Am auzit spunîndu-se că individul se interesează de pictură şi că, în acest scop, ar fi dispus să vă contacteze... dacă nu a făcut-o pînă acum ?!

— Să fac afaceri cu un om care în trei rînduri a încercat să mă suprime ? Haida de !

— Pe mine nu m-ar surprinde prea mult, mein Freund. Cînd e vorba de cîştig se trece peste asemenea amănunte ! Cel puţin acesta e un principiu în lumea noastră. Dacă aveţi scrupule... activitatea asta nu-i pentru dumneavoastră ! În ceea ce-l priveşte pe „Chiorul", el nici nu cunoaşte conţinutul acestei noţiuni. Aşa se explică, în parte, unele dintre succesele sale în afaceri !

— Credeţi că acest individ este omul potrivit pentru a încheia astfel de afaceri cu mine ?

— Omul potrivit, omul potrivit ! Ce-i asta ? Nu cunosc termenul. E omul care are bani, îi investeşte şi ia cîştigul. În definitiv, în viaţă este foarte important să ştii să te adaptezi la universul altora ! Acesta este un semn de maturitate ! rîse el ca de o glumă bună. Apropo, îmi pare foarte rău că, date fiind împrejurările de faţă, nu mai am cum să vă ajut cu efectivele mele. Cu alte cuvinte, nu-mi pot deplasa oamenii la Marsilia pentru recuperarea tablourilor. E un fief... care-mi este interzis în cadrul cartelului. Acolo, după cum ştiţi, e placa turnantă a drogurilor, îndeosebi a heroinei, care e expediată spre „States", deci zona gangurilor lui „Der Blinder", Dietrich şi a altora. Îmi pare rău, dar mi-aş risca însăşi existenţa. Ştiţi cum e proverbul : „Leben und leben lassen !" * Dacă v-aş putea fi de folos aici cu ceva mi-ar face plăcere să vă servesc. I-aş fi recomandat o fată drăguţă domnului Mitana dacă mai rămînea cîtva timp la noi.

* A trăi şi a lăsa şi pe alţii să trăiască.

— Pe Claudia ?

— Oh, nu, în nici un caz. Baroneasa, deşi mă frecventează, nu face parte din casa noastră ! Şi apoi, zîmbi el viclean, am auzit că e îndrăgostită sau era, ceea ce e foarte regretabil pentru o femeie ca ea.

— Sînteţi o comoară, zîmbi Stancu. Nu pot decît să-mi exprim regretul că nu pot spera în ajutorul dumneavoastră concret şi eficient, dar dacă nu se poate... oftă el convingător. În sfîrşit, asta-i situaţia!

— Eu sper că Serge va fi tot atît de eficient dacă... va fi cointeresat, bineînţeles. Asta-i legea noastră, a celor de dincolo de principii, morală şi alte asemenea lucruri specifice oamenilor slabi ! mai zise Wild, rînjind, în timp ce-i conducea spre uşă. Vă doresc noroc, veţi avea nevoie !

Pe tot parcursul drumului de întoarcere, nici unul dintre ei n-a vorbit, fiecare părînd a fi adîncit în propriile lui gînduri. Maşina se angajă pe o stradă lăturalnică, unde Stancu opri.

— Cred că nu e bine să fim văzuţi venind împreună la hotel. Cobor aici şi ne întîlnim peste un timp în camera mea. Ia maşina, eu simt nevoia să fac cîţiva paşi.

— Aşezaţi comod în fotolii, ascultînd o muzică modernă, „break-dance", fiecare aştepta să înceapă celălalt. După un timp, Stancu întrebă :

— Ei, ce părere ai ?

— Despre plecarea mea la Marsilia ? Sînt gata, pregătit !

— Nu, nu despre asta ! ? Cum ţi se pare povestea cu tablourile expediate prin cele două transporturi ?

— Armatorul e viclean, şi-a dat seama că mai există factori interesaţi în această problemă, poate că a realizat şi faptul că sîntem pe urmele lui şi aruncă prafuri...

— Corect. Dar destinaţiile diferite ale coletelor ? Dacă individul a împărţit marfa în jumătate cu gîn-

dul că măcar ceva tot o să salveze de... primejdie?!

— Nu cred ! Polidis nu-i omul care să cedeze un singur tablou de valoare o dată ce a pus mîna pe el !

— Cred că ai dreptate. Atunci ?

Roman aprinse o ţigară din care trase cîteva fumuri privind într-un anumit punct.

— Te frămîntă ceva, Vasile ? întrebă maiorul vădit interesat.

— Da. Mă întreb dacă afirmaţiile celor de la Atena sînt verosimile ori dacă reproducerea lor de către caid e reală.

— Ce vrei să zici ?

— Că s-ar putea să se fi înşelat Andy ori Riva cu privire la destinaţia adevărată a tablourilor lor...

— ... ori ?

— ...ori Wild să ne fi dezinformat în mod intenţionat !

Stancu îl privi cu atenţie. Apoi se ridică în picioare şi făcu cîţiva paşi prin cameră. Se întoarse brusc spre Roman.

— Măi, Sile, măi, numai pentru observaţiile astea de aur şi tot merita să te trimită şeful aici. Eşti o comoară, stimabile !

— ... şi, ca orice comoară, ar trebui să fiu în pămînt ! glumi Roman mai bine dispus.

Dar Stancu nu-l mai asculta. Reîncepu plimbarea prin cameră, încercînd să-şi pună ordine în idei. Roman îl privea liniştit, avînd strania senzaţie că-i percepe gîndurile. Trecu astfel un timp în care concentrarea lor nervoasă părea să atingă limita ei superioară. Apoi Stancu zise cu o voce egală :

— Avem un mijloc de a verifica !

— La ce te referi ?

— Ai să vezi ! Hai să plecăm. Pleacă tu acum și așteaptă-mă în mașină la cel de-al doilea colț.

...În automobil, maiorul îl rugă pe Roman să se asigure dacă nu sînt urmăriți și, pentru că totul părea „curat", opri în apropiere de centrala telefoanelor. De aici intrară într-o cafenea pentru o Milchkaffee mitt Kuchen, timp în care maiorul ieși prin curtea localului și intră, printr-o ușă laterală, în sediul centralei telefoanelor. Obținu destul de repede convorbirea cerută și avu norocul să-i răspundă chiar Andy.

— Hello, Andy ? Stancu la aparat. Da, eu. Ce mai faci ?

— O. K. Dar dumneata ? Ai primit comunicarea ? Bine. Îți doresc mult noroc !

— Am vrut să-ți mulțumesc personal. Ai fost parolistă și, mai ales, eficientă !

— Nu a fost ușor. Dar evenimentele s-au precipitat, așa că intervenția noastră s-a făcut la timp. Vei avea însă de furcă în patria lui Rembrandt. Ferește-te de canale, diamante, de femeile din vitrine și de... Andros !

— Voi face tot posibilul.

— Sînt convinsă, mai ales că aș dori să te revăd, poate în altă ipostază ! Se pare că mîine pleacă și peștele cel mare în aceeași direcție. A rezervat un bilet de avion...

— Pleacă mai mulți cu el ?

— Destui, dar el are relații suficiente la Amsterdam pentru a preveni o deturnare a transportului care vine cu trenul !

— Mulțumesc încă o dată, scumpo !

— Good luck !

Se întoarse pe același drum în cafenea, tocmai cînd chelnerul le aducea cafelele cu lapte. La întrebarea din ochii lui Roman, răspunse încet :

— Caidul a trișat ! Sper că nu a mirosit însă și „păcăleala" mea. Ai înțeles desigur că tablourile pe care i le-am oferit erau niște imitații. Excelente ! Dar... imitații. Mișcarea asta am pregătit-o ca variantă încă din țară. Doar am la muzeu doi prieteni, pictori restauratori foarte talentați...

— Sigur că te-am intuit, deși...

— Știu la ce te gîndești ! Aici nu era vorba de fair-play. Mi-am asumat riscul. Cu asemenea infractori nu poți trata altfel. Adevărul meu era mai important. Nu mă îndoiesc că va trebui să răspund de toate acestea... acasă. Fie ! Numai să reușim. Oricum, continuă el zîmbind, imitațiile sînt izbutite. Și le poate agăța la bar...

Apoi îi reproduse convorbirea telefonică. Roman reflectă cîteva clipe, după care întrebă :

— Ce crezi că urmărește Wild ?

— Nu știu exact. Individul e periculos și ca atare e în stare de orice. Poate că încearcă să facă jocul altuia, poate că, din invidie, neputîndu-se înfrupta de astă dată, sau eu știu ce-o mai fi în mintea lui ? ! Poate și iar poate !

— Crezi că ar fi putut să ne vîndă armatorului ?

— De ce nu ? Îl cred în stare de orice pentru bani ori pentru influenţă. Poate nu armatorului, ci altuia ! În orice caz, la „intoxicarea" lui trebuie să răspundem cu o contraintoxicare. Aşa că pleci la Marsilia, iar pe drum o coteşti spre Amsterdam. Ne vom întîlni la hotelul „Victoria" din piaţa Gării Centrale. Dar pînă atunci aş vrea să mai verific cîteva aspecte în legătură cu transportul şi, în funcţie de rezultatele obţinute, să contactez Interpol Haga şi Secretariatul General Interpol de la Saint-Cloud. Am încredere în Andy, dar trebuie să verific atîta timp cît mai există o cale.

— Crezi că aceasta s-a pus de acord cu Wild ?

— Nu, nu cred, dar... vreau să fiu sigur.

— Perfect. Oare Haga şi Parisul vor coopera ?

— Da. Mai mult, pentru că, oricum, la Amsterdam se va consuma ultima secvenţă, m-am gîndit să cerem şi concursul celor de la UNESCO. Ce zici ?

— Parcă ar fi fost ideea mea !

— Te felicit pentru ea !

— Mulţumesc, în definitiv puteam să mă gîndesc şi eu la asta, nu ?

— Perfect valabil ! Acum aş fi de părere să te interesezi de bilet. Vezi cu ce poţi pleca mai repede şi ce legături ai în continuare, apoi du-te la hotel şi fă-ţi bagajele. Eu am să trec pe la „Kripo", să stau de vorbă cu Wachter. Trebuie să ajung rapid la Wiesbaden, ca să-l contactez pe Pappadimas şi pe cei de la Haga. Nu ştiu dacă vom putea să ne mai vedem înainte de plecarea ta... Sînt de părere ca la aero-

port, la gară, chiar la hotel, să nu faci nici un secret din faptul că pleci în interes de serviciu la Marsilia. Dimpotrivă. Şi nu uita ! Verifică-ţi spatele, iar dacă poţi, încearcă să pierzi „coada" pe drum, chiar dacă pentru asta...

— Ei ?

— ...ai ajunge pînă la Marsilia !

— Tu eşti şeful !

Wachter îl aştepta în biroul său. După ce-l puse la curent cu principalele date ale problemei, acesta întrebă :

— Vreţi să vorbesc acum cu Interpol Wiesbaden ?

— Dacă se poate ? !

După alte douăzeci de minute, Stancu se găsea în drum spre Wiesbaden, la bordul unui elicopter al poliţiei, iar peste o altă oră se afla în biroul spaţios al comisarului principal dr. Helmuth Princz, adjunctul şefului Biroului Central Naţional Wiesbaden al Interpol. După ce se instalară comod în fotoliile de piele, avînd pe masa din faţa lor cîte un coniac şi o cafea, Princz zise :

— Aştept răspunsul la radiograma pe care am trimis-o la Interpol Atena, în atenţia specială a lui Pappadimas. Iată şi textul radiogramei către Interpol Haga. Dacă doriţi, puteţi face modificările pe care le credeţi de cuviinţă.

Maiorul citi, apoi răspunse :

— Este exact ceea ce am vrut. Aş dori însă, dacă se poate, să se mai adauge ca supravegherea să fie

organizată nu numai la aeroport şi gări, ci şi asupra portului, iar „obiectele", odată identificate, să fie urmărite pînă la depozitul lor provizioriu.

— De acord !

— Dacă se poate, aş mai dori ca această radiogramă să fie comunicată spre ştiinţă şi Secretariatului General.

— Einverstanden ! Cînd doriţi să plecaţi ?

— Chiar mîine.

— Wachter mi-a telefont că v-a oprit un bilet pentru mîine la cursa de 8,45. Vă convine ?

— De minune !

Sună telefonul. Princz ridică receptorul, ascultă un timp şi spuse :

— Puteţi s-o aduceţi imediat la mine !

După două minute intră un tînăr care-i întinse un plic, după care se retrase. Princz scoase o hîrtie, o citi şi i-o întinse lui Stancu. Radiograma Interpol Atena glăsuia : „Din surse demne de încredere rezultă că transportul vizat trimis Amsterdam tren stop. Alt transport diversiune Marseille stop. Succes stop.Interpol Atena".

„Lucrurile încep să se contureze, gîndi Stancu. Acum, bătălia s-a transferat pe teritoriul Olandei. Alte necunoscute ! În ce fel, cu ce riscuri şi sacrificii vor fi depăşite doar viitorul poate răspunde. Dar viitorul trebuie pregătit acum. Acum. În cîteva ore !"

Princz sparse tăcerea.

— Putem să vă ajutăm cu ceva ?

— Vă mulţumesc, aţi făcut tot ce se putea.

— A fost o plăcere pentru noi. De fapt, tot noi vă rămînem îndatoraţi pentru excelenta cooperare cu Interpol Bucureşti. Ne-aţi sprijinit în mai multe rînduri în capturarea unor bandiţi periculoşi daţi de noi în urmărire internaţională.

— Înainte de a mă înapoia la München aş dori să vă spun — ceea ce de altfel am relatat, în ce-i priveşte, şi colegilor dumneavoastră de la „Kripo" din capitala bavareză. Sînt unele aspecte care v-ar putea interesa şi pe dumneavoastră în combaterea criminalităţii. E vorba de relaţiile dintre ganguri, legăturile lor interne şi externe, verticale şi orizontale, şi modul lor de operare în traficul internaţional de stupefiante, de arme şi de obiecte de artă. Poate că v-ar ajuta la ceva cunoaşterea reală a personalităţii unor mari traficanţi de talia unui Wild, Fritz Keller zis „Der Blinder", Dietrich, a căror rază de activitate se întinde din Extremul Orient la Marsilia şi chiar dincolo de Ocean. Este, ca să zic aşa, cadoul meu făcut Interpolului Wiesbaden şi, evident, Secretariatului General. Dacă vă interesează, bineînţeles !

Comisarul principal Princz surîse fin.

— În combaterea criminalităţii orice mijloc e binevenit. Lupta împotriva violenţei într-o lume violentă nu se duce uşor ! Vă ascult, Herr Stancu, cu cea mai mare atenţie !

Era trecut de ora 17,00 cînd maiorul a ajuns la München. Îl aştepta Wachter care-i comunică plecarea lui Roman în condiţii normale. Apoi s-au deplasat la sediul poliţiei, unde au rămas aproape două

ore. La despărţire şi-au strîns miinile, după care comisarul a adăugat în treacăt :

— La hotel se ştie că plecaţi mîine în zori cu trenul spre Marsilia. Am să vă trimit o maşină care să vă ducă la gară. Vă îmbarcaţi în trenul de 6,15, apoi coborîţi pe partea cealaltă, unde vă aşteaptă o „Lancia" galbenă care vă va conduce la aeroport. Avionul dumneavoastră pentru Amsterdam decolează la ora 8,45. Poftiţi biletul.

— Vă mulţumesc. Aş avea o ultimă întrebare.

— Dacă pot, am să vă răspund cu plăcere. Datorită dumneavoastră vom asana cîteva locuri extrem de nocive. Vă ascult !

— Nori... Nori ce hram poartă ? Mi-aţi spus cîndva...

— E drept, v-am spus să vă feriţi de ea, fiind periculoasă. Şi este... uneori... faţă de anumite persoane. Voiam să vă feresc de necazuri, întrucît, prin natura activităţii sale, are mai multe legături. Inclusiv cu noi. În această ultimă calitate v-a fost „înger păzitor". Mi-a fost teamă la un moment dat să nu-i scape vreun cuvînt în banda „Chiorului" şi am preferat să vă atrag atenţia. Dar... ea nu a marşat cu ei !

— Vă mulţumesc pentru tot. La revedere !

— Poate ne vom revedea mîine la aeroport, unde voi fi şi eu, ca să mă asigur că totul a decurs bine. Un gest, o clipire din ochi îmi vor fi de ajuns.

La ora 8,45, avionul Boeing 747 a decolat de pe aeroportul din München, avînd la bord şi pe Mişu Stancu.

ORA ZERO

Mulţi oameni consideră că Amsterdamul este oraşul surprizelor. Aceştia se întreabă, pe drept cuvînt, în ce mod au reuşit „amstelodamii" să transforme un mare centru istoric al Europei, cu mai mult de 7 000 de case şi monumente protejate, într-o metropolă modernă. Însăşi această contradicţie fascinantă, împreună cu toate celelalte curiozităţi, păstrate de-a lungul secolelor, au făcut din Amsterdam ceea ce a devenit astăzi : unul dintre cele mai frumoase şi mai interesante oraşe de pe bătrînul continent. Deşi inima acestui oraş bate încă din 1275, „amstelodamii" au trebuit să mai aştepte trei secole pînă ce au ajuns printre europenii cei mai prosperi. În aşa-zisul secol de aur a fost săpată în jurul meterezelor medievale celebra centură de canale de-a lungul căreia cei mai avuţi negustori şi-au construit casele pitoreşti, împodobite care mai de care mai bogat şi mai frumos, pentru a-şi demonstra bunăstarea. Datorită acestui ingenios sistem concentric de canale, nici o distanţă faţă de centrul oraşului nu este prea mare, astfel încît, de obicei, toate drumurile pot fi parcurse pe jos. Călătorul care deschide pentru prima oară un ghid al oraşului este surprins de multitudinea şi diversitatea obiectivelor turistice demne de a fi vizitate, începînd chiar cu celebrele canale ce străbat oraşul în toate direcţiile. Muzeele şi monumentele istorice, catedralele, teatrele şi localurile de noapte, printre care şi cele din „Cartierul Roşu", centrele diamantifere, unde poţi privi modul în care se şlefuiesc aceste pietre preţioase, vestitele pieţe — de cărţi, de

flori, de timbre, de brînzeturi —, grădinile botanic
şi zoologică, printre cele mai mari din Europa, renu
mitul acvariu şi sfirşind eventual cu portul maritir
şi fluvial, aeroportul „Schiphol" şi Gara Central
acest triunghi de transport multilateral, iată un un
vers de tentaţii greu de ierarhizat, pentru care, p
drept cuvînt, Amsterdamul este supranumit
„Poarta Europei".

Plimbîndu-te pe marile bulevarde şi pe străzile cc
merciale, încetul cu încetul începi să cunoşti şi alt
frumuseţi. Eventual palatul din piaţa Dam, conside
rat drept a opta minune a lumii, fiind construit p
13 659 stîlpi, sau poate cei „Onze Lieve Heer opzo
der", catedrala catolică în stil baroc care, la timpu
său, respectiv în secolul al XVII-lea, a fost instalat
clandestin în hambarul unei case, ori podul de p
Reguñers grocht, de pe care poţi zări celelalte cinc
sprezece poduri istorice ! etc. etc. Se pare însă c
lucrul cel mai surprinzător este ambianţa oraşulu
definită de locuitori prin cuvîntul „gezellig", car
poate însemna deopotrivă „familială", „călduroasă
sau „umană"...

Stancu trecu repede prin formalităţile grăniceres
şi vamale, neavînd nimic de declarat şi nefigurînd p
listele celor suspecţi, daţi în urmărire de diferit
poliţii ori organisme internaţionale.

Ajuns la poarta principală, opri un taxi şi dăd
adresa hotelului „Victoria" din piaţa Gării Central
Au străbătut în viteză autostrada ce duce spre ora
apoi s-au angajat pe un bulevard larg şi modern, stre
curîndu-se prin furnicarul de maşini, au cotit
dreapta pe o stradă care se alinia de-a lungul unu

canal, pe care au rulat o distanță apreciabilă, maiorul avînd posibilitatea să privească, vădit impresionat, o parte din marele oraș. Apoi, la o intersecție, au intrat pe o stradă comercială, de unde în scurt timp au ajuns în piața Gării Centrale.

Funcționarul de la recepție, un om mic și gras, cu o figură jovială, cu o bărbie dublă, ferm sprijinită pe o cravată de mătase, l-a primit cu un zîmbet profesional, bine desenat.

— Aveți o cameră reținută ?

— Numele meu este Mișu Stancu, spuse el în germană, și vin de la München.

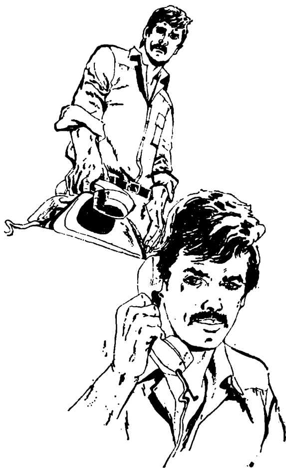
— Bineînțeles că aveți o cameră la noi, domnule Stancu, la etajul al doilea, camera 211. A fost reținută telefonic. Poftiți cheia.

Camera era spațioasă, curată, mobilată modern și funcțional. Trase storurile și privi pe fereastră. În fața ochilor săi se deschidea o piață mare, de formă ovală, cu o circulație intensă. Se întoarse și începu să se dezbrace. Apoi intră în baie și făcu un duș. Se întinse pe pat, își aprinse o țigară, încercînd să refacă, punct cu punct, întregul proiect stabilit anterior. Prea mult nu apucă să se gîndească. Sună telefonul.

— Domnul Stanco ? se auzi în receptor o voce de bariton.

— Ja, ja.

— Aici comisarul Van Grooten, din poliția judiciară metropolitană. Credeți că ne-am putea întîlni, eventual în fața hotelului ?

— Peste zece minute ?

— O. K. Sînt cu o „Saab“ 1800 de culoare verde.

Van Grooten era un bărbat la patruzeci de ani, foarte înalt, cu umeri atletici, un roşcovan cu ochi de culoare cenuşie, pătrunzători, dar veseli. Purta un costum albastru din tweed, cămaşă albă, cravată de culoarea vişinei putrede şi un impermeabil crem. Se îndreptă spre Stancu cu mîna întinsă, arborînd un zîmbet care-i lumina toată faţa.

— Fiţi binevenit la noi, Herr Stanco. Vă aşteptam. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, am să vă conduc la sediu, să stăm puţin de vorbă. De acord ?

— E perfect !

Pe drum îi explică într-o germană corectă, cu un uşor accent străin, toponimia locurilor pe care le străbăteau, străzi, bulevarde, pieţe, canale, edificii mai importante, monumente.

— Aţi mai fost la Amsterdam ?

— Nu, niciodată. Toate cunoştinţele mele sînt adunate exclusiv din cărţi.

— E un oraş interesant. Fără falsă modestie, aş afirma că e unic în felul lui. Deşi Haga e capitala noastră administrativă, Amsterdamul este cel mai mare oraş din Olanda şi cel mai important centru economic, social şi cultural. Aici întîlneşti surpriza sub toate aspectele, de la arhitectură pînă la negustorie. Apropo, priviţi puţin magazinul acesta, îi arătă el după ce opri maşina. În vitrina acestui negustor de antichităţi, pe unde trec zilnic spre serviciu, erau expuse cinci statuete sub denumirea „Cele cinci simţuri“ ! După o vreme am observat că în vitrină au

mai rămas numai patru, cu eticheta „Cele patru anotimpuri". După ce negustorul a mai vîndut o statuetă, grupul rămas a fost intitulat „Cele trei grații". A urmat „Ziua și noaptea". Ultima statuetă, care ieri mai era în vitrină, a fost denumită „Singurătate". Ce ziceți de ingeniozitatea negustorului ?

— Da, într-adevăr, este o poveste ca o anecdotă bună. Altceva însă... Avînd în vedere mărimea și, probabil, și densitatea orașului, schimbă vorba Stancu, îmi închipui că aveți și probleme serioase în prevenirea și reprimarea criminalității ? !

— Cred și eu. Mai ales în ultimii ani, rata criminalității marchează o creștere sensibilă. Îndeosebi infracțiunile violente, traficul de stupefiante și de obiecte de artă, furturile și tîlhăriile.

— Ați avut frecvente furturi din muzeele de artă ?

— Destul de multe. Niciodată paza la instituțiile de cultură și artă nu-i suficient de sigură. Furturi mai mari au săvîrșit îndeosebi infractorii străini, fie în complicitate cu cei autohtoni, fie operînd pe cont propriu. Au fost semnalate și cîteva furturi din galerii particulare.

— Și ați găsit lucrările furate ?

— Foarte puține. Odată sustrase, picturile, sculpturile ori celelalte obiecte prețioase — vaze, figuri, cloisonneuri — se „machiază", pietrele prețioase se taie și se vînd la bursa neagră, în tavernele din port ori în „Cartierul Roșu".

— Acolo deci se valorifică și tablourile ?

— Din muzeele de artă din Amsterdam, Haga, Rotterdam și Utrecht au fost furate lucrări de mare valoare, din care foarte puține au putut fi recuperate. O parte din tablourile sustrase sînt vîndute unor „colecționari" care le tezaurizează în pinacotecile lor particulare, unde se poate pătrunde greu și doar dacă există informații sigure. Or acestea, de cele mai multe ori, lipsesc, iar unele autorități nu-și asumă răspunderea... Dar uite că am ajuns.

Mașina opri în fața unui imobil modern cu mai multe etaje. La cel dintii, într-un birou spațios, mobilat sobru, cu o masă mare, trei fotolii din piele, un seif și un covor persan de culoarea muștarului, îi aștepta un bărbat de talie mijlocie, slab, cu părul cărunt, cu o față lunguiață, extrem de mobilă, din care te fixau niște ochi scrutători.

Van Grooten făcu prezentările.

— Domnul Mișu Stanco, din poliția judiciară română, și domnul inspector șef Willem Van Looy, de la Interpol Haga.

— Îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc, zise acesta, întinzîndu-i mîna maiorului. O cafea ? Un coniac ? Ce doriți ?

— Amîndouă, rîse Stancu.

Van Grooten îi servi. Maiorul sorbi din cafea, apoi își aprinse o țigară și-i privi întrebător pe cei doi.

Van Looy vorbi primul :

— Am primit radiograma dumneavoastră trimisă prin Interpol Wiesbaden și am studiat toate notele de urmărire trimise de Secretariatul General Interpol

cu privire la cele opt tablouri furate din țara dumneavoastră. Sînt abilitat să vă ajut ca să reintrați în posesia lor, dacă acest lucru va fi posibil. De la Haga au și pornit doi agenți care vor merge, ca să zic așa, pe itinerarul invers al transportului, pentru a-l intercepta de la frontieră și a-l însoți pînă la locul de depozitare. Ei au misiunea să identifice și pe eventualii „însoțitori" neoficiali și să vadă dacă unii dintre aceștia nu apar întîmplător și pe fișele noastre. În caz afirmativ, ar fi un motiv ideal de acroșaj. Consemnul general e să nu întreprindă nimic, raportînd numai toate mișcările acestora și supraveghindu-i în permanență. Așteptăm și sosirea unui reprezentant al UNESCO de la Paris, domnul Lucien Belsant, specialist în opere de artă. Aveți ceva de propus ?

— Nu. Mi se pare că supravegherea e suficientă. Dacă s-a acoperit atît aeroportul, cît și Gara Centrală înseamnă că și coletele și indivizii sînt în atenția dumneavoastră și acesta-i principalul. Aștept sosirea asistentului meu de la Marsilia, domnul Vasile Roman. Pînă atunci, dacă-mi permiteți, aș dori să vă relatez pe scurt istoricul acestui furt și peregrinările tablourilor, dincolo de datele furnizate de Secretariatul General.

Își aprinse o nouă țigară, bău coniacul și începu să povestească.

În timpul expunerii, așa cum era de așteptat, gazdele l-au mai întrerupt de cîteva ori, pentru vreo precizare sau pentru adîncirea vreunui amănunt, astfel încît, deși relatarea sa nu a intrat în toate detaliile, a durat totuși mai mult de o oră.

După ce termină, în încăpere se lăsă o asemenea tăcere de puteai s-o tai cu un cuțit. Tot Stancu a întrerupt-o.

— Permiteți să dau un telefon ?

Acordul a fost mai mult decît politicos și maiorul făcu numărul hotelului „Victoria".

— Alo, recepția ? Sint Mișu Stancu de la camera 211. Nu m-a căutat nimeni ? Da ? A sosit ? Perfect. Fiți amabil, vă rog, eu am rezervat pentru el camera 213, v-aș ruga să verificați, iar între timp să mi-l dați la telefon. Vă mulțumesc, aștept.

Ținînd palma pe receptor întrebă pe comisar dacă s-ar putea trimite o mașină la hotel pentru a-l aduce aici pe colaboratorul său. Acesta încuviință din cap.

— Alo, Sile ? Bun venit ! Ascultă-mă, ia-ți camera în primire, iar peste o jumătate de oră îți trimit o mașină. În regulă ? Cum ai călătorit ? Bine ? Ne-am înțeles atunci !

Puse receptorul în furcă și se adresă lui Van Grooten :

— Vă mulțumesc. Aducîndu-l aici pe colaboratorul meu, am putea să stabilim, de comun acord, ce ar mai fi de întreprins.

— Foarte interesant tot ce ne-ați spus, interveni Van Looy. Credeți că Polidis are intenția să tezaurizeze tablourile în Olanda ?

— Nu, în nici un caz. Mai degrabă cred că va încerca să le ducă în Statele Unite ale Americii, probabil la reședința sa din Paradise City, unde deține una dintre cele mai remarcabile pinacoteci particulare din lume.

— Poate că acolo se află și unele dintre tablourile furate din muzeele noastre ? !

— Tot ce se poate. Armatorul colecționează și plătește cash, fără să se tocmească. În acest mod achiziționează mai rapid marfa !

— De ce credeți că a ales Amsterdamul ca punct de trecere a transportului său ?

— Știu eu ? Orașul dumneavoastră are un aeroport internațional care, prin cele 56 companii de navigație aeriană, este legat de 171 aeroporturi din 84 de țări, ceea ce reprezintă ceva ! Portul de pe „Amstel", deopotrivă comercial și industrial, cu șantierele sale navale, este „atașat" de Marea Nordului și de Rin prin două canale mari și constituie totodată o bază de plecare pentru numeroase croaziere cu destinația : fiorduri norvegiene și unele orașe vestgermane. Iar o legătură de ferry-boat-uri, după cîte știu, este curent întreținută cu Oslo, Göteborg și Kristiansand. Din Gara Centrală pleacă și sosesc zilnic 56 de trenuri internaționale în mai toate direcțiile. Toate acestea constituie, fără îndoială, infinite posibilități de a disimula coletele care fac obiectul urmăririi noastre !

— Sînteți bine documentat !

— Nevoia te învață multe. E posibil să aibă și unele relații în lumea interlopă de aici, care să-i înlesnească un pasaj neobservat, avînd în vedere antecedentele sale nu tocmai curate ! Sînt, evident, posibile și alte motive care momentan îmi scapă.

— Sau... toate acestea la un loc ? !

— Și asta e posibil !

Se auzi o bătaie în ușă și în cameră își făcu apariția Vasile Roman, pe care Stancu îl prezentă celorlalți, declinînd calitatea fiecăruia. Apoi i se adresă :

— Domnii sînt la curent cu misiunea noastră și ne vor sprijini. Poți să ne relatezi ceva nou ?

— Am fost urmărit de doi indivizi pînă la Salzburg, iar de acolo m-au luat alți doi în primire, care m-au „dus" prin Veneția pînă la Milano. Cînd au văzut că iau trenul spre Torino, cu gîndul probabil de a coborî apoi spre Nisa și Marsilia, m-au abandonat. De la Milano am venit aici.

— Perfect. Ai recunoscut pe cineva din cei care te-au urmărit ?

— Pe Renzo. El m-a condus pînă la Salzburg.

— Bun, zise Stancu. Apoi, întorcîndu-se spre ceilalți, adăugă : După cum vedeți, stimați colegi, Polidis și-a luat măsuri de prevedere și poate că la ora actuală e convins că nu-l paște nici un pericol la Amsterdam !

— O clipă ! făcu Van Looy. Nu ne-ați spus, domnule Stanco, ce aveți de gînd să faceți cu Polidis. Cred că nu ignorați faptul că acesta are relații întinse peste tot. Vreți un mandat de arestare ?

— Pe noi nu ne interesează Polidis decît sub raportul confiscării tablourilor care ne aparțin. În rest nu avem nici o pretenție. Cred că totuși nu ar fi lipsit de importanță să am o întrevedere cu el, pentru a-i vorbi puțin despre probele pe care le avem împotriva sa și a-l sfătui insistent să renunțe pe viitor de a se mai ocupa cu asemenea „tranzacții" mai mult sau mai puțin comerciale.

— E mai bine așa. Individul e o legumă prea mare în lumea financiară pentru a-i deschide un proces care, avînd în vedere armata de avocați pe care o poate plăti, ar putea să dureze ani de zile fără rezultate palpabile ! Și acum, domnilor, pînă la primirea culorii verzi, vă propun o plimbare prin Amsterdam, dacă sînteți de acord !

O plimbare prin Amsterdam... Ce să viziteze mai întîi ? Cele patruzeci de muzee ? Nu-i posibil ! Cele 160 de canale și 1 000 de poduri ? Nici atît ! Monumentele istorice ? Poate, unele. Teatrele și sălile de concert ? Da, dacă ar fi timp. Dar nu este. Localurile de noapte, discotecile, barurile din Rembrandtsplein și Thorbeckplein ori poate renumitul cartier „Rosse buurt", situat în partea veche a orașului ? Criză de timp ! Sau restaurantele : indoneziene, chinezești, franceze, spaniole, egiptene, norvegiene, israeliene, turcești, grecești și multe altele, specializate. Ele ocupă un loc aparte printre cele peste 450 de asemenea localuri cîte se află în oraș. Toate acestea s-au perindat prin minte lui Stancu atunci cînd a trecut în revistă ceea ce reținuse din prospectele și ghidurile turistice.

Se hotărîră să meargă mai întîi la Rijksmuseum, Muzeul Național de Artă, care adăpostește cea mai frumoasă colecție de tablouri ale maeștrilor olandezi din secolul al XV-lea pînă la finele secolului al XIX-lea, printre care numeroase pînze ale lui Rembrandt, Vermeer și Franz Hals, alături de un milion de alte diferite obiecte de artă. Apoi, dacă le mai rămînea timp, ar fi fost de văzut Muzeul „Van Gogh", care conservă 200 de tablouri ale celebrului artist Muzeul Municipal de Artă Modernă, avînd una din-

tre cele mai cunoscute colecții în domeniul artei contemporane, Muzeul personajelor celebre, reproduse în ceară, supranumit și „Madame Tussaud", casa în care a trăit și a creat Rembrandt, casa Annei Franck și, poate, la urmă, o călătorie pe canale. Evident, bătălia cu timpul nu putea fi cîștigată, așa că, pînă una alta, făcînd haz de necaz, se îndreptară cu mașina spre Stadhonderskade 42, sediul Muzeului Național, unde puteau să vadă maeștrii olandezi și, mai ales, celebra pînză a lui Rembrandt, „Rondul de noapte". Planul era generos. Realitatea...

Era ora 17,00 cînd au ieșit, amețiți de frumusețile văzute în muzeu. Cîteva sandvișuri și o cafea luate la un bar i-au remontat imediat și „cursa contracronometru" a continuat pe canale, spre amuzamentul lui Van Looy, care-i conducea. De la fereastra culisantă a vedetei care-i purta pe Noord Amstel Kanal, apoi pe Schinkel și Kostverloren vaart, se puteau zări casele înșirate pe marginea panglicilor de apă, unele restaurate și modernizate, altele devenite relicve ale istoriei vechiului oraș, precum și parcuri, grădini, stadioane, locuri de agrement bine întreținute de cetățeni ori de administrația orașului, după caz. Călătoria a fost frumoasă, dar seara, ajungînd la hotel, Stancu și Roman renunțară la dineu și, doborîți de oboseală, se întinseră cuminți în paturile lor.

Dimineața, la ora 7,30, sună telefonul în camera lui Stancu. Acesta ieși repede din baie, unde se bărbierea, și ridică receptorul. Era vocea lui Van Grooten.

— Unul dintre agenții noștri ne-a confirmat de la Gara Centrală sosirea „transportului" care-i așteptat de trei persoane, dintre care una cu semnalmentele

armatorului. I-am transmis să-i rețină o jumătate oră cu „formalitățile". Plecăm acolo ?

— Într-un sfert de oră sînt prezent, împreună Roman ! Bine, atunci ne vedem în piață.

Maiorul îi telefonă lui Roman, apoi își term toaleta și se îmbrăcă, fiind gata chiar în momer cînd acesta își făcu apariția în cameră. Peste ci minute erau în De Ruyterskade, în piața din f gării, unde se întîlniră cu Van Grooten și Van Lo

Camioneta plecase din fața magaziei centrale mărfuri, urmată de un „Jaguar" verde, luînd-o Hendrikstraat, apoi pe Hugo de Grootstraat, dı care coborî pe Frederikstraat, în furnicarul de r șini din centru. Fără să se grăbească, la prima int secție, mașinile se angajară spre dreapta pe \ Baerlestraat, cu intenția de a intra în Roelof Ha plein. Acum, „Jaguarul" se instalase în față, pilot camioneta pe Beethovenstraat, în direcția stadioı lui olimpic. Deodată, în fața „Jaguarului" apăru din pămînt un „Ford Fiesta", venind dinspre Stad weg. O clipă de neatenție și accidentul nu a mai pu fi evitat. Vrînd să depășească în viteză noua maș apărută în fața lui și să „tragă" și camioneta dı el, șoferul „Jaguarului" lovi violent aripa din f dreapta a „Fordului". Timp în care o altă mași venind din sens invers, tamponă masca din drea față a „Jaguarului", iar acesta a fost, la rîndul s lovit din spate de camionetă.

O patrulă a poliției de circulație, care era prin ap piere, a apărut imediat la fața locului. I-a legitiı

pe toți cei angajați în accident, după care i-a invitat la prima secție de poliție...

O dată cu ei a ajuns acolo și ambulanța Salvării, care l-a îmbarcat pe șoferul de pe „Jaguar", rănit mai grav la umărul drept, și i-a dat primul ajutor șoferului de pe „Ford", lovit ceva mai ușor la cap.

Apoi începură cercetările.

În acest timp, doi agenți de poliție examinară cu atenție foaia de parcurs a camionetei și, confruntînd conținutul lăzilor cu ceea ce era înscris pe fracht, au rămas uimiți constatînd că acestea, în loc de bumbac, cum era menționat, cuprindeau... opt tablouri ! Fiind chemat un inspector din poliția metropolitană, specializat în furturi și trafic cu obiecte de artă, acesta identifică tablourile ca fiind cele sustrase dintr-un muzeu din România, date în urmărire internațională de către Interpol. Avînd în vedere noile aspecte ale problemei, ancheta a fost imediat transferată brigăzii judiciare a poliției metropolitane însărcinată cu reprimarea furturilor de obiecte de artă.

După un timp nu prea lung, la chestura poliției din Amsterdam sosi, într-un „Mercedes" negru 3 000 SL, domnul Stavros Polidis, armator, a cărui navă comercială „Star", sub pavilion panamez, cu un deplasament de 20 000 tone, aștepta dincolo de port, gata să ridice ancora.

La rugămintea lui Stancu, armatorul a fost primit într-o cameră impunătoare, destinată protocolului. Aici, soarele cădea pe fotolii, mese și televizor, părînd să îmbrățișeze întreaga încăpere cu razele sale în care valsau particule de praf auriu.

Inalt şi slab, cu părul complet alb ce încadra o faţă roşcată, brăzdată de vinişoare albăstrii, acum încordată, elegant în costumul său maro cu dunguliţe albe, croit de un maestru, Polidis se ţinea drept în fotoliul de piele în care şedea, avînd pălăria pe genunchi.

Cînd intră Stancu, el îl salută condescendent, privindu-l îndelung şi încercînd, în mod vădit, să-l situeze în memoria sa.

— Domnul Stavros Polidis ? făcu maiorul în germană, aşezîndu-se în fotoliul din faţa lui. O cafea ? Un coniac ?

— Mulţumesc, răspunse acesta în engleză, prefer băuturile mele. Se pare că mă cunoaşteţi, continuă armatorul cu un aer ofensiv. Cu cine am onoarea ?

— Inainte de a stabili dacă într-adevăr aveţi sau nu onoarea, aşa cum v-aţi exprimat, continuă Stancu tot în engleză, şi înainte de a-mi declina calitatea, aş dori să vă relatez o mică istorioară...

— Credeţi că aşa ceva m-ar interesa la ora aceasta ? Nu ştiu dacă vi s-a spus, dar sînt foarte grăbit !

— Atunci să lăsăm întrevederea noastră pe altă dată, zise Stancu zîmbind echivoc.

Armatorul simţi şocul, dar nu cedă.

— Cum doriţi. Dar am înţeles că trebuie să vin la această autoritate pentru a lămuri o neînţelegere gravă care a condus la confiscarea de către poliţie a unor tablouri care îmi aparţin. Sau în ţara dumneavoastră nu mai este garantat dreptul de proprietate ? În acest caz va trebui să mă adresez avocaţilor mei ! Totuşi, dacă am venit pînă aici, aş dori să ascult şi istorioara dumneavoastră, care s-ar putea să mă amuze ! mai adăugă el batjocoritor.

Fără a se sinchisi de atitudinea acestuia, Stancu îi expuse pe scurt modul în care s-a lansat „comanda",

executarea în detaliu a furtului de tablouri și în ce fel au fost acestea transportate pînă în insula Creta, neomițînd nici amănuntele „vernisajului" expoziției la reședința sa, numele unor participanți, rolul jucat de Albers și de Heleni Landis în această afacere, sumele de bani vărsate și alte amănunte revelatoare.

În timp ce povestea, Stancu urmărea fiecare mișcare a armatorului, a cărui față, la început împietrită, schimbă mai multe culori : de la alb la galben și verde, ca apoi să devină pămîntie. După ce termină se lăsă o tăcere grea. Maiorul umplu un pahar cu apă și-l întinse lui Polidis, care îl privea acum neliniștit, în pragul unei crize. Pierduse complet aerul său arogant, era acum congestionat la față, încît Stancu se temu să nu facă un infarct. Polidis bău paharul cu apă, în timp ce mîna îi tremura vizibil.

— Cine.. cine sînteți dumneavoastră ?

— Sînt reprezentantul muzeului de la care au fost furate tablourile, adică proprietarul lor de drept. Acum... și de fapt !

Polidis își aprinse un trabuc, trase cîteva fumuri, căutînd să se stăpînească și să depășească clipa de slăbiciune. Apoi zise :

— Acela care l-a contactat pe Wild la München și pe Riva la Atena ?

— În persoană... deși contactele mele au fost mai multe. Adăugați pe Dietrich, pe „Chiorul"... pe Heleni...

— Cum ???

Polidis pierdu din nou teren. Încercă să spună ceva, dar se opri. După ce-și reveni zise încet, cu o voce albă :

— Ați dat dovadă de multă viclenie și ingeniozitate ca să ajungeți aici !

— Nu mai multă decît dumneavoastră ca să puteți trimite tablourile la Paradise City !

— Ați aflat și asta ?

— E meseria mea !

— Da, da, încep să înțeleg ce fel de meserie aveți. Vă felicit, deși vă compătimesc în același timp pentru energia pe care ați cheltuit-o, pentru investițiile de inteligență, perspicacitate și curaj... inutile !

— Ce vreți să spuneți ?

Stancu se neliniști puțin. Armatorul încerca să blufeze sau avea unele resurse pe care el nu le cunoștea. Oricum, nu trebuia să se trădeze prin nimic. Să aștepte și să riposteze după caz.

Polidis vorbea mult mai sigur de el de data aceasta :

— Am impresia că nu vedeți lucrurile în mod realist. Dacă n-aș avea respect față de activitatea atît de laborioasă pe care ați desfășurat-o și de credința dumneavoastră sinceră, m-aș fi amuzat copios ! Dar să nu anticipăm. Așadar, eu nu contest că aceste tablouri ar fi aparținut cîndva muzeului din țara dumneavoastră ori poate altor instituții de același gen din alte colțuri ale lumii și... nici nu-mi pasă ! Acum însă, și acest fapt trebuie să-l înțelegeți, sînt ale mele, îmi aparțin mie și, ca urmare, orice înstrăinare a lor, indiferent de motiv, constituie o atingere adusă proprietății mele. În dovedirea acestui lucru sînt dispus să angajez pe cei mai buni avocați din lume, care vor atesta, în fața celor mai înalte instanțe judecătorești, că tablourile au fost și sînt ale mele ! E clar ?

— Domol, domnule Polidis. Nu vă aprindeți așa de repede. Nervii nu constituie un bun sfătuitor, iar

cantitatea de energie pe care, acum, o risipiţi dumneavoastră, ar putea fi demnă de o cauză mai nobilă... dacă aşa ceva intră în vederile clanului pe care-l conduceţi... deocamdată ! Cred că luaţi problema de la un capăt greşit. Nu cu mine trebuie să vă răfuiţi, ci cu cei care au furat pentru dumneavoastră, lăsînd în spatele lor urme...

— Ce legătură are ?

— ... concrete, toate conducînd spre dumneavoastră !

— N-aveţi nici o probă !

— Aşa vă închipuiţi ? Atunci vă înşelaţi. Am destule probe care să dovedească mai întîi că aceste tablouri ne-au aparţinut ! Apoi că au fost furate din ţara noastră la „comanda" pe care aţi dat-o. Şi, în fine, că v-au fost vîndute şi transportate pe insula Creta, la reşedinţa de vară pe care o deţineţi acolo, unde, de altfel, au şi fost văzute, în cadrul unei expoziţii intime.

— Şi ce probe aveţi în acest sens ?

— Suficiente. Am să vă enumăr doar cîteva. Fotografii şi mărturii din partea unor persoane avizate că aceste tablouri au aparţinut unui muzeu din România, la care s-ar putea adăuga atestatele unor muzee de mare prestigiu din străinătate, care în decursul timpului au făcut schimburi de fotografii cu muzeul românesc reprezentînd reproduceri de pînze celebre, printre care şi unele dintre cele incriminate. De altfel, spărgătorii şi hoţii au fost prinşi, judecaţi şi condamnaţi. Printre ei se află numiţii Sauer şi Meingast din München, trimişi de Albers la noi să fure tablourile comandate de dumneavoastră. Recunoaşterea lor...

— ...care nu face două parale, fiind luată sub presiune !

— ... coroborată cu scrisorile lui Albers către el, pe care aceştia le-au păstrat, nici eu nu ştiu de ce, apelurile telefonice şi grafice ale lui Dietrich şi ale „Chiorului", păstrate şi ele, banda de magnetofon pe care „Mistreţul" a înregistrat convorbirea cu dumneavoastră în Kafeionul lui Ghiorghios Papis de pe strada Ermou, cînd i-aţi dat cecul de 300 000 dolari. Mai mult, spre informarea dumneavoastră, Albers a păstrat şi „interviul" cu domnişoara Landis de la hotelul „Hilton" din Atena, în noaptea cînd i-a propus o afacere în numele ei, şi al patronului... !

— De unde... de unde le aveţi ?

— De la micuţa Trude care dumneavoastră vi l-a vîndut pe „Mistreţ", iar nouă... documentele ! Pot adăuga, eventual, înregistrările convorbirilor dintre Heleni şi Dietrich la München, precum şi scrisoarea „testament" a lui Heleni, pe care mi-a remis-o pentru cazul cînd i s-ar fi întîmplat un... accident ! Iar despre transportul tablourilor şi vernisajul expoziţiei de pe Creta avem fotografii, documente şi mărturii !

Polidis rămase pe gînduri, vizibil afectat de toate cele auzite. Aprinse încet un alt trabuc şi murmură cu o voce sugrumată :

— Vreţi... vreţi să...

— Nu, mister Polidis, nicidecum. Am vrea să vă facem să înţelegeţi că trebuie să renunţaţi la aceste tablouri care, de altfel, nu vă aparţin, şi să nu mai încercaţi pe viitor să angajaţi asemenea afaceri. Probabil că nu cunoaşteţi convenţia UNESCO prin care s-a statuat...

Armatorul făcu un gest cu mîna.

— Cunosc. Inutil să mă prelucraţi. Şi dacă nu cedez ce-mi faceţi ?

— Voi preda unele dintre aceste materiale presei americane, franceze, vestgermane, olandeze, italiene şi greceşti. E clar ?

— Asta înseamnă, de fapt, lovituri morale şi financiare la adresa mea.

— Dumneavoastră le vreţi !

Polidis îl privi deodată cu mai mult interes, apoi zise :

— M-am interesat puţin asupra activităţii dumneavoastră muzeale desfăşurată la München şi la Atena. Cît e cifra de afaceri a expoziţiei ? Treizeci de mii de dolari ? Cincizeci de mii de dolari ? Un milion de dolari ? Aş vrea s-o cumpăr.

— E o afacere rentabilă, zise Stancu, făcîndu-i jocul, cifra pe care o enunţaţi e mult sub realitate !

— Mie îmi plac întreprinderile rentabile. Aş fi dispus s-o cumpăr — făcu Polidis, aruncîndu-i o privire ce părea că-l traversează. Aş merge, să zicem, chiar peste cifra exprimată.

— Dar expoziţia încă nu s-a făcut.

— N-are nici o importanţă !

— Dar tablourile din expoziţie ?

— Nu mă interesează.

— Şi ce se întîmplă cu mine şi cu asistentul meu dacă o să cumpăraţi expoziţia ?

— Veţi continua să lucraţi, bineînţeles, sub conducerea mea !

— Eu sînt dificil de condus, zise maiorul cu regret.

— Să zicem...

— Şi să abandonez tablourile furate ? îl întrerupse Stancu.

— De ele să se ocupe... Interpolul și UNESCO !

— Serios ?

— Cît propuneți ?

— Dar dacă eu...

— Domnule Stancu, îl întrerupse armatorul, cu o voce răgușită, eu vreau să cumpăr. Fixați dumneavoastră prețul !

Maiorul zîmbi.

— Văd că plecați de la principiul potrivit căruia orice om e de vînzare.

— E un fapt dovedit. Fiecare om are tariful său. Care e prețul dumneavoastră ?

Stancu îl privi cu răceală.

— Nu sînt de vînzare ! zise el scurt și tăios, apăsînd pe fiecare silabă. Apoi continuă sec : De data asta nu ați fost bine informat, domnule Polidis... Eu nu am preț ! Și acum să sfîrșim această comedie care devine respingătoare. V-am avertizat asupra intențiilor mele, v-am relevat și cîteva probe pe care le deținem împotriva dumneavoastră, suficiente ca să vă trimită la... pentru o perioadă destul de lungă, timp în care afacerile dumneavoastră vor avea de suferit. Alături e o comisie formată din reprezentanți de la Interpol, UNESCO și cei ai poliției olandeze, precum și cîtiva experți care examinează tablourile potrivit descrierii lor, astfel cum sînt înscrise în cataloage și în notele de urmărire internațională emise de Secretariatul General Interpol la cererea noastră. Puteți pleca imediat, iar tablourile vor fi returnate muzeului de la care au fost furate. În caz contrar, oricum nu vi le voi restitui cît trăiesc, iar mîine voi organiza o conferință de presă în care

le voi prezenta, împreună cu toate probele pe care le deţin. Alegeţi !

Polidis se sculă în picioare, alb la faţă.

— Spuneaţi că nu le veţi restitui „cît timp trăiţi". Perfect. De data asta aţi cîştigat. În runda următoare...

— Nu va fi nici o rundă următoare. Partida s-a terminat, mister Polidis. Aş dori să vă dau un sfat însă. Nu mai încercaţi să trimiteţi pe cineva la noi după alte tablouri. Vă vor costa foarte scump, prea scump, poate mai scump decît aţi putea plăti vreodată.

Armatorul ieşi.

Formalităţile au mai durat două zile, timp pe care amîndoi l-au folosit spre a vizita şi alte obiective turistice ale oraşului. N-au lipsit plimbările pe străzile comerciale cu buticurile profilate de pe Nieuwendijk şi Rembrandtsplein, imaginile inedite ale Cartierului Roşu şi împrejurimile cu „Zaanse Schans", unde zeci de mori sînt aliniate de-a lungul apei, reflectînd unul dintre peisajele caracteristice ale Olandei.

În dimineaţa premergătoare întoarcerii în patrie, fiind duminică, Stancu se gîndi să facă o croazieră pe canalele principale, în special pe cele concentrice, care marchează etapele extinderii vechiului centru al oraşului. În ghidul pe care l-a studiat se arăta că în cadrul acestei excursii se vizita atît Muzeul Naţional, cît şi o întreprindere în care se şlefuiau diamante. Era într-adevăr o plăcere să călătoreşti cu o vedetă rapidă pe Amstel, de aici pe Singelgracht, pe Herengracht, apoi pe Rozengracht. Clădiri vechi, restaurate cu multă grijă şi pricepere, şi altele noi.

edificate într-un stil propriu, parcuri, locuri de agrement şi stadioane se succedau furîndu-ţi privirea.

Cînd au trecut pe canalul Prinsen, pe care circulau şi alte ambarcaţiuni, a răsunat prima împuşcătură. Parcă mirat de ceea ce i se întîmplă, Stancu îşi duse mîna la umărul rănit, se dezechilibră şi se prinse de balustradă. Atunci lovi cel de-al doilea glonţ, care îl atinse în şold. Tresări şi se răsturnă într-o mişcare lentă, bătînd aerul cu braţele. Pentru o clipă avu impresia că se aseamănă cu un copac trăs-

nit, apoi zgomotul surd al corpului său, căzînd pe podea, rupse vraja. Se mai trase de două ori, dar maiorul nu mai auzi nimic.

Se trezi într-o cameră de spital. În jurul său se aflau cîțiva bărbați, printre care îi recunoscu pe Roman și pe comisarul Van Grooten. Era alături și un bărbat înalt, cu o barbă roșcată, îmbrăcat într-un halat alb. Probabil un medic, se gîndi el. Încercă să zîmbească, dar nu-i reuși decît o grimasă, o durere ascuțită fulgerîndu-l în umărul drept și în șoldul stîng.

— Stați cuminte ! îi spuse medicul, luîndu-i pulsul. Apoi reluă : V-am extras două gloanțe care v-au făcut niște răni nu tocmai frumoase !

— Ce... ce s-a întîmplat ?

În același moment realiză absurditatea întrebării puse. Doar își dădea seama ce se întîmplase. Mai mult, știa și cui anume îi datorează atentatul.

Interveni Van Grooten :

— S-a tras asupra dumneavoastră de pe o ambarcațiune. Se pare că a fost o șalupă extrem de rapidă, fiindcă a dispărut imediat. Nu i-a văzut nimeni pe cei care au tras. Ați pierdut mult sînge, deși rănile nu sînt grozave. Noroc că printre pasageri au fost doi medici care au chemat salvarea și... pe noi. Doctorul Jan Van Cornelius, aici de față, v-a operat. După părerea sa, deși starea dumneavoastră nu-i dintre cele mai grave, trebuie să fiți spitalizat pînă la înlăturarea oricărui pericol. E clar, nu ?

Stancu îi zîmbi medicului, murmurînd o mulțumire apoi îl întrebă pe Van Grooten :

— Cine a...

— Cred că vom afla cît de curînd !

— Aveți de unde afla indicii...

— Gata ! interveni medicul, ajunge cu discuţiile pe ziua de astăzi !

— Dar...

— Am zis ajunge ! Aici eu hotărăsc. Poftiţi pe aici, domnilor.

Ieşiră, nu înainte ca Roman să-i facă un semn cu ochiul.

Era trecut de ora 22.00 cînd uşa rezervei se deschise şi Roman îşi făcu apariţia, îmbrăcat în uniforma chirurgilor. Se apropie încet de pat şi, văzîndu-l pe Stancu treaz, zise :

— Mişule, cred că ţi-e clar din ordinul cui s-a tras. Cercetările sînt conduse personal de Van Grooten, care se află acum în port, deşi eu nu-mi pun mari speranţe în depistarea criminalului. Cît priveşte leziunile, nu-ţi face probleme, ţi s-a spus adevărul, eşti în afară de pericol, dar mai ai temperatură şi cred că ştii cum sînt medicii ăştia. De tablouri am eu grijă, sînt sub pază bună şi cînd vom pleca...

— Pleci mîine singur... Nu-i alarma pe ai noştri cu privire la mine. Am toată încrederea că ai să te descurci. Eu am să vin... cînd am să pot. Şi, văzîndu-l că se întunecă la faţă, adăugă : Nu te preocupa de mine. Moartea nu figurează în carnetul meu de întîlniri. Sau, cel puţin, nu încă !

— Bine, dar tu... rămîi singur şi se mai pot întîmpla multe între timp...

— Nu cînd tablourile vor fi în ţară. De altfel... e un ordin ! zise Stancu încercînd să se ridice, dar capul îi căzu înapoi pe pernă. Ai... ai înţeles ?!

— 'Nţeles, şefu, plec mîine !

— Vino mai aproape.

Cînd Roman se apropie de pat, Stancu, cu un efort vădit, care îl făcu să se strîmbe de durere, îi întinse mîna validă, apoi zise :

— „El" a trimis profesioniștii să mă răcească, nu-i așa ?

— E de presupus, deși încă nu se știe nimic sigur...

— Nici nu se va ști vreodată. Așa-i regula jocului, iar Van Grooten nu are nici o vină. Dar eu știu, și asta contează. Mi s-a mai întîmplat, nu de mult... au trimis tot doi, evident nu aici, și nimeni n-a mai auzit nimic despre ei... adăugă el visător. Apropo, să ai grijă la aeroport. Van Grooten e sigur, e... curat și abil, dar... Și încă ceva. Spune-i să împrăștie zvonul că am murit !

— Voi face cum ai hotărît și... voi executa ordinul ! La revedere... în țară.

Se aplecă și-l îmbrățișă. Apoi se întoarse și ieși, în timp ce ochii îi sclipeau în mod ciudat.

ULTIMUL VAL

Cei doi străini nu erau cu totul necunoscuți portarului. De mai bine de o săptămînă veneau zilnic, iar în ultimul timp chiar de două ori pe zi. Mai schimbau o vorbă cu acesta, într-o limbă vorbită mai mult prin gesturi, îi mai ofereau o țigară străină, iar uneori chiar un pachet, fără să-i ceară nimic în schimb. Chiar și supraveghetoarele îi cunoșteau.

Și în această dimineață, cei doi l-au salutat politicos pe portar, care le-a răspuns voios, i-au oferit un pachet de „Kent", apoi au trecut la pas pe lîngă el, bucurîndu-se de timpul frumos. „Ein schöner Tag

heute, nicht war ?" Portarul le-a răspuns ca de obicei, „Ja, ja !", făcîndu-le loc să intre.

După aproape patru ceasuri, cei doi s-au despărţit de pînzele îndrăgite cu foarte multă greutate, probabil răzbiţi de foame. Dar, după circa douăzeci de minute, s-au întors. Cu un zîmbet ruşinat, unul dintre ei mărturisi portarului că şi-a uitat „geanta" într-o sală. Portarul, amabil, i-a dat drumul uitucului, cel de-al doilea rămînînd discret în pragul uşii, parcă supărat de neglijenţa prietenului său. Portarul îşi văzu de ale lui. Ajungînd în sala de pictură românească, străinul privi cu atenţie în jurul său. Apoi se apropie de un tablou şi, cu gesturi precise şi energice, tăie şi detaşă pînza de pe ramă, o rulă cu atenţie şi o introduse în servieta „uitată", din care scoase o copie foarte reuşită, fixînd-o în ramă. Operaţia se făcu repede, cu o mînă de maestru. Ţi-ar fi trebuit o urmărire foarte atentă a fiecărei mişcări pentru a observa ce s-a întîmplat. Şi, cum supraveghetoarea tocmai discuta cu colega din sala vecină despre pregătirile pentru logodna fiicei sale, amîndouă amuzîndu-se copios de explicaţiile stîngace ale străinului rămas în pragul uşii care se băgase şi el în vorbă, n-a observat nimic.

Au fost însă prinşi la poartă, de către portar, care se dovedi a nu fi chiar atît de „naiv". Lîngă el se mai afla o persoană care mai întîi se legitimă, iar apoi le ceru actele !

Ancheta în cazul celor două crime evolua acum pe coordonatele stabilite şi ar fi putut fi de mult încheiată dacă n-ar fi lipsit principalul inculpat, Oreste Manu. Potrivit datelor furnizate de către Ilie Sava, individul urma să fie capturat într-o anumită

zonă în care se presupunea că s-ar ascunde pentru a se sustrage urmăririi și răspunderii penale. Sub conducerea căpitanului Zara a fost constituită o echipă operativă căreia i s-a ordonat să-l prindă. Doi „pădurari" însoțiți și de un brigadier silvic familiarizat cu pădurea au explorat regiunea indicată, reușind, după cîteva ore, să identifice locul în care se bănuia că s-ar afla sinistrul individ. A fost studiată cu atenție întreaga zonă de operații din jurul cabanei și s-a instalat un post de pîndă care să supravegheze căile

de acces spre şi dinspre cabană. Apoi s-au împărţit sarcinile, stabilindu-se modul de acţiune, forţele participante şi momentul declanşării atacului. S-a hotărît ca intervenţia să aibă loc în zorii zilei următoare, pentru a-l surprinde pe criminal şi a nu-i da posibilitatea să dispară.

În noaptea aceea, cîteva umbre s-au furişat în pădure, înconjurînd în linişte locul indicat. La ora 4,00, la semnalul lui Zara, umbrele s-au apropiat de bîrlog, adăpostindu-se în imediata lui vecinătate şi închizînd complet cercul. Apoi se auzi vocea tunătoare a căpitanului :

— Oreste Manu, cabana e înconjurată. Predă-te !

După un timp scurt, neauzindu-se nici o mişcare, repetă ordinul. Din nou nimic ! Nedumerit, Zara, cu pistolul în mîna dreaptă şi cu lanterna în stînga, se apropie încet de uşa cabanei, cînd răsună o împuşcătură, iar căpitanul auzi fluieratul glonţului care-i trecu pe lîngă urechea dreaptă. Stinse lanterna, se aruncă la pămînt şi strigă din nou :

— Oreste Manu, dacă vrei să scapi cu viaţă, predă-te !

Apoi se rostogoli de cîteva ori spre stînga. Se auziră mai multe împuşcături, gloanţele lovind pămîntul aproape de locul pe care stătuse Zara. La un semn al său, alt ofiţer se apropie tîrîş spre un fel de ambrazură tăiată în peretele de lemn al cabanei şi aruncă o grenadă cu gaz lacrimogen, apoi se adăposti. Peste cîteva clipe, învăluit în fum şi tuşind, apăru Oreste Manu.

— Aruncă pistolul şi pune mîinile pe ceafă ! îi ordonă Zara.

După ce acesta se execută, căpitanul se apropie de el. Ca un fulger, criminalul se aplecă în faţă, scoase

un pumnal din cizmă şi fandă înainte pentru a-l lovi. Zara evită de justeţe atacul, făcînd un pas înapoi şi lateral şi lovindu-l pe agresor peste mîna în care ţinea arma. Manu căzu în genunchi acuzînd durerea, dar încercă din nou să lovească, de astă dată de jos în sus, pentru a spinteca.

Sînt lucruri în viaţă pe care nu le uiţi niciodată. Le înveţi ani de zile, le repeţi la antrenamente pînă îţi intră în sînge, le foloseşti poate o singură dată. Dar dacă atunci nu le aplici, a doua oară nu mai ai ocazia ! Zara fandă din nou, astfel încît lama cuţitului îi străpunse doar pantalonul, zgîriindu-i superficial, pielea, apoi îl lovi pe Manu cu crosa pistolului în cap. Nu prea tare, dar suficient pentru a-l scoate din luptă. Ticălosul se prăbuşi la pămînt. Ceilalţi, care, la lumina lanternelor, priveau scena ca hipnotizaţi, neavind posibilitatea să intervină, răsuflară uşuraţi. La percheziţia efectuată au fost găsite diferite alimente, lenjerie de schimb, cincizeci de cartuşe de pistol, o pufoaică şi... două tablouri, unul de Caravaggio şi celălalt de Boticelli, ce urmau, probabil, să fie predate străinilor.

Peste o oră, Oreste Manu, încătuşat, încă ameţit, dar cu privirea plină de ură, se afla în biroul colonelului Nedelea.

— Deocamdată nu se poate ! zîmbi Nedelea.

— ???

— Da, ziceam că deocamdată nu se poate ucide cu privirea, Manu, aşa că stai liniştit şi încearcă să-ţi descarci conştiinţa, dacă ai aşa ceva. Aşa, parcă-i mai bine. Scoate-i cătuşele, se adresă el apoi lui Zara, s-o luăm de la început. Cum ai ucis-o pe Hilde Wirth şi de ce ? Cum şi de ce ai ucis-o pe Diana Manu, propria dumitale soţie ? Nu ştiu dacă ai re-

marcat, eu nu te-am întrebat „cine" le-a ucis, ci „cum" și „de ce" le-ai ucis ! E clar ? Scrie, ai tot timpul. Pînă termini ne vom ocupa de cercetarea tandemului Horst Sonder, alias Hans Joachim Vogel, și Wilhelm Rikowski, alias Kurt Hesters, amatorii de artă... pentru artă !

Manu păli, plecînd capul.

ÎN LOC DE EPILOG

Trecuseră două săptămîni de cînd tablourile, readuse în țară, își ocupaseră locul cuvenit în Muzeul Municipal.

Era împlinirea unui act de dreptate și, în același timp, epilogul unor confruntări dramatice. Îndeplinită cu abnegație și devoțiune de către cîțiva bărbați curajoși și inteligenți, „văzuți", cu ajutorul multora, „nevăzuți", anonimi, misiunea a fost rodul unei munci de echipă.

Un caz încheiat ce urmează a fi clasat într-un dosar și predat apoi la arhivă, peste care în curînd se va așterne uitarea și poate puțin praf... Încheiat ? Nu ! Ar fi încă ceva de povestit...

Nu peste mult timp, într-o dimineață de iarnă, un avion „Boeing 747", venind de la New York via Amsterdam, avea printre pasagerii care se îndreptau spre ușă, dornici să-și revadă cu o clipă mai devreme familia, rudele, prietenii, un bărbat înalt, cu părul negru, ondulat, ușor nins la tîmple. Era îmbrăcat într-un impermeabil albastru, descheiat, din care se putea vedea brațul drept, imobilizat într-un bandaj fixat în eșarfă.

Omul aşteptă calm să se facă loc, apoi, de pe scara avionului, aruncă o privire spre cerul plumburiu din care începeau să cadă fulgi rari de zăpadă. Coborî încet, şchiopătînd uşor, şi se îndreptă spre autobuzul ce aştepta lîngă avion. Un observator atent ar fi putut sesiza însă că, în pofida calmului pe care-l

afişa, fiecare mişcare i se reflecta pe faţă sub forma unei grimase de durere.

Mişu Stancu se întorcea acasă după încheierea unui caz pentru a cărui rezolvare drumurile l-au purtat în diferite medii şi zone fierbinţi ale Europei.

O siluetă solitară sub un con de umbră rece şi albă, profilîndu-se pe cortina de nea.

Oare la ce se gîndeşte acum, păşind spre uşa de intrare în hol ? La călătoriile făcute, la oamenii pe care i-a întîlnit în cursul misiunii sale, la evenimentele prin care a trecut ?

Sînt momente în care reuşeşti, în fracţiuni de secundă, să-ţi refaci filmul întregii vieţi.

Poate reflectează la faptul că, învăţat cu rolul de „vînător", a trebuit, pentru prima dată în cariera sa, să-l joace şi pe cel de „vînat", ceea ce a fost, dacă nu periculos, cel puţin dezagreabil ! Dar la el aventura nu reprezintă un mod de existenţă. El este un om obişnuit, aidoma semenilor săi, cu toate calităţile, dar şi cu slăbiciunile acestora. Numai că profesiunea sa îl obligă la un anumit mod de gîndire şi de viaţă în care riscul şi primejdia fac casă bună cu fermitatea şi îndrăzneala lucidă. Căci dacă vrei să aperi oamenii împotriva neoamenilor trebuie să ştii şi să poţi atinge imposibilul, depăşindu-ţi propriile limite. Şi pentru fiecare vine o clipă a adevărului cînd graniţa dintre posibil şi imposibil este doar o... metaforă. Viaţa, viaţa adevărată are uneori mai multă fantezie decît oamenii.

Stancu zîmbeşte unui gînd : „Cît de multe lucruri trebuie să spui pentru a fi auzit atunci cînd în sfîrşit ai tăcut !"

Se scutură înfiorat. Este prea devreme pentru a se lăsa prins în lianele amintirilor.

Şi, tot filozofînd astfel, a nimerit în capcana unor braţe de fier care l-au strîns ca o menghină. Numai că de data aceasta erau cele ale colonelului Dorin Nedelea.

— A fost al dracului de greu, nu-i aşa ?

— Cam aşa, murmură el.

— Mă, băiatule, bine ai venit acasă ! Cît privesc metodele tale, abia aştept să te judec la analiza cazului. Acum tare m-aş bate cu tine în zăpada asta.

...Fusese oare un vis ? Peste ei se prăvăli un ocean de omăt, hohot alb, şi toate neliniştile, toate încordările au devenit bărbătească bucurie şi rîs copilăresc.

Bucureşti, 1984—1985

SUMAR :

Redactor : Arié Matache
Tehnoredactor : Maria Tameș

Coli de tipar : 12
Bun de tipar : 17 IV 1986

Cd. 60109
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"
Piața Scînteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România

EDITURA
SPORT
TURISM

„...Puse receptorul in furcă și rămase pe gînduri. Trecuseră șase zile de la plecarea maiorului Mișu Stancu și nu primise încă nici o veste despre activitatea sa acolo. Știa că a ajuns cu bine, cunoștea hotelul în care a fost găzduit și... cam atît. Puțin ! Și era firesc să fie neliniștit. Urma să acționeze într-o zonă necunoscută, într-o problemă cu atitea posibile «surprize» și cu adversari neștiuți. Perspectiva nu era deloc roză."

Lei 14,50